

INSTYTUT WYMIARU SPRAWIEDLIWOŚCI

prof. dr hab. Eleonora Zielińska

dr Agnieszka Serzysko

**WZAJEMNE UZNAWANIA KAR O CHARAKTERZE
PIENIĘŻNYM**

Warszawa 2012

Spis treści

I. Część teoretyczna – Wprowadzenie	1
Rozdział I	
Decyzja 2005/214/WSiSW i jej implementacja do prawa polskiego	3
1. Wprowadzenie.....	3
2. Pojęcie orzeczenia podlegającego uznaniu lub wykonaniu	5
3. Pojęcie kary o charakterze pieniężnym (financial penalty)	9
4. Właściwy organ	17
5. Postępowanie w sprawach o uznawanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym	20
6. Sposób rejestracji w sądach spraw, o których mowa w rozdziale 66 a i 66 b k.p.k.....	35
II. Część empiryczna - Uwagi wstępne.....	37
Rozdział I	
Analiza informacji zawartych w pismach nadesłanych przez sądy	39
1. Liczba spraw prowadzonych na wniosek organów innych państw członkowskich UE	39
2. Liczba spraw skierowanych do organów sądowych innych państw członkowskich UE	41
3. Sposób rejestracji spraw	43
4. Zbiorcze zestawienie spraw	45
Rozdział II	
Analiza akt nadesłanych przez sądy dotyczących wniosków kierowanych do sądów polskich	47
1. Ogólna charakterystyka wniosków	47
2. Wybrane kwestie postępowania przed sądem polskim związane z uznaniem/wykonaniem orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym	64
3. Wniosek wydany przez Polskę w przedmiocie uznania kary o charakterze pieniężnym	110
Uwagi końcowe.....	113
Lista wykresów	121
Wykaz załączników.....	122

I. Część teoretyczna – Wprowadzenie

Celem badań było przedstawienie problemów teoretycznych oraz praktycznych pojawiających się w związku ze stosowaniem instytucji wzajemnego uznawania orzeczeń skazujących na kary o charakterze pieniężnym w ramach UE. Instytucja ta została przyjęta do polskiego systemu prawa wskutek implementacji decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania kar o charakterze pieniężnym (dalej „Decyzja 2005/214/WSiSW”)¹. Ustawą z dnia 24 października 2008 r.² wprowadzono do kodeksu postępowania karnego (dalej „k.p.k.”) dwa nowe rozdziały 66 a oraz 66 b. Pierwszy dotyczy sytuacji, gdy sądy polskie występują do państwa członkowskiego UE o wykonanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym. Drugi sytuacji odwrotnej, gdy taki wniosek wpływa ze strony innego państwa członkowskiego UE. Ustawą z dnia 24 października 2008 r. zmieniono też kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia³ (dalej „k.p.s.w.”), dodając nowy rozdział 20 b. Warto już w tym miejscu zaznaczyć, że przepisy k.p.s.w. we wszelkich postępowaniach, z pewną różnicą w odniesieniu do mandatowego, odsyłają do odpowiednich uregulowań k.p.k., z tego względu zostaną omówione łącznie. Decyzja 2005/214/WSiSW została zmieniona Decyzją 2009/299/WSiSW⁴, której postanowienia również zostaną uwzględnione.

Początkowo zakładano, że przedmiotem analizy i badań empirycznych będą przepisy zarówno rozdziału 66 a k.p.k., jak i rozdziału 66 b k.p.k. Ich celem miała być z jednej strony ocena prawidłowości implementacji 2005/214/WSiSW, z drugiej zaś identyfikacja problemów, które występują w praktyce ich stosowania. Zadanie to udało się zrealizować tylko w odniesieniu do części teoretycznej. Ogrom materiału badawczego dotyczącego kierowanych do sądów polskich wniosków o uznawanie

¹ Dz. Urz. UE z 2005 r., L 76, s.16.

² Dz. U. z 2008 r., Nr 214 poz. 1344.

³ Ustawa kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, Dz. U. z 2008 r., Nr 133 poz. 848.

⁴ Decyzja ramowa Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. zmieniająca decyzje ramowe 2002/584/WSiSW, 2005/214/WSiSW, 2006/783/WSiSW, 2008/909/WSiSW i tym samym wzmacniająca prawa procesowe osób oraz ułatwiająca stosowanie zasady wzajemnego uznawania do orzeczeń wydanych pod nieobecność danej osoby na rozprawie (dalej „Decyzja 2009/299/WSiSW”), Dz. Urz. UE z 2009 r., L 81/24.

orzeczeń sądów innych państw członkowskich UE (ok. 700 spraw), a równocześnie otrzymanie tylko jednych akt dotyczących wniosków kierowanych przez sądy polskie do zagranicznych organów⁵, spowodował, że w części badawczej ograniczono się tylko do omówienia praktyki stosowania przepisów rozdziału 66 b k.p.k oraz przykładowego wskazania problemów, które wynikały z analizy w/w jednej sprawy.

Dla opracowania części empirycznej zostały przygotowane narzędzia badawcze w postaci pisma kierowanego do prezesów sądów polskich oraz ankiety do badań aktowych (w Załączniku nr 1).

⁵ W kilku przypadkach w ogóle nie odpowiedziano na pytanie czy są takie sprawy, albo uzyskano odpowiedź, że są w toku, w związku, z czym niemożliwe jest przekazanie akt.

Rozdział I

Decyzja 2005/214/WSiSW i jej implementacja do prawa polskiego

1. Wprowadzenie

Decyzja 2005/214/WSiSW była drugą z kolei⁶ z wielu wydawanych później decyzji ramowych, przyjętych w ramach dawnego III filara UE, regulujących zasady współpracy oparte na wzajemnym uznawaniu orzeczeń sądowych⁷.

Wszystkie decyzje dotyczące uznawania orzeczeń mają pewne cechy wspólne. W niektórych jednak kwestiach szczegółowych wykazują różnice w uregulowaniach. W tym miejscu ograniczymy się do podkreślenia elementów wspólnych⁸. Do takich cech wspólnych należy to, że te decyzje ramowe zakładają bezpośrednie kontakty

⁶ Po Decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, Dz. Urz. UE z 2002 r., L 190, s. 1, (dalej „Decyzja o ENA”).

⁷ Po Decyzji 2005/214/WSiSW wydano jeszcze 6 kolejnych decyzji ramowych z zakresu wzajemnego uznawania orzeczeń wydanych w państwach członkowskich UE. Były to: Decyzja ramowa Rady z 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty, Dz. Urz. UE z 2006 r., L 196, s. 59 (dalej „Decyzja 2006/783/WSiSW”); Decyzja ramowa Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonywania tych wyroków w Unii Europejskiej, Dz. Urz. UE z 2008, L. 327, s. 27 (dalej „Decyzja 2008/909/WSiSW”); Decyzja ramowa Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych, Dz. Urz. UE z 2008 r., L. 337, s. 102 (dalej „Decyzja 2008/947/WSiSW”); Decyzja ramowa Rady 2008/978/WSiSW z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie europejskiego nakazu dowodowego dotyczącego przedmiotów, dokumentów i danych, które mają zostać wykorzystane w postępowaniach karnych, Dz. Urz. UE z 2008 r., L. 350, s. 72; Decyzja ramowa Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. zmieniająca decyzje ramowe 2002/584/WSiSW, 2005/214/WSiSW, 2006/783/WSiSW, 2008/909/WSiSW oraz 2008/947/WSiSW i tym samym wzmacniająca prawa procesowe osób oraz ułatwiająca stosowanie zasady wzajemnego uznawania do orzeczeń wydanych pod nieobecność danej osoby na rozprawie, Dz. Urz. UE z 2009 r., L. 81, s. 24; Decyzja ramowa Rady 2009/829/WSiSW z dnia 23 października 2009 r. w sprawie stosowania przez państwa członkowskie Unii Europejskiej zasady wzajemnego uznawania do decyzji w sprawie środków nadzoru stanowiących alternatywę dla tymczasowego aresztowania, Dz. Urz. UE z 2009 r., L. 294, s. 20.

⁸ Bliższe porównanie decyzji ramowych dotyczących uznawania zostało przeprowadzone m.in. przez S. Bucznę. *Zasada wzajemnego uznawania orzeczeń między państwami członkowskimi Unii Europejskiej. Etapy kształtowania, zakres funkcjonowania i podstawowe cele*. Ius Novum 2009 nr 2, s. 64 – 93.

między organami sądowymi państw członkowskich UE⁹. Jest to istotna cecha odróżniająca uznawanie orzeczeń wydanych w państwach członkowskich UE od instytucji przejęcia i przekazania orzeczeń do wykonania wydanych w innych państwach, które w polskim k.p.k. zostały uregulowane w rozdziale 66. Przy uznawaniu orzeczeń wydanych w innych państwach niż państwa członkowskie UE, główną rolę odgrywają organy centralne (w Rzeczypospolitej Polskiej: Minister Sprawiedliwości (por. art. 608 k.p.k. oraz art. 609 k.p.k.) oraz konieczne jest przekształcenie orzeczenia sądowego innego państwa na orzeczenie sądów polskich, które dopiero podlega wykonaniu (procedura *exequatur* przewidziana np. w art. 611 e k.p.k.). W relacjach pomiędzy państwami członkowskimi UE, co do zasady, tych wymogów brak¹⁰.

Instytucja wzajemnego uznawania opiera się na zasadzie zaufania do systemów wymiaru sprawiedliwości innych państw członkowskich UE. Oznacza to pewność, że orzeczenie pochodzące od organu innego państwa wydane zostało w warunkach przestrzegania gwarancji procesowych obowiązujących na obszarze całej UE.

Konsekwencją przyjęcia tej zasady jest to, że organy państwa wykonania orzeczenia nie powinny prowadzić własnych dochodzeń, lecz uznawać i wykonywać decyzje procesowe podjęte w innych państwach członkowskich UE bez stawiania dodatkowych warunków.

⁹ Nie jest prawdą, że w omawianej decyzji w ogóle nie przewidziano udziału organów centralnych. Taka możliwość wynika z art. 2 ust. 2 Decyzji 2005/214/WSiSW, gdzie wyraźnie mowa jest, że każde państwo członkowskie może wyznaczyć, jeśli będzie to konieczne z uwagi na organizację jego systemu wewnętrznego jeden lub więcej organów centralnych odpowiedzialnych za administracyjne przekazywanie i odbiór orzeczeń oraz za wspomaganie właściwych organów. W k.p.k. za przejaw udziału organów centralnych może być uznana przewidziana w art. 611 fi ust. 3 możliwość zawarcie przez Ministra Sprawiedliwości porozumienia przewidującego podział kwot wyegzekwowanych od sprawcy.

¹⁰ Niemniej jednak jest trochę przesady w twierdzeniu, że Decyzja 2005/214/WSiSW w najdalej idący sposób z możliwych urzeczywistnia stosowanie zasady wzajemnego uznawania, A. Górski (w:), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*. K.T. Boratyńska, A. Górski, A. Sakowicz. A. Ważny, CH Beck 2009, Wyd. 3, s. 1460 (dalej „A. Górski (w:) *K.p.k. Komentarz*”). Por. też A. Sakowicz, *Opinia o projekcie ustawy o zmianie ustawy kodeks karnych oraz niektórych innych ustaw z 01.04.2008 r.*, druk sejmowy nr. 458 (dalej: „A. Sakowicz, *Opinia*”). Decyzja ta bowiem umożliwia powołanie organu centralnego (art. 2). Ponadto prawdą jest wprawdzie, że w art. 9 tejże Decyzji 2005/214/WSiSW przewidziano, że wykonanie orzeczenia podlega prawu państwa wykonującego w taki sam sposób jak egzekwowanie kar o charakterze pieniężnym wymierzonych przez państwo wykonujące. Niemniej jednak w przepisie art. 8 Decyzji 2005/214/WSiSW zastrzega się, że w pewnych sytuacjach istnieje możliwość obniżenia kwoty egzekwowanej kary o charakterze pieniężnym do wysokości maksymalnej kary za te same czyny przewidzianej w prawie krajowym państwa wykonującego, co oznacza, iż może mieć zastosowanie swoista procedura ograniczonego *exequatur*.

Uznanie orzeczenia nie odbywa się jednak automatycznie. Wszystkie decyzje ramowe przewidują możliwość ograniczonej oceny orzeczenia wydanego w innym państwie pod kątem zasad funkcjonowania własnego systemu prawa. Z tego względu decyzje ramowe zawierają listy powodów, w razie wystąpienia których dopuszczalne jest nieuznawanie orzeczenia. Lista tych przesłanek negatywnych ma charakter wyliczenia enumeratywnego, co oznacza, że brak jest możliwości odmowy współpracy na innej podstawie, niż podana w wyliczeniu.

Podkreśla się często również, że o ile właściwy organ nie zdecyduje się na odmowę uznania lub wykonania orzeczenia, w powołaniu się na jedną z dopuszczalnych podstaw do odmowy, wykonanie orzeczenia powinno nastąpić niezwłocznie i z pomięciem dalszych formalności.

2. Pojęcie orzeczenia podlegającego uznaniu lub wykonaniu

W świetle art. 1 Decyzji 2005/214/WSiSW "orzeczenie" oznacza decyzję nakazującą uiszczenie kary o charakterze pieniężnym, wydaną, zgodnie z prawem państwa wydającego, bądź przez organy sądowe, bądź też inne organy, pod warunkiem jednak, że osoba, której orzeczenie dotyczy, miała prawną możliwość „skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez sąd właściwy, także w sprawach karnych” (art. 1¹¹). Z przepisu tego wynika, że chodzi tu o orzeczenia, które, zgodnie z prawem państwa wydającego, są wynikiem rozstrzygnięcia sprawy o przestępstwo (przewinienie) kryminalne (*criminal offence*)¹², a także o orzeczenia zasądzające karę o charakterze pieniężnym za inne naruszenia prawa (przepisów)¹³.

W świetle obowiązujących w Polsce przepisów instytucja uznawania orzeczeń dotycząca kar o charakterze pieniężnym może jednak mieć zastosowanie tylko w odniesieniu do orzeczeń wydanych w sprawach o przestępstwa oraz wykroczenia.

¹¹ W Decyzji 2005/214/WSiSW w języku angielskim warunek ten jest określony następująco: „provided that the person concerned has had an opportunity to have the case tried by a court having jurisdiction, in particular in criminal cases”.

¹² W angielskim tekście Decyzji 2005/214/WSiSW używa się terminu „criminal offence”, za które w niektórych krajach uważa się także takie czyny, które spełniają w świetle prawa polskiego kryteria wykroczenia.

¹³ W języku angielskim brzmią jako: „acts which are punishable under the national law of issuing State by virtue of being infringement s of the rules of law”.

Jak już wspomniano, regulacja w tym zakresie jest dwutorowa w tym sensie, że zamieszczona jest z jednej strony w rozdziałach k.p.k. 66 a k.p.k. oraz 66 b k.p.k, z drugiej zaś w rozdziale 20 b ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia - (Dz. U. z 2008, Nr 133, poz. 848 ze zm.) (dalej „k.p.s.w.”). Równocześnie jednak jest ściśle powiązana przez odesłanie. W myśl, bowiem art. 116 b k.p.s.w. do wystąpienia do państwa członkowskiego UE o wykonanie grzywny, środków karnych w postaci nawiązki lub obowiązku naprawienia szkody, jak również orzeczenia zasądzającego koszty postępowania stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 66 a k.p.k. W przypadku wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwa członkowskiego UE stosuje się odpowiednio rozdział 66 b k.p.k.

Na podkreślenie zasługuje fakt, że z art. 116 b § 2 k.p.s.w. wynika ponadto, że możliwe jest wystąpienie o wykonanie orzeczenia wydanego w postępowaniu mandatowym. Przepis ten jednak, inaczej niż w przypadku innych przestępstw lub wykroczeń, określa osobę uprawnioną do wystąpienia do właściwego sądu lub innego organu państwa członkowskiego UE o wykonanie grzywny nałożonej mandatem karnym kredytowanym.

Wydaje się, że przepisy k.p.k. dotyczące wystąpienie i przyjęcia do wykonania orzeczeń o karach o charakterze pieniężnych będą miały również zastosowanie w przypadku, gdy kary takie zostały orzeczone za przestępstwa lub wykroczenia skarbowe. Wprawdzie w omawianych przepisach k.p.k. nie wspomina się o wprost o przestępstwie czy wykroczeniu skarbowym. Niemniej jednak wydaje się, że podstawę prawną do stosowania tych przepisów może stanowić art. 113 kodeksu karnego skarbowego (dalej „k.k.s.”), z którego wynika, że w postępowaniu w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe stosuje się odpowiednio przepisy k.p.k, jeżeli przepisy niniejszego kodeksu nie stanowią inaczej.¹⁴

Nie do końca jasna jest sytuacja, czy w myśl polskich przepisów można uznać i przyjąć do wykonania orzeczenie nakładające karę o charakterze pieniężnych na osobę prawną. W Decyzji 2005/214/ WSiSW wyraźnie się mówi w kontekście definicji orzeczenia, że może ono dotyczyć osoby fizycznej lub osoby prawnej (art. 1 a).

¹⁴ Kodeks karny skarbowy z dnia 10 września 1999 r., Dz. U. 2007 r., Nr 111 poz. 765.

Takiej możliwości nie uwzględniono wprost w przepisach polskich (ani w k.p.k. ani też w ustawie o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione¹⁵, chociaż odpowiedni przepis znajdował się w pierwotnej wersji projektu ustawy o zmianach kodeksu karnego (dalej „k.k.”) i kilku innych ustaw z dnia 18 kwietnia 2008 r.¹⁶). Stało się tak, pomimo iż Decyzja 2005/214/WSiSW w art. 9 ust. nakazuje uznawanie orzeczeń dotyczących osób prawnych nawet wtedy, gdy w danym państwie nie uznaje się odpowiedzialności karnej tych osób.

Argumentów przeciwko stosowaniu w art. 611 fa k.p.k. do kar o charakterze pieniężnym orzekanych na podstawie art. 7 ustawy o podmiotach zbiorowych, dostarcza też samo brzmienie tego przepisu. Jest tam mowa o obywatelu polskim lub cudzoziemcu, które to określenia można odnosić wyłącznie do osób fizycznych, a także tylko o grzywnie, a nie np. karze pieniężnej, która może być nałożona na podmiot zbiorowy. Ponadto, określając kryteria przekazania właściwemu organowi orzeczenia do wykonania nie uwzględnia się przypadku podmiotu zbiorowego, podczas gdy w Decyzji 2005/214/WSiSW wskazuje się, że jest to państwo, w którym osoba prawna posiada zarejestrowaną siedzibę (art. 4 ust. 1 Decyzji 2005/214/WSiSW). Brak jest też, jak już wspomniano, szczególnego uregulowania problemu uznawania orzeczeń w przedmiocie kar o charakterze pieniężnym w ustawie o podmiotach zbiorowych, pomimo tego, że była ona nowelizowana, pod innym kątem, w tym samym akcie prawnym, w którym wprowadzono do k.p.k. rozdział 66 a oraz rozdział 66 b, a do k.p.s.w. rozdział 20b..

Kwestia ta była podnoszona w literaturze przedmiotu.¹⁷ Wyrażany był pogląd, że możliwość wystąpienia sądu polskiego do organu sądowego innego państwa członkowskiego UE, na podstawie art. 611 fa k.p.k. o wykonanie kary pieniężnej orzeczonej wobec osoby prawnej, jest dopuszczalne w świetle art. 22 ustawy

¹⁵ Ustawa z dnia 28 października 2002, Dz. U. 2002 Nr 197, poz. 1661 z późn. zm. (dalej „ustawa o podmiotach zbiorowych”).

¹⁶ Projekt ustawy z 18 kwietnia 2008 zmieniającej kodeks karny oraz niektóre inne ustawy, Druk sejmowy nr 458, <http://orka.sejm.gov.pl/Druki6ka.nsf/0/BD484FF08B72D63CC12574360036FDBB?OpenDocument>.

¹⁷ Por. A. Sakowicz, *Opinia* oraz A. Sołtyśńska. *Komentarz do art. 611 fa k.p.k. lex teza 5.*

o podmiotach zbiorowych, który stanowi, że w sprawach nieuregulowanych należy odpowiednio stosować przepisy k.p.k.¹⁸.

Z poglądem tym można polemizować, zwłaszcza, że w odniesieniu do przestępstw transgranicznych popełnianych przez podmioty zbiorowe, nie poprzestaje się na tej ogólnej klauzuli, lecz w art. 41 ust. 1 ustawy o podmiotach zbiorowych wyraźnie się przewiduje obowiązek udzielenia przez sąd lub prokuratora pomocy prawnej.

Stwierdzenie to nie oznacza jednak, że *de lege lata* należy opowiedzieć się przeciwko dopuszczalności występowania o uznanie lub nie wykonywać orzeczeń o karze pieniężnej nałożonych na osobę prawną. Argumentem przemawiającym za przyjęciem takiego stanowiska powinien być fakt, że taka była intencja projektodawców ustawy implementującej Decyzję 2005/214/WSiSW, którzy w pierwotnej wersji projektu ustawy z 18 kwietnia 2008 zmieniającej kodeks karny oraz niektóre inne ustawy (dalej „Projekt”) (art. 5 Projektu) przewidywali wprost odwołanie się w ustawie o podmiotach zbiorowych do odpowiedniego stosowania przepisów k.p.k. w tej kwestii¹⁹. Także w uzasadnieniu do tego Projektu, wyraźnie wskazywano, że sankcje przewidziane w Decyzji 2005/214/ WSiSW znajdują swój odpowiednik m.in. w instytucji kary pieniężnej orzekanej wobec podmiotów zbiorowych. Jak się wydaje, kwestia ta nie budziła kontrowersji w trakcie prac legislacyjnych. Można więc przyjąć, że pominięcie tego przepisu projektu w ostatecznej wersji unormowania, wynikło z zapomnienia.

W związku z brakiem odwołania się do miejsca siedziby podmiotu zbiorowego w art. 611 fa i art. 611 ff k.p.k., niektórzy autorzy postulują stosowanie *per analogiam* kryteriów przewidzianych w przypadku osób fizycznych²⁰.

Za przyjęciem takiej możliwości przemawia ponadto, obowiązek prowadzenia pro unijnej interpretacji przepisów implementujących Decyzję 2005/214/ WSiSW. Ten argument wydaje się być decydujący.

¹⁸ Tak A. Górski (w:) *K.p.k. Komentarz*, s. 1461.

¹⁹ Projekt ustawy z 18 kwietnia 2008 zmieniającej kodeks karny oraz niektóre inne ustawy, Druk sejmowy nr 458, <http://orka.sejm.gov.pl/Druki6ka.nsf/0/BD484FF08B72D63CC12574360036FDBB?OpenDocument>.

²⁰ A. Górski (w:) *K.p.k. Komentarz*, s. 1463.

Niemniej należy podzielić pogląd²¹, że pominięcie kwestii uznawania orzeczeń dotyczących kar o charakterze pieniężnym wymierzonych osobom prawnym w polskim uregulowaniu stanowi istotną lukę w prawie, która powinna być *de lege ferenda* usunięta przez ustawodawcę.

3. Pojęcie kary o charakterze pieniężnym (financial penalty)

Zgodnie z art. 1 b Decyzji 2005/214/WSiSW pojęcie „kara o charakterze pieniężnym” oznacza każde zobowiązanie do zapłaty kwoty pieniężnej określone w orzeczeniu skazującym za przestępstwo (offence).

Za karę o charakterze pieniężnym uważa się też zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia zasądanego w tym samym orzeczeniu na rzecz pokrzywdzonych, jeżeli pokrzywdzony nie może w tym postępowaniu zgłaszać roszczeń cywilnoprawnych, a sąd działa w ramach swojej właściwości w sprawach karnych²².

Za karę o charakterze pieniężnym uznaje się ponadto zobowiązanie do zapłaty kwoty pieniężnej na poczet kosztów postępowania sądowego lub administracyjnego prowadzącego do wydania orzeczenia, a także takiej kwoty na rzecz funduszu publicznego lub organizacji pomocy ofiarom, wymierzonej w tym samym orzeczeniu.

Równocześnie w Decyzji 2005/214/WSiSW zastrzega się, że pojęcie kary o charakterze pieniężnym nie obejmuje nakazu konfiskaty przedmiotów służących do popełnienia przestępstwa i wykroczenia lub uzyskanych z nich korzyści. Warto dodać, że to wyłączenie wiąże się z faktem, że wzajemne uznawanie takich nakazów wynika z Decyzji 2006/783/WSiSW.

²¹ Wyrażany m.in. przez A. Sakowskiego, *Opinia* oraz A. Sołtysińską. *Komentarz do art. 611 fa k.p.k.* teza 5 lex.

²² W języku angielskim art. 1 b (ii) Decyzji 2005/214/WSiSW brzmi następująco: „compensation imposed in the same decision for the benefit of victim, where the victim may not be a civil party to the proceedings, an the court is acting in the exercise of its criminal jurisdiction”. Przepis ten może być różnie rozumiany. Po pierwsze, jako w ogóle brak możliwości dochodzenia przez osobę pokrzywdzoną w danym systemie prawa krajowego roszczeń cywilnoprawnych w postępowaniu (jak np. w Rzeczypospolitej Polsce w sprawach o wykroczenia). Po drugie, jako wyłączenie możliwości zdublowanego zasądzenia roszczeń o odszkodowanie/zadośćuczynienie w jednym postępowaniu karnym (w trybie środka karnego oraz w postępowaniu adhezyjnych), co wydaje się być bardziej przekonujące.

Pod pojęciem kary pieniężnej nie rozumie się w omawianej Decyzji 2005/214/WSiSW także orzeczeń o charakterze cywilnoprawnym, wydanych w związku z roszczeniami odszkodowawczymi oraz roszczeniami o przywrócenie stanu poprzedniego, egzekwowalnych zgodnie z rozporządzeniem Rady WE nr 44 /2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych²³.

Na tle omawianego przepisu Decyzji 2005/214/WSiSW pojawia się problem, jak rozumieć wymóg, by zadośćuczynienie było orzeczone w tym samym orzeczeniu (*in the same decision*), co grzywna. Ponadto powstaje pytanie, czy wymóg ten dotyczy też kosztów procesu, w odniesieniu do których Decyzja 2005/214/WSiSW nie stawia takiego warunku.

Innymi słowy, czy można, po pierwsze, przyjąć do wykonania orzeczenie, w którym nie skazano sprawcy na grzywnę, (lecz na inną karę), ale równocześnie orzeczono w nim zadośćuczynienie dla osoby pokrzywdzonej. Po drugie, czy dopuszczalne jest przyjęcie do wykonania orzeczenia w sytuacji, gdy grzywna została już uiszczona w państwie wydania orzeczenia, a chodzi np. tylko o wyegzekwowanie zadośćuczynienia zasądzonego na rzecz pokrzywdzonego. Po trzecie, czy możliwe jest przyjęcie do wykonania tylko orzeczenia o kosztach.

Częściowej odpowiedzi na te pytanie udzielają inne, wydane później decyzje ramowe. Na przykład w art. 3 ust. 3 Decyzji 2008/909/WSiSW w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności stwierdza się, że przekazania wyroku nie uniemożliwia fakt, że oprócz tej kary postanowiono o karze pieniężnej (lub konfiskacie), która to kara pieniężna nie została jeszcze uiszczona. Uznanie i wykonanie takich kar pieniężnych i nakazów konfiskaty w innym państwie członkowskim UE następuje na podstawie innych instrumentów, w szczególności Decyzji 2005/214/WSiSW oraz Decyzji 2006/783/WSiSW. Podobnie w Decyzji 2008/947/WSiSW w art. 1 ust. 3 b dot. środków probacyjnych zastrzega się, że niniejsza decyzja nie ma zastosowania do

²³ Rozporządzenie Rady WE nr 44 /2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, Dz. U. z 2001 r., L 12, str. 1.

uznawania i wykonywania kar pieniężnych wchodzących w zakres stosowania Decyzji 2005/214/WSiSW.

W tej sytuacji nie może budzić wątpliwości dopuszczalność stosowania Decyzji 2005/214/WSiSW w sytuacji, gdy kara pieniężna została wymierzona obok innej kary zasadniczej.

Podobnie można dopuścić wystąpienie z wnioskiem o wykonanie orzeczenia zasądającego zadośćuczynienie lub koszty w sytuacji, gdy np. wymierzona w tym samym orzeczeniu grzywna została już wykonana w państwie wydania orzeczenia albo gdy w orzeczeniu zrezygnowano w ogóle z wymierzenia grzywny w charakterze kary zasadniczej, lecz porzeczono zgodnie z prawem krajowym, np. na orzeczeniu zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego w charakterze środka karnego.

Transpozycja omawianych przepisów Decyzji 2005/214/WSiSW do k.p.k. nie jest wierna, aczkolwiek zawartość art. 611 ff k.p.k. w większym stopniu niż art. 611 a k.p.k. oddaje treść wynikającą z art. 1 b Decyzji 2005/214/WSiSW.

W przepisie art. 611 fa k.k. ograniczono się, bowiem do wymienienia tych należności pieniężnych, które są uznane za karę o charakterze pieniężnym w rozumieniu prawa polskiego. I tak w art. 611 fa k.k. nawiązując do terminologii używanej w k.k. i kodeksu wykroczeń (dalej „k.w.”) stwierdza się, że wystąpienie do właściwych organów innego państwa członkowskiego UE może mieć miejsce, gdy orzeczono grzywnę lub środek karny w postaci nawiązki, świadczenia pieniężnego, a także w razie zasądzenia kosztów procesu. Przepis ten jednak nie oddaje w pełni zakresu przedmiotowego stosowania implementowanej Decyzji 2005/214/WSiSW. Nie wspomina bowiem o środku karnym w postaci obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (art. 39 pkt. 5 w zw. z art. 46 § 1 k.k.), w przypadku orzeczenia którego również powinna istnieć możliwość wystąpienia do innego państwa o uznanie/wykonanie orzeczenia²⁴. Nie wprowadzono tam ponadto,

²⁴ Chyby nie wyjdzie się tu być argument użyty w uzasadnieniu Projektu, że przedmiotem wystąpienia nie może być orzeczenie zobowiązujące skazanego w postępowaniu karnym do wykonania obowiązku wynagrodzenia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (przewidzianych w art. 39 pkt. 5 k.k.) z uwagi na możliwość w takim postępowaniu dochodzenia roszczeń cywilnoprawnych, skoro z treści art. 65 § 1 pkt. 6 k.p.k. wynika, że odmawia się przyjęcia powództwa adhezyjnego w sytuacji, gdy zgłoszono wniosek w trybie art. 46 § 1 k.k. Por. uzasadnienie do projektu ustawy z 18 kwietnia 2008 zmieniającej kodeks karny oraz niektóre inne ustawy, Druk sejmowy nr 458,

<http://orka.sejm.gov.pl/Druki6ka.nsf/0/BD484FF08B72D63CC12574360036FDBB?OpenDocument>.

wprost jako warunku wystąpienia o wykonanie orzeczenia, by nawiązka lub świadczenie pieniężne, a także koszty były nałożone w tym samym orzeczeniu, co kara grzywny. Przepis ten nie zawiera także zastrzeżenia, że w przypadku nawiązki lub świadczenia pieniężnego na rzecz osoby pokrzywdzonej warunkiem dopuszczalności wystąpienia do innego państwa członkowskiego UE o uznanie/wykonanie orzeczenia jest to, by osoba pokrzywdzona nie mogła zgłosić powództwa adhezyjnego w ramach tego postępowania karnego.

To przemilczenie w odniesieniu do zastrzeżenia dotyczącego „tego samego orzeczenia” należy ocenić pozytywnie, biorąc pod uwagę cytowane wyżej postanowienia później wydanych decyzji ramowych.

Co do drugiego pominięcia, to można uznać, że nie oznacza ono, iż warunek ten nie będzie spełniony, aczkolwiek polskie przepisy nie są w tym zakresie konsekwentne. Z prawa polskiego wynika bowiem pewna alternatywność stosowania obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonego i powództwa adhezyjnego, w tym sensie, że fakt złożenia wniosku o zasądzenie w postępowaniu karnym naprawienia szkody w trybie art. 46 § 1 k.k. stanowi obligatoryjną przesłankę odmowy przyjęcia takiego powództwa (por. art. 65 § 1 pkt. 6 k.k.). Brak konsekwencji przejawia się natomiast w tym, że w powołanym przepisie k.p.k. wymienia się tylko o art. 46 § 1 k.k., co oznacza brak powiązania nawiązki orzeczonej w trybie art. 46 § 2 k.k. z powództwem adhezyjnym.

Nieco odmiennie wygląda regulacja zawarta w art. 611 ff k.p.k., gdzie w kontekście kary o charakterze pieniężnym jest mowa (tak jak w Decyzji 2005/214/WSiSW) o „kwocie pieniężnej” orzeczonej, jako kara za przestępstwo, o zadośćuczynieniu na rzecz pokrzywdzonego, jeżeli nie mógł on w ramach postępowania karnego dochodzić roszczeń o charakterze cywilnym oraz o kwocie pieniężnej na rzecz funduszu publicznego lub organizacji pomocy ofiarom, a także o kosztach procesu. W przepisie tym, podobnie jak w art. 611 a k.p.k. nie ma jednak mowy wprost o tym, że w/w środki o charakterze pieniężnym powinny być orzeczone w tym samym orzeczeniu, co, jak wskazano wyżej, wydaje się być rozwiązaniem słusznym.

Treść art. 611 a k.p.k. może nasuwać w praktyce wątpliwości interpretacyjne np. co do rozumienia pojęcia „grzywna”. W zasadzie w świetle treści Decyzji

2008/909/WSiSW oraz Decyzji 2008/947/WSiSW nie powinien budzić wątpliwości fakt, czy chodzi nie tylko o grzywnę samoistną (art. 33 § 1 k.k.), lecz również orzecaną kumulatywnie na podstawie art. 33 § 2 k.k. albo art. 71 § 1 k.k. Analogicznie jest w prawie wykroczeń, gdzie występują również obie podstawy orzeczenia grzywny (art. 24 § 1 oraz § 2 k.w.) Taki pogląd wydaje się też dominować w doktrynie. Sporne jest natomiast, czy w trybie art. 611 fa k.p.k. dopuszczalne będzie wystąpienie o wykonanie orzeczenia zobowiązującego do uiszczenia kary zastępczej grzywny. W sprawie tej można spotkać się z przeciwstawnymi poglądami. A. Sakowicz²⁵ jest zdania, że kara o charakterze pieniężnym nie będzie obejmowała kary zastępczej grzywny wymierzonej za karę ograniczenia wolności, od odbywania której skazany się uchyla, ani orzeczonej zgodnie z art. 23 k.w., ani też na podstawie art. 65 k.w. Inny pogląd, który wydaje się być w świetle tego, co powiedziano wyżej bardziej przekonujący, reprezentuje A. Górski, którego zdaniem użyte w art. 611 fa k.p.k. określenie „orzeczenie grzywny” mieści w sobie nie tylko wyrok „pierwotnie skazujący” na grzywnę, lecz również postanowienie zmieniające sankcję na etapie postępowania wykonawczego albo karę zastępczą orzeczoną zgodnie z k.w.²⁶. Pogląd ten podziela również A. Sołtysińska²⁷. Brak jest jasności, jakie stanowisko zajmuje w tej sprawie S. Steinborn²⁸.

Odnosnie do nawiązki to podkreśla się, że można wystąpić o wykonanie orzeczenia tylko w przypadku, gdy zostanie ona orzeczona na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym, Pomocy Penitencjarnej oraz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (art. 47 k.k.)²⁹. W literaturze przedmiotu poddaje się jednak w wątpliwość, czy te dwa ostatnie fundusze spełniają kryterium funduszu

²⁵ A. Sakowicz, *Opinia*, s. 12-13.

²⁶ A. Górski (w:) *K.p.k. Komentarz*, s. 1462.

²⁷ A. Sołtysińska, *Komentarz do art. 611 fa k.p.k. teza 4 lex*.

²⁸ S. Steinborn, *Komentarz aktualizowany do art. 611 fa k.p.k.*, teza 2, lex. Autor ten problem rozpatruje w kontekście możliwości występowania tylko o wykonanie świadczenia pieniężnego, nawiązki lub kosztów. Przyjmując stanowisko, że takie samodzielne wystąpienie nie jest dopuszczalne autor wyraża pogląd, że może to mieć miejsce jedynie w razie wystąpienia łącznie o wykonanie kary grzywny. Wyciąga z tego przy tym wniosek, że „w razie występowania o wykonanie zastępczej kary grzywny nie ma możliwości wystąpienia o wykonanie w innym państwie członkowskim nawiązki i świadczenia pieniężnego”. Oznacza to tym samym, że autor ten możliwości wystąpienia o wykonanie kary zastępczej generalnie rzecz biorąc nie akceptuje.

²⁹ A. Górski (w:) *K.p.k. Komentarz*, s. 1462.

publicznego³⁰(wg Decyzji 2005/214/WSiSW „*public fund*”). Zastrzeżenia te nie wydają się być uzasadnione biorąc pod uwagę fakt, że pojęcie funduszy publicznych nie jest jednoznacznie definiowane i o kwalifikowaniu do takich funduszy może zarówno decydować treść ich dochodów, sposób ich gromadzenia, jak również ukierunkowywanie wydatków na cele publiczne, co w badanym przypadku niewątpliwie ma miejsce.

Przedmiotem wystąpienia nie może być natomiast nawiązka orzeczona na rzecz pokrzywdzonego na podstawie art. 46 § 2 k.k., art. 57 a § 2 k.k. albo art. 290 § 2 k.k.. Wynika to z faktu, że we wszystkich tych sytuacjach pokrzywdzony jest uprawniony, w ramach postępowania karnego, do zgłaszania roszczeń cywilnoprawnych³¹.

Fakt, iż w trakcie postępowania prowadzonego w sprawach o wykroczenia nie można w ogóle dochodzić roszczeń cywilnych przesądza o tym, że orzeczona w takim postępowaniu nawiązka na rzecz pokrzywdzonego (na podstawie art. 28 § 1 pkt. 3 k.k. w zw. z art. 32 k.w.), podobnie jak też obowiązek naprawienia szkody (art. 28 § 1 pkt. 4 k.w.) mogą być przedmiotem wystąpienia o wykonanie orzeczenia³².

Rozbieżne są opinie na temat dopuszczalności wystąpienia w trybie art. 611 fa k.p.k. o uiszczenie uszczuplonej należności publicznoprawnej, (np. zaległego podatku) w związku z orzeczoną na podstawie art. 26 k.k.s. karą ograniczenia wolności lub w związku z warunkowym umorzeniem postępowania karnego skarbowego na podstawie art. 41 § 2 k.k.s.

Taką możliwość dopuszczają S. Steinborn³³ oraz A. Sołtysińska³⁴. Odmiennego zdania jest A. Górski³⁵ oraz A. Sakowicz³⁶, którzy taką możliwość negują powołując m.in. argument, że środki te nie mają charakteru represyjnego. Ten sam argument,

³⁰ Por. S. Steinborn, *Komentarz aktualizowany do art. 611 fa k.p.k.*, teza 4, lex.

³¹ Por. S. Steinborn, *Komentarz aktualizowany do art. 611 fa k.p.k.*, teza 2, lex.

³² Por. uzasadnienie do projektu ustawy z 18 kwietnia 2008 zmieniającej kodeks karny oraz niektóre inne ustawy, Druk sejmowy nr 458,

<http://orka.sejm.gov.pl/Druki6ka.nsf/0/BD484FF08B72D63CC12574360036FDBB?OpenDocument>.

³³ S. Steinborn, *Komentarz aktualizowany do art. 611 fa k.p.k.*, teza 3, lex.

³⁴ A. Sołtysińska, *Komentarz do art. 611 fa k.p.k.*, teza 4 lex.

³⁵ A. Górski (w:) *K.p.k. Komentarz*, s. 1464.

³⁶ A. Sakowicz, *Opinia*, s. 12.

wzmocniony podkreśleniem, że obowiązek ten nie został zaliczony do systemu kar i środków karnych, został powołany przeciwko takiej możliwości, w uzasadnieniu Projektu ustawy³⁷, co powinno przeważać szalę na rzecz odrzucenia takiej możliwości.

Sporną też kwestią jest, czy dopuszczalne jest wystąpienie w przypadku zobowiązania do zwrotu korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa orzeczanego na podstawie art. 52 k.k. lub art. 24 § 5 k.k.s.

S. Steinborn³⁸ oraz A. Górski³⁹ są zdania, co wydaje się być przekonujące, że jest to niedopuszczalne, ponieważ zobowiązania te nie są orzekane wobec sprawcy przestępstwa, ale wobec innego podmiotu. Taką możliwość dopuszcza się natomiast w uzasadnieniu Projektu ustawy⁴⁰. Uznaje ją także A. Sołtysińska⁴¹.

Różnica poglądów występuje również w kwestii, czy w świetle przepisu art. 611 fa k.p.k. można wnioskować o wykonanie zobowiązania do zwrotu korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa, w zakresie, w jakim dotyczy ona samego sprawcy. Za taką możliwością optuje A. Górski podnosząc argument, że stanowi ona dolegliwość będącą środkiem karnym o charakterze finansowym⁴². Zdaniem S. Steinborna, do którego należy się przychylić, treść art. 1 b. Decyzji 2005/214/WSiSW wyraźnie wyklucza również wykonywanie w trybie przepisów rozdziałów 66 a k.p.k. oraz 66 b k.p.k. orzeczeń o przepadku przedmiotów (art. 44 k.k., art. 29 - 31 k.k.s.) oraz o przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa lub jej równowartości (art. 45 k.k., art. 32 - 33 k.k.s.) a także odszkodowania zasądzzonego na rzecz

³⁷ Por. uzasadnienie do projektu ustawy z 18 kwietnia 2008 zmieniającej kodeks karny oraz niektóre inne ustawy, Druk sejmowy nr 458,

<http://orka.sejm.gov.pl/Druki6ka.nsf/0/BD484FF08B72D63CC12574360036FDBB?OpenDocument>.

³⁸ Komentarz aktualizowany do art. 611 fa k.p.k., teza 3, lex.

³⁹ A. Górski (w:) *K.pk. Komentarz*, s. 1463; S. Steinborn, *Komentarz aktualizowany do art. 611 fa k.p.k.*, teza 4, lex.

⁴⁰ Uzasadnienie do projektu ustawy z dnia 18 kwietnia 2008. Druk sejmowy Nr 458,

<http://orka.sejm.gov.pl/Druki6ka.nsf/0/BD484FF08B72D63CC12574360036FDBB?OpenDocument>.

⁴¹ A. Sołtysińska, *Komentarz do art. 611 fa k.p.k.* teza 4 lex.

⁴² A. Górski (w:) *K.pk. Komentarz*, s. 1464.

powoda cywilnego lub odszkodowania zasądzonego z urzędu na rzecz pokrzywdzonego⁴³.

Dopuszcza się ponadto w świetle art. 611 fa k.p.k. wystąpienie w przypadku świadczenia pieniężnego orzeczonego w charakterze środka karnego na podstawie art. 49 k.k. Równocześnie jednak podkreśla się, że nie można wystąpić o wykonanie świadczenia pieniężnego, gdy zostało ono orzeczone, jako środek probacyjny, np. na podstawie 71 § 3 k.k. oraz art. 72 § 2. k.k. W takim, bowiem przypadku świadczenie nie jest uważane za środek karny⁴⁴.

Koszty procesu to w świetle prawa polskiego koszty sądowe i uzasadnione wydatki stron. Decyzja 2005/214/WSiSW mówi wprawdzie o kosztach postępowania sądowego lub administracyjnego (*costs of court or administrative proceedings*), co powinno być interpretowane węższej, jako nieobejmujące uzasadnionych kosztów poniesionych przez strony. Należy zaznaczyć, że Projekt nowelizacji początkowo stanowił bardziej wierną recepcję tej normy decyzji ramowej i mówił tylko o „kosztach sądowych”. Szerszego określenia „koszty procesu” użyto pod wpływem krytyki wyrażonej w jednej z opinii dotyczącej Projektu⁴⁵. Celowość rozszerzenia polskiej regulacji w porównaniu z Decyzją 2005/214/WSiSW była kwestionowana. Podnoszono, nie bez racji, że fakt, iż przy kosztach Decyzja 2005/214/WSiSW nie wskazuje beneficjenta, (choć czyni to np. w przypadku zadośćuczynienia) może być interpretowany jako argument przemawiający za tym, że intencją ustawodawcy unijnego było egzekwowanie w ten sposób tylko kosztów sądowych uiszczanych na rzecz państwa⁴⁶. Z drugiej jednak strony sformułowanie art. 13 Decyzji 2005/214/WSiSW, które mówi o przeznaczeniu kwot uzyskanych z egzekucji nie wyklucza interpretacji, że porozumienie, co do przekazania uzyskanych z egzekucji kwot mogłoby dotyczyć też kosztów postępowania obejmujących uzasadnione wydatki stron⁴⁷.

⁴³ S. Steinborn, *Komentarz aktualizowany do art. 611 fa k.p.k.*, teza 3, lex.

⁴⁴ S. Steinborn, *Komentarz aktualizowany do art. 611 fa k.p.k.*, teza 2, lex.

⁴⁵ B. Nita, *Opinia o projekcie ustawy o zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych innych ustaw z dnia 1 kwietnia 2008 r.*, druk sejmowy Nr 458.

⁴⁶ S. Steinborn, *Komentarz aktualizowany do art. 611 fa k.p.k.*, teza 4, lex.

⁴⁷ W przepisie tym, jako zasadę przyjmuje się, że kwoty uzyskane z egzekucji orzeczeń przypadają państwu wykonującemu, chyba, że w drodze porozumienia państwo wykonujące i wydające nie

Nie budzi natomiast wątpliwości fakt, że chodzi o koszty zasądzone od sprawcy. Nie można wystąpić o wykonanie orzeczenia w przedmiocie kosztów w sytuacji, gdy obciążony nimi zostanie oskarżyciel prywatny lub posiłkowy. Wyrażane są natomiast wątpliwości, czy takie wystąpienie jest dopuszczalne, gdy zasądzone koszty od sprawcy, ale doszło do umorzenia postępowania⁴⁸. Należy podzielić pogląd⁴⁹, że dopuszczenie takiej możliwości byłoby wysoce niepraktyczne, gdyż w związku z tym, że w art. 611 a k.p.k jest mowa o „sprawcy” oznaczałoby to konieczność badania w każdym indywidualnym przypadku, czy umorzenie łączyło się z uznaniem sprawstwa danej osoby, czy też nie.

4. Właściwy organ

Decyzja 2005/214/WSiSW nie określa, jakie organy są właściwe do jej realizacji. Ogranicza się do nałożenia w art. 2 ust. 1 na państwa członkowskie UE obowiązku poinformowania Sekretariatu Generalnego Rady o tym, który organ lub organy są, na mocy jego prawa krajowego, „organami właściwymi” w rozumieniu Decyzji 2005/214/WSiSW. Oznacza to, że państwa członkowskie UE mają kompetencję do wskazania w procesie implementacji decyzji, który organ będzie właściwy do jej realizacji, biorąc pod uwagę, zgodną z prawem krajowym jego funkcję w wymiarze sprawiedliwości w danej kategorii spraw. Obowiązek poinformowania wynika z tego, że Sekretariat Generalny Rady jest zobowiązany do udostępniania otrzymanych informacji wszystkim państwom członkowskim UE (oraz Komisji) (art. 2 ust. 3 Decyzji 2005/214/WSiSW).

W Polsce przesądzono, co do zasady, zarówno w sprawach o przestępstwa jak i wykroczenia, że organem właściwym do występowania z wnioskiem do innych państw członkowskich UE jak też do wykonania wniosków kierowanych do Rzeczypospolitej Polskiej, będzie sąd. Wyjątek stanowi tu postępowanie mandatowe.

postanowiły inaczej, szczególnie w sprawach, o których mowa w art. 1 lit. b pkt. ii). Wskazany przepis dotyczy zadośćuczynienia dla pokrzywdzonego. Użyte jednak określenie „szczególnie” nie wyklucza, aby porozumienie dotyczyło kwot na rzecz funduszu publicznego, czy też kwoty na poczet kosztów postępowania.

⁴⁸ Na przykład w tych wyjątkowych wypadkach, gdy sąd tak zadecyduje w trybie art. 632 a k.p.k. S.Steiborn, *Komentarz aktualizowany do art. 611 fa k.p.k.*, teza 4, lex.

⁴⁹ S. Steinborn, *Komentarz aktualizowany do art. 611 fa k.p.k.*, teza 4, lex.

Zgodnie, bowiem z treścią art. 116 b § 2 k.p.s.w., w tym postępowaniu organem właściwym do występowania o wykonanie grzywny nałożonej mandatem karnym kredytowym do sądu lub innego organu państwa członkowskiego UE jest uprawniony wierzyciel. To, jaki podmiot zaś jest takim wierzycielem określają przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (dalej „ustawa postępowanie egzekucyjne w administracji”)⁵⁰. Z przepisu art. 19 § 1 ustawy postępowanie egzekucyjne w administracji wynika, że wierzycielem w sprawach mandatów karnych, jest naczelnik urzędu skarbowego. Naczelnik więc właściwego urzędu skarbowego jest kompetentny do takiego wystąpienia.

W świetle art. 611 ff § 1 k.p.k. właściwym w Rzeczypospolitej Polskiej do wykonania orzeczeń innych państw członkowskich UE jest sąd rejonowy, w którym sprawca posiada mienie lub osiąga dochody, albo ma stałe lub czasowe miejsce pobytu.

W świetle art. 611 fa k.p.k. właściwym do wystąpienia do organu sądowego innego państwa członkowskiego UE o wykonanie orzeczenia jest sąd, który orzekł karę lub środek. Z przepisu tego nie wynika jasno, czy chodzi tu o sąd I instancji, który wydał orzeczenie, czy np. może to być sąd apelacyjny. W literaturze przedmiotu przyjmuje się, w odwołaniu do zasad ogólnych, że będzie to sąd rejonowy lub okręgowy, właściwy miejscowo i rzeczowo do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji, chyba, że doszło wcześniej do przekazania sprawy innemu sądowi. W takiej sytuacji „przekazanie rozciąga się również na orzekanie w przedmiocie wystąpienia o wykonanie orzeczenia w innym państwie”⁵¹.

Właściwy do wykonania orzeczenia, o które wnioskuje sąd polski, jest organ sądowy, w którym sprawca posiada mienie lub osiąga dochody albo ma stałe lub czasowe miejsce pobytu. Omawiana Decyzja 2005/214/WSiSW zastrzega, że jeśli organowi w państwie wydającym orzeczenie, nie jest znany właściwy organ w państwie wykonującym, to na nim spoczywa obowiązek uzyskania takiej informacji od państwa wykonującego, przy czym może w tym celu wykorzystać punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowniczej (art. 4 ust. 5 Decyzji 2005/214/WSiSW).

⁵⁰ Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, Dz. U. z 2012 r. poz. 1015.

⁵¹ S. Steinborn, *Komentarz aktualizowany do art. 611 fa k.p.k.*, teza 9, lex.

W przypadku jednak, gdy organ, któremu przekazano orzeczenie do wykonania okaże się nie być właściwym do jego rozpoznania, kieruje on sprawę, z urzędu, właściwemu organowi, informując o tym organ w państwie wydającym (art. 4 ust. 6 Decyzji 2005/214/WSiSW).

Możliwe jest każdorazowo wystąpienie tylko do jednego państwa wykonania orzeczenia (art. 4 ust. 4 Decyzji 2005/214/WSiSW). W świetle polskich przepisów wystąpienie do innego państwa jest dopuszczalne tylko w razie niewykonania lub częściowego tylko wykonania orzeczenia przez państwo, do którego najpierw zostało skierowane orzeczenie do wykonania (art. 611 fa § 2 k.p.k.). Z uzasadnienia Projektu ustawy zawierającej omawiane zmiany wynika, że celem takiego ograniczenia jest zapobieżenie sytuacji, w której osoba skazana posiadająca mienie w kilku państwach zostaje *de facto* ukarana kilkakrotnie wskutek tego, że wezwane organy różnych państw, niezależnie od siebie, realizują przekazane im orzeczenia⁵².

Warto na marginesie zaznaczyć, że przepis ten zredagowany jest nieprawidłowo, gdyż mówi się tam o „ponownym wystąpieniu do innego państwa”, podczas gdy odnosi się ono do ponownego wystąpienia z wnioskiem, które jest możliwe jedynie w odniesieniu do innego państwa członkowskiego UE.

Interpretując stosowane przy wyborze sądu kryterium posiadania przez skazanego mienia lub osiągania dochodów podkreśla się, że może w grę wchodzić mienie ruchome oraz nieruchomości i to zarówno w sytuacji, gdy sprawcy przysługuje w odniesieniu do tego mienia prawo własności jak i inne prawa majątkowe⁵³.

Jeśli chodzi o dochody to doprecyzowuje się, że mogą to być zarówno dochody z pracy (wynagrodzenie), działalności gospodarczej, umów cywilnoprawnych np. z tytułu umowy o dzieło, umowy zlecenia, umowy najmu, dzierżawy. W grę mogą też wchodzić dochody kapitałowe np. dywidendy, odsetki itp.⁵⁴

⁵² Por. uzasadnienie do projektu ustawy z 18 kwietnia 2008 zmieniającej kodeks karny oraz niektóre inne ustawy, Druk sejmowy nr 458,

<http://orka.sejm.gov.pl/Druki6ka.nsf/0/BD484FF08B72D63CC12574360036FDBB?OpenDocument>.

⁵³ S. Steinborn. *Komentarz aktualizowany do art. 611 fa k.p.k.*, teza 8, lex.

⁵⁴ S. Steinborn. *Komentarz aktualizowany do art. 611 fa k.p.k.*, teza 8, lex.

Przyjmuje się, że pojęcie „ma stałe lub czasowe miejsce pobytu” należy rozumieć zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (dalej „ustawa o ewidencji ludności i dowodach osobistych”)⁵⁵. W myśl tego przepisu pobytem stałym jest zamieszkanie w określonej miejscowości pod oznaczonym adresem z zamiarem stałego przebywania. Takie rozumienie tego kryterium koresponduje z określeniem użytym w art. 4 ust. 1 Decyzji 2005/214/WSiSW, gdzie mowa jest o tym, że sprawca tam „*is normally resident*”.

Ujęcie przesłanek odnoszących się do miejsca różni się od regulacji w tym przedmiocie Decyzji 2005/214 /WSiSW, gdzie jest mowa dodatkowo o miejscu zarejestrowania siedziby osoby prawnej. Polskie uregulowanie takiej alternatywy nie przewiduje, co jak już sygnalizowano rodzi wątpliwości, co do tego, czy uznawanie kar o charakterze pieniężnym w Rzeczypospolitej Polskiej dotyczy także przypadków, gdy orzeczone zostaną one wobec podmiotu zbiorowego.

5. Postępowanie w sprawach o uznawanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

5.1. Postępowanie w sprawach związanych z wystąpieniem przez polski organ sądowy o wykonanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

Procedura przekazania orzeczenia do wykonania do organu innego państwa członkowskiego UE uregulowana jest w art. 4 Decyzji 2005/214/WSiSW. Przepis ten został implementowany w przepisie art. 611a k.p.k.

W przepisie art. 611 fa k.p.k. używa się określenia „sąd może wystąpić”, co oznacza, że wystąpienie do innego państwa ma zawsze charakter fakultatywny i powinno być podyktowane potrzebą oraz względami celowości. W związku z tym może to mieć miejsce jedynie w przypadku, gdy egzekucja grzywny lub innych kar o charakterze pieniężnym w Rzeczypospolitej Polskiej nie powiodła się lub są podstawy do uznania,

⁵⁵ Ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych, Dz. U. z 2006 r., Nr 139 poz. 993 z późn. zm.

że z góry skazana byłaby na niepowodzenie⁵⁶. W każdym razie zawsze należy najpierw wezwać skazanego do uiszczenia kary o charakterze pieniężnym i dopiero w razie niewypełnienia zobowiązania rozważyć, czy celowe jest wystąpienie o wykonanie orzeczenia za granicą. Takie wykonanie będzie celowe, gdy właściwy organ posiada wiarygodną informację, że sprawca uzyskuje za granicą dochody albo są podstawy do przypuszczenia, że z uwagi na posiadany w innym państwie członkowskim UE majątek albo przez sam fakt, że sprawca tam zamieszkuje, ułatwiona będzie egzekucja grzywny lub innej kary o charakterze pieniężnym. Oceniając celowość wystąpienia należy również wziąć pod uwagę związane z tym koszty. Warto podkreślić, że polski ustawodawca nie wprowadził w rozdziale 66a k.p.k. zasady, że nie należy występować o wykonanie orzeczenia w sytuacji, gdy dochodzona należność nie przekracza kwoty 70 euro lub jej równowartości. Słusznie jednak podkreśla się, że wystąpienie w takiej sytuacji jest niecelowe, bowiem państwo, do którego zwrócono by się z takim wnioskiem ma prawo odmówić wykonania orzeczenia w powołaniu się na art.7 ust.2 h Decyzji 2005/214/WSiSW. Można więc na tej podstawie twierdzić, że w 2005/214/WSiSW z góry założono, że zwrócenie się w takich warunkach o uznanie /wykonanie orzeczenia jest niecelowe i niezgodne z zasadą proporcjonalności⁵⁷.

W świetle art. 611 fe k.p.k. sąd, który wydał orzeczenie rozpatruje sprawę wystąpienia od innego państwa członkowskiego UE o uznanie/wykonanie orzeczenia na posiedzeniu. W posiedzeniu tym ma prawo wziąć udział prokurator, pokrzywdzony lub inna osoba albo podmiot uprawniony, o których mowa w art. 611 fb § 3 k.p.k. W przepisie tym mowa jest zarówno o instytucji, stowarzyszeniu, fundacji lub organizacji społecznej, na rzecz której została orzeczona kara o charakterze pieniężnym jak też innym podmiocie wskazanym w porozumieniu pomiędzy Ministrem Sprawiedliwości i odpowiednim organem państwa wykonania orzeczenia, na rzecz, którego ma być przekazana określona kwota uzyskana z egzekucji.

Z przepisu tego wynika, że takie prawo ma również sprawca pod warunkiem, że przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Prawo udziału w posiedzeniu przysługuje też jego obrońcy, o ile stawi się na posiedzenie. Na podstawie tego

⁵⁶ Podobnie S. Steinborn. *Komentarz aktualizowany do art. 611 fa k.p.k.*, teza 7, lex.

⁵⁷ A. Sołtyśńska, *Komentarz do art. 611 fa k.p.k.* teza 9 lex.

przepisu można wnioskować, że jeśli osoby te przebywają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, to należy zawiadomić je o terminie i miejscu posiedzenia⁵⁸. Słusznie zwraca się uwagę na to, że doprecyzowanie w odniesieniu do obrońcy „o ile na posiedzenia się stawi” stanowi *superfluum* ustawowe⁵⁹. Takie określenie znajduje się wprawdzie także np. w art. 96 § 2 k.p.k. Tam jednak chodzi o sytuację, gdy strony nie są wzywane na posiedzenia, ale umożliwia się im w nim uczestniczenie, jeśli się stawią. Tu jednak, jak się wydaje, przewiduje się w ustawie obowiązek powiadomienia obrońcy, jeśli został ustanowiony w sprawie. Być może ustawodawcy chodziło o podkreślenie, że niestawiennictwo obrońcy, nawet usprawiedliwione, nie stanowi powodu do odroczenia posiedzenia⁶⁰.

Słusznie zwraca się uwagę, że ustawodawca nie przewidział wyraźnie uprawnienia finansowego organu postępowania przygotowawczego do wzięcia udziału w posiedzeniu w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe. Taki udział wydaje się być jednak dopuszczalny w oparciu o art. 96 § 2 k.p.k.⁶¹.

Poddaje się też w wątpliwości celowość wprowadzenia przez ustawodawcę tak dalece sformalizowanej procedury orzekania w przedmiocie wystąpienia, skoro kwestia ta ma charakter wyłącznie techniczny, a nawet w przypadku Europejskiego Nakazu Aresztowania (dalej „ENA”), który bardziej ingeruje niż Decyzja 2005/214/WSiSW w prawa jednostki, uprawnienie stron do wzięcia udziału w posiedzeniu nie wynika z przepisu szczególnego, a jedynie z art. 96 § 2 k.p.k.⁶². Uwaga ta wydaje się być słuszna, w szczególności biorąc pod uwagę fakt, że na postanowienie sądu w przedmiocie wystąpienia, nie przysługuje zażalenie.

Sąd sporządza wraz z postanowieniem o wystąpieniu do państwa członkowskiego UE o uznanie/wykonanie kary o charakterze pieniężnym uzasadnienie na piśmie (art. 98 k.p.k.), które należy doręczyć stronom (art. 100 § 3 k.p.k.). W uzasadnieniu w szczególności należy podać, na podstawie której przesłanki dokonano wyboru państwa wykonującego.

⁵⁸ S. Steinborn, *Komentarz aktualizowany do art. 611 fe K.p.k.*, teza 2, lex.

⁵⁹ S. Steinborn, *Komentarz aktualizowany do art. 611 fe K.p.k.*, teza 2, lex.

⁶⁰ Podobnie S. Steinborn, *Komentarz aktualizowany do art. 611 fe k.p.k.*, teza 2, lex.

⁶¹ S. Steinborn, *Komentarz aktualizowany do art. 611 fe k.p.k.*, teza 2, lex.

⁶² S. Steinborn, *Komentarz aktualizowany do art. 611 fe k.p.k.*, teza 2, lex.

Z przepisu art. 611 a k.p.k. wynika ponadto, że samo orzeczenie, w którym wymierzono karę pieniężną nie stanowi wystarczającej podstawy do wystąpienia o jego wykonanie. Konieczne jest dołączenie do niego zaświadczenia, które musi być podpisane przez właściwy organ wraz z poświadczeniem, że jego treść jest zgodna z prawdą.

Standardowy formularz takiego zaświadczenia zamieszczony został w załączniku do Decyzji 2005/214/WSiSW. W Rzeczypospolitej Polskiej formularz takiego zaświadczenia początkowo stanowił załącznik do Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 marca 2009 r.⁶³, które następnie zostało zastąpione Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2012 w sprawie określenia wzoru zaświadczenia stosowanego w razie wystąpienia do państwa członkowskiego UE o wykonanie orzeczenia dotyczącego grzywny, środków karnych w postaci nawiązki lub świadczenia pieniężnego lub orzeczenia zasądzonego od sprawcy koszty procesu⁶⁴.

Z art. 4 ust. 2 Decyzji 2005/214/WSiSW wynika, że zaświadczenie musi być podpisane, a jego treść poświadczona, jako zgodna z prawdą przez właściwy organ w państwie wydania orzeczenia. Treść zaświadczenia musi też być przetłumaczona przez państwo występujące z wnioskiem (na jego koszt) na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wykonującego (art. 16 Decyzji 2005/214/WSiSW), wskazany przez to państwo.

Wraz z zaświadczeniem musi być przekazane do państwa wykonującego orzeczenie lub jego uwierzytelniony odpis (art. 4 ust. 1 oraz ust. 3 Decyzji 2005/214/WSiSW).

Z cytowanego wyżej przepisu art. 16 Decyzji 2005/214/WSiSW wynika, że państwo występujące nie musi dokonywać tłumaczenia orzeczenia. Jeśli państwo wykonujące uzna to za celowe może to zrobić, ale na własny koszt (art. 16 ust. 2 Decyzji 2005/214/WSiSW). Z przepisu tego wynika ponadto, że jeśli będzie to potrzebne

⁶³ Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie określenia wzoru zaświadczenia stosowanego w razie wystąpienia do państwa członkowskiego UE o wykonanie orzeczenia dotyczącego grzywny, środków karnych w postaci nawiązki lub świadczenia pieniężnego lub orzeczenia zasądzonego od sprawcy koszty procesu, Dz. U. z 2009 Nr 55 poz. 455.

⁶⁴ Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2012 w sprawie określenia wzoru zaświadczenia stosowanego w razie wystąpienia do państwa członkowskiego UE o wykonanie orzeczenia dotyczącego grzywny, środków karnych w postaci nawiązki lub świadczenia pieniężnego lub orzeczenia zasądzonego od sprawcy koszty procesu, Dz. U. z 16 marca 2012 poz. 284.

można zawiesić postępowanie na czas niezbędny dla uzyskania tłumaczenie orzeczenia. Warto dodać, że art. 17 Decyzji 2005/214/WSiSW stanowi, że państwa członkowskie UE nie mają prawa dochodzenia od siebie zwrotu kosztów wynikających ze stosowanie omawianej Decyzji 2005/214/WSiSW.

Decyzja 2005/214/WSiSW nie określa drogi, jaką orzeczenie (lub jego uwierzytelniony odpis) wraz z zaświadczeniem ma być przekazane do właściwego organu innego państwa członkowskiego UE. Stwierdza się, że przekazanie to może odbywać się za pomocą jakiegokolwiek środka umożliwiającego uzyskanie dokumentu pisemnego pozwalającego państwu wykonującemu na stwierdzenie jego autentyczności (art. 4 ust. 3 Decyzji 2005/214/WSiSW).

Przekazanie takie może mieć miejsce za pośrednictwem poczty. Może jednak odbywać się z wykorzystaniem faksu, czy też poczty elektronicznej. Wydaje się jednak, że w ostatnim przypadku wymaga to wcześniejszego zeskanowania dokumentu, gdyż tylko wtedy odbiją się jego cechy identyfikacyjne np. stemple urzędowe. Państwo wykonujące orzeczenie może jednak żądać dostarczenia oryginału orzeczenia lub oryginału poświadczonej jego kopii, a także oryginału zaświadczenia.

Treść art. 611 fa § 3 k.p.k. nie w pełni odpowiada wymogom art. 4 Decyzji 2005/214/WSiSW. W szczególności polskie przepisy ograniczają się do stwierdzenia, że zaświadczenie powinno „zawierać wszystkie istotne informacje umożliwiające jego prawidłowe wykonanie”, a nie odsyła się do jego wzoru. Redakcja tego przepisu jest również nieprawidłowa, gdyż może sprawiać wrażenie, że chodzi o wykonanie zaświadczenia, pomimo iż w istocie chodzi o wykonanie orzeczenia. Ponadto, z polskich przepisów nie wynika, że treść zaświadczenia musi być podpisana i poświadczona przez właściwy organ, jako zgodna z prawdą. Może mieć to istotne znaczenie w sytuacji, gdy zaświadczenie jest przygotowane przez inny organ niż uznany za właściwy do występowania z wnioskiem o wykonanie orzeczenia.

Przepisy polskie przewidują wprawdzie, że zaświadczenie powinno zostać przetłumaczone na język urzędowy państwa wykonania, nie precyzują jednak na czyj koszt (art. 611 fa § 4 k.p.k.).

Przepis art. 611 fc k.p.k. reguluje sposób zakończenia sprawy w Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku wydania postanowienia o wystąpieniu do innego państwa członkowskiego UE o uznanie/wykonania orzeczenia o karze pieniężnej. W takiej sytuacji postępowanie wykonawcze prowadzone w Rzeczypospolitej Polskiej się zawiesza. W przepisie tym przewiduje się ponadto, że po otrzymaniu informacji o wykonaniu orzeczenia, sąd podejmuje zawieszony postępowanie i następnie je umorza, jako bezprzedmiotowe.

Natomiast w razie otrzymania informacji o niemożności wykonania orzeczenia w innym państwie członkowskim UE w całości lub części, sąd podejmuje zawieszony postępowanie w celu jego kontynuacji, chyba, że niemożność wynika z faktu, iż w stosunku do sprawcy zapadło prawomocne orzeczenie, co do tego samego czynu i zostało wykonane w innym państwie członkowskim UE.

W tej ostatniej sytuacji, zgodnie z zasadą *ne bis in idem*, postępowanie podlega również umorzeniu. Odnośnie do tego uregulowania nasuwa się refleksja, czy ta bardziej ogólna kwestia nie powinna być unormowana wspólnie dla wszystkich przypadków uznawania orzeczeń skazujących na określoną karę lub środek karny, a w nie oddzielnie w odniesieniu do poszczególnych rodzajów kar.

Przepis art. 611 fd k.p.k. nakłada na sąd polski wydający orzeczenie obowiązek niezwłocznego zawiadomienia właściwego organu państwa wykonującego o każdej okoliczności skutkującej niemożnością wykonania orzeczenia, a w szczególności o uchyleniu orzeczenia na skutek kasacji, wznowienia postępowania, darowania kary, lub przedawnienia jej wykonania. Przepis ten koresponduje z podstawami odmowy uznania lub wykonania orzeczenia.

Stanowi także, jak się wydaje implementację art. 11 ust. 2 Decyzji 2005/214/WSiSW, który przewiduje, że państwo wydające, może rozstrzygać wnioski o rewizję orzeczenia. Nie dotyczy to jednak kar zastępczych, w przedmiocie, których orzeka państwo wykonujące (pod warunkiem, że państwo wydające wyraziło na to zgodę w zaświadczeniu oraz na określonych tam zasadach - z art. 10 Decyzji 2005/214/WSiSW).

Zgodnie z przepisem art. 11 ust. 1 Decyzji 2005/214/WSiSW zarówno państwo wydające jak i państwo wykonujące mogą udzielić amnestii lub ułaskawienia. Kwestia ta została pominięta w uregulowaniach polskich, chyba jako oczywista.

5.2. Postępowanie w sprawach związanych z wystąpieniem państwa członkowskiego UE o wykonanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym w Rzeczypospolitej Polskiej

Podobnie jak i w przypadku wystąpienia do innego państwa członkowskiego UE, tak też w odniesieniu do wykonania orzeczeń, wymaga się by orzeczenie (albo jego poświadczony za zgodność z oryginałem odpis) było przesłane łącznie z przetłumaczonym na język polski zaświadczeniem (art. 611 ff §2 k.p.k.).

Przepis art. 611 ff k.p.k. zobowiązuje też sąd polski, jako organ wykonujący do niezwłocznego wykonania orzeczenia, co koresponduje z treścią art. 6 Decyzji 2005/214/WSiSW.

W przepisie art. 6 Decyzji 2005/214/WSiSW podkreśla się też, że przystąpienie do wykonania, o ile właściwy organ nie zdecydował się na odmowę wykonania, powinno nastąpić z pominięciem dalszych formalności, czego nie przewiduje się w prawie polskim.

Przyjęto ponadto zasadę, że w razie braku odrębnego uregulowania przy wykonywaniu orzeczeń przekazanych z innych państw członkowskich UE stosuje się przepisy prawa polskiego (art. 611 ff § 6 k.p.k.).

W szczególności ma zastosowanie art. 611 c § 3 k.p.k., z którego wynika, że określając wysokość grzywny wymierzonej w obcej walucie, sąd dokonuje przeliczenia grzywny orzeczonej kwotowo lub wysokości stawki dziennej według kursu średniego walut określonych przez NBP na dzień wydania orzeczenia w państwie obcym.

Zawarto ponadto wymóg by w razie stwierdzenia swojej niewłaściwości, sąd polski przekazał *ex officio* sprawę właściwemu organowi (art. 611 ff § 4 k.p.k.).

Zgodnie z możliwością przewidzianą w art. 8 Decyzji 2005/214/WSiSW, w przepisie art. 611 ff § 5 k.p.k. dopuszczono dostosowanie orzeczonej w innym państwie członkowskim UE kary pieniężnej do sankcji za dane przestępstwo, przewidzianych w naszym systemie prawa.

Warunkiem stosowania tego swoistego *exequatur* jest po pierwsze stwierdzenie, że orzeczenie dotyczyło czynów, które nie zostały popełnione na terytorium państwa wydania orzeczenia, a które równocześnie podlegają jurysdykcji sądów polskich (na jakiegokolwiek zasadzie). Równocześnie zastrzega się, że sąd może postanowić o obniżeniu wysokości podlegającej egzekucji kary o charakterze pieniężnym do maksymalnej wysokości kary lub środka karnego, jakie mogłyby być orzeczone za takie same czyny według prawa polskiego.

Z przepisu art. 611 fh k.p.k. wynika, że sąd rozpoznaje sprawę wykonania orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim UE na posiedzeniu. Kodeks postępowania karnego analogicznie jak w art. 611 fe k.p.k., a w konsekwencji również enigmatycznie, określa, kto jest uprawniony do wzięcia udziału w tym posiedzeniu. Prawo to przysługuje prokuratorowi oraz sprawcy, ale temu ostatniemu pod warunkiem, że przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Prawo to przysługuje także obrońcy, z tym, że ustawa zastrzega, że o ile się stawi. Zastrzeżenie dotyczące sprawcy zmierza chyba do tego, że zawiadomienie o posiedzeniu będzie mu wysyłane na adres krajowy, a ponadto, że ewentualne jego stawiennictwo na posiedzeniu odbywać się będzie na jego koszt (nie przewiduje się możliwości transportu do Rzeczypospolitej Polskiej). Jak już wspomniano, zastrzeżenie dotyczące obrońcy ma być może na celu wskazanie, że jego nawet usprawiedliwiona nieobecność nie będzie skutkowałą odroczeniem posiedzenia. Równocześnie przewiduje się możliwość wyznaczenia obrońcy z urzędu w sytuacji, gdy sprawca nie przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i nie posiada obrońcy z wyboru.

Przepisy te mogą budzić wątpliwości, zwłaszcza, co do kwestii pogodzenia zalecenia posiadania obrońcy z zasadą, że jego udział nie jest obowiązkowy. Przepis ten, podobnie jak analogiczne uregulowanie kwestii obecności na posiedzeniu rozpatrującym wystąpienie do innego państwa członkowskiego UE powinien ulec zmianie.

Z przepisu art. 611 ff § 2 k.p.k. tego wynika ponadto możliwość odwołania się od postanowienia sądu w przedmiocie wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym w postaci zażalenia. Nie jest jasne, czy odwołanie to może dotyczyć też sposobu przetworzenia orzeczenia wydanego przez sąd innego państwa członkowskiego UE, o którym mowa w art. 6121 ff § 5.k.p.k.

Należy podkreślić, że w myśl art. 611 ff § 4 k.p.k. prawomocne orzeczenie o karach o charakterze pieniężnym innego państwa członkowskiego UE, wraz z załączonym zaświadczeniem stanowi tytuł egzekucyjny i podlega wykonaniu dopiero po wydaniu postanowienia o wykonaniu przez właściwy sąd polski.

Przepis art. 611 ff k.p.k. również jako zasadę przyjmuje, że kwoty uzyskane z egzekucji orzeczeń przypadają państwu wykonującemu. Równocześnie daje uprawnienie Ministrowi Sprawiedliwości do zawarcia z odpowiednim organem państwa wykonania porozumienia przewidującego podział kwot uzyskanych z egzekucji. W realizacji tego porozumienia odpowiednia kwota powinna być przekazana albo na rachunek bankowy sądu lub innego wskazanego podmiotu. W przypadku przekazania na rachunek sądu kwoty zasądzonej na rzecz pokrzywdzonego lub innego uprawnionego podmiotu, kwota ta zostaje przekazana temu podmiotowi.

Kodeks postępowania karnego reguluje też sytuację, gdy przed wydaniem postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia dojdzie do wpłaty kary o charakterze pieniężnym. W takiej sytuacji polski sąd wzywa sąd wydania orzeczenia do potwierdzenia dokonanej wpłaty, a po jego otrzymaniu (odlicza wpłaconą sumę od sumy egzekwowanej art. 611 ff k.p.k.) lub ewentualnie umarza postępowanie w całości (art. 611 ff k.p.k.).

Sąd polski ma obowiązek powiadomienia sądu państwa wydania orzeczenia o:

- 1) treści postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia,
- 2) zakończeniu postępowania egzekucyjnego, oraz
- 3) ewentualnej zamianie kary pieniężnej na pracę społecznie użyteczną lub o wykonaniu zastępczej kary pozbawienia wolności (art. 611 ff k.p.k.).

Z przepisy art. 611 fm k.p.k. wynika, że koszty związane z wykonaniem orzeczenie ponosi Skarb Państwa. Przepis ten stanowi implementację wspomnianego już art. 17 Decyzji 2005/214/WSiSW, która wyraźnie wyklucza możliwość dochodzenia od siebie przez państwa członkowskie UE tytułem regresu zwrotu kosztów wykonania Decyzji 2005/214/WSiSW.

W literaturze przedmiotu podniesiono kwestię, czy przepis, że koszty ponosi Skarb Państwa oznacza wykluczenie możliwości obciążenia kosztami egzekucji osoby skazanej. Słusznie w tym kontekście podkreślono, że taka interpretacja nie byłaby właściwa. Termin „koszty związane z wykonaniem orzeczenia” ma charakter autonomiczny i powinien być odczytywany tylko w zakresie rozdziału 66 b k.p.k. a nie być odnoszony do kosztów egzekucji, które zostały określone w innych ustawach⁶⁵.

5.2.1 Przestanki odmowy wykonania orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim UE

Inaczej niż w Decyzji 2005/214/WSiSW ujęte są w k.p.k. podstawy odmowy uznania lub wykonania orzeczenia innego państwa członkowskiego UE. W świetle polskich przepisów, jako zasadę wprowadza się możliwość odmowy wykonania orzeczenia, gdy nie jest spełniony warunek podwójnej karalności, podczas gdy w Decyzji 2005/214/WSiSW na początku wymienia się sytuacje, kiedy brak jest potrzeby badania tej przesłanki, a dopiero na zasadzie wyjątku wskazuje się na możliwość jej badania w pozostałych przypadkach.

Przewidziana w prawie polskim metoda regulacji nie oddaje ducha instytucji wzajemnego uznawania orzeczeń oraz jest sprzeczna z obserwowaną w prawie karnym europejskim tendencją do rozszerzania korpusu czynów zabronionych uznawanych za przestępstwa przez wszystkie państwa członkowskie UE. Taka tendencja wiąże się z założeniem wspólnych zasad prawnych i tożsamości kulturowej państw członkowskich UE oraz wynika ze wspomnianej już zasady wzajemnego zaufania, będącej bazą dla uznawania orzeczeń.

Przesłanki odmowy zostały wymienione wyczerpująco w art. 611 g k.p.k. I tak jak już wspomniano, jako pierwszą podstawę odmowy wykonania orzeczenia wskazuje się

⁶⁵ A. Górski(w:) *K.p.k. Komentarz*, s. 1480

fakt (pkt. 1 Decyzji 2005/214/WSiSW), że czyn nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego, chyba, że jest to przestępstwo z listy, gdzie nie obowiązuje wymóg badania podwójnej przestępności/ karalności. Kodeks postępowania karnego w tym miejscu odwołuje się do listy czynów przewidzianych w związku ze stosowaniem ENA (art. 607 w k.p.k.) uzupełniając tę listę, zgodnie z treścią Decyzji 2005/214/WSiSW, o 8 dodatkowych kategorii przestępstw. To odwołanie się jest z pewnością pożądane z punktu widzenia techniki legislacyjnej. Pozwala bowiem na uniknięcie zbędnych powtórzeń. Powoduje jednak pewną komplikację w interpretacji przepisu art. 611 g k.p.k. w związku z odrębnościami regulacji tego przepisu oraz przepisu art. 607 w k.p.k. Z przepisu art. 607 w k.p.k. wynika mianowicie, że nie stanowi przeszkody do zastosowania ENA fakt, że w świetle prawa polskiego czyn wymieniony w tym przepisie nie stanowi przestępstwa jednakże, pod warunkiem, że chodzi o poważniejsze jego przejawy (wyrażające się w tym, że dany czyn zagrożony jest w państwie wydania ENA karą co najmniej 3 lat pozbawienia wolności). Samo odwołanie w przepisie art. 611 f k.p.k. do art. 607 w k.p.k. nie wyjaśnia, czy to ograniczenie ma zastosowanie również w przypadku uznawania orzeczeń zasądzających kary pieniężne. Literalne brzmienie tego przepisu pozwalałoby na taką interpretację. Wydaje się być ona jednak nieuprawniona w związku z tym, że w dalszej części przepisu art. 611 g k.p.k., w której wymienia się inne czyny, takiego ograniczenia brak. Aby uniknąć tych trudności interpretacyjnych przepis ten powinien zostać przeredagowany.

Warto podkreślić, że katalog przestępstw wymienionych w art. 611g nie pokrywa się z katalogiem zawartym w art. 5 Decyzji 2005/214/WSiSW. W k.p.k. jest on w kilku punktach węższy. Wężziej ujęte jest np. odniesienie do przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, nawiązujące do tytułu rozdziału XXI k.k., podczas gdy w decyzji ramowej mówi się szerzej : o naruszeniu przepisów ruchu drogowego (*conduct which infringes road traffic*). Warto dodać, że odpowiedni rozdział kodeksu wykroczeń obejmuje nie tylko wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu lecz również przeciwko porządkowi w komunikacji”. Takie zawężenie w związku z tym zasługuje na krytykę.

Niezbyt trafne jest też sformułowanie lit. „h” przepisu art. 611 g. W decyzji ramowej poprzestano na stwierdzeniu, że wymóg podwójnej karalności nie dotyczy

przestępstw lub wykroczeń określonych przez państwo wydające w celu wykonania zobowiązań wynikających z aktów prawnych, przyjętych na mocy Traktatu WE oraz tytułu VI Traktatu UE”. W przepisie art. 611 g lit „h” jest natomiast mowa nie o czynach lecz o ustanowionych sankcjach, co może być mylące, gdyż w dyrektywach wydanych na mocy Traktatu WE się ich nie określa, poprzestając na wskazaniu, czy ma to być sankcja karna (lub niekoniecznie). Również w decyzjach ramowych wydanych na podstawie tytułu VI Traktatu UE ewentualnie wskazuje się tylko na minimalny wymiar górnego zagrożenia karą lub widełki dolnych i górnych zagrożeń, w jakich ma się zamknąć przyszła sankcja określona w prawie krajowym. Warto równocześnie podkreślić, że szersza kryminalizacja czynów stanowiących naruszenia zobowiązań wynikających z przepisów decyzji ramowych jest często krytykowana, a nawet w ogóle kwestionowana, jako stanowiąca zagrożenie dla swobód wspólnego rynku.

Pozostałe przyczyny odmowy można podzielić na formalne i merytoryczne oraz o charakterze mieszanym.

Do przyczyn formalnych zaliczyć należy sytuację, gdy do orzeczenia nie dołączono zaświadczenia albo dołączono wprawdzie zaświadczenie, ale niekompletne lub w sposób oczywisty niezgodne z treścią orzeczenia (art. 611 fg pkt. 2 k.p.k. oraz art. 7 ust. 1 Decyzji 2005/214/WSiSW).

Do przyczyn mieszanych kwalifikuje się przypadek, kiedy z treści zaświadczenia wynika, iż osoba, której dotyczy orzeczenie o karach o charakterze pieniężnym nie została należycie pouczona o prawie do zaskarżenia tego orzeczenia (art. 611 fg pkt. 9 k.p.k.), a ponadto, w przypadku orzeczenia wydanego zaocznie, gdy z zaświadczenia wynika, że osobę, której dotyczy orzeczenie nie wezwano do udziału w postępowaniu lub też w inny sposób nie zawiadomiono jej o terminie i miejscu rozprawy lub posiedzenia albo też z zaświadczenia nie wynika, by osoba ta oświadczyła, że nie kwestionuje orzeczenia (art. 611 fg pkt. 10 k.p.k. oraz art. 7 ust. 2 g (i) oraz (ii) Decyzji 2005/214/WSiSW).

Należy podkreślić, że przepis art. 611 f pkt. 10 k.p.k. niewystarczająco dokładnie określa warunki dopuszczalności wydania orzeczenia o wystąpieniu do innego państwa o wykonanie orzeczenia wydanego *in absentia*, co może stanowić podstawę

odmowy uznania wykonania orzeczenia. Jak już wspomniano, Decyzja 2005/214/WSiSW po zmianie wprowadzonej Decyzją 2009/299/WSiSW bardzo precyzyjnie określa warunki, jakie muszą być spełnione, by organ innego państwa unijnego był zobligowany do wykonania orzeczenia wydanego *in absentia*. W świetle Decyzji 2009/299/WSiSW organ sądowy państwa wykonania orzeczenia będzie zobligowany do jego uznawania, chociaż orzeczenie zostało wydane zaocznie, tylko wtedy, gdy zajdzie jedna z 4 wymienionych poniżej sytuacji.

Po pierwsze, gdy wezwano na rozprawę oskarżonego osobiście (lub inną drogą urzędową) w odpowiednim czasie (tzn. umożliwiającym mu uczestnictwo), wraz z pouczeniem o skutkach niestawiennictwa.

Po drugie, gdy oskarżony prawidłowo powiadomiony o miejscu i czasie rozprawy był faktycznie reprezentowany przez obrońcę.

Po trzecie, gdy pomimo doręczenia skazanemu orzeczenia i pouczenia go o prawie do ponownego rozpoznania sprawy lub złożenia odwołania, oświadczył on, iż nie kwestionuje orzeczenia i rezygnuje ze złożenia środka odwoławczego.

Po czwarte, gdy oskarżony, właściwie powiadomiony, nie stawił się na rozprawie, ale złożył oświadczenie o rezygnacji z prawa do ustnego przesłuchania i przyznał, że nie kwestionuje zarzutu.

Jak już wspomniano, zbyt ogólne uregulowanie kwestii prawa oskarżonego do obecności na rozprawie w art. 611 fg pkt. 10 k.p.k. może sprawiać trudności w ustaleniu, czy wystąpiła któraś z w/w sytuacji, zwłaszcza gdy informacje wynikające z zaświadczenia mogą być różnie interpretowane. Z tego względu wydaje się konieczna odpowiednia modyfikacja tego przepisu.

Warto zaznaczyć, że Decyzja 2005/214/WSiSW (art. 7 ust. 3) przewiduje, aby przed podjęciem decyzji o odmowie uznania i wykonania orzeczenia z przyczyn formalnych i mieszanych właściwy organ w państwie wykonującym porozumiał się z właściwym organem w państwie wydającym i gdy zachodzi taka potrzeba zwrócił się z prośbą o niezwłoczne dostarczenie wszelkich niezbędnych informacji.

W polskim k.p.k. o możliwości zwrócenia się jest mowa w art. 611 fh § 4 k.p.k., który reguluje tryb rozpoznania przez sąd sprawy wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnych.

Z przepisu tego wynika m.in., że jeśli informacje przekazane przez państwo wydania orzeczenia nie są wystarczające do podjęcia decyzji sąd wzywa sąd właściwy do ich uzupełnienia, wyznaczając do tego odpowiedni termin. W razie nieprzekazania informacji w wyznaczonym terminie postanowienie w przedmiocie wykonania (jak można przypuszczać, zawierające odmowę) wydaje się w oparciu o informacje przekazane wcześniej.

Do przyczyn czysto merytorycznych odmowy można zaliczyć, te które wynikają z prawa karnego materialnego oraz te wiążące się z prawem karnym procesowym, aczkolwiek podział ten w wielu przypadkach może okazać się zawodny.

Do tych pierwszych kwalifikuje się przede wszystkim sytuacja dopuszczalnej odmowy, gdy chodzi o kary pieniężne w niewielkiej wysokości (poniżej 70 euro lub równowartości tej kwoty w innej walucie, art. 611 fg pkt. 12 k.p.k. oraz art. 7 ust. 2 h Decyzji 2005/214/WSiSW). Ponadto, przeszkoda w postaci wieku osoby skazanej, który uniemożliwia, w świetle prawa polskiego, jej odpowiedzialność karną (art. 611 fg pkt. 8 k.p.k. oraz art. 7 ust. 2 f Decyzji 2005/214/WSiSW), czy też fakt, że przestępstwo podlegające jurysdykcji sądów polskich uległo darowaniu na mocy amnestii (art. 611 fg pkt. 11 k.p.k.). Inną przesłanką, która może skutkować odmową wykonania orzeczenia jest przedawnienie wykonania kary w sytuacji, gdy przestępstwa, których dotyczy podlegały jurysdykcji sądów polskich (art. 611 fg pkt 4 k.p.k. oraz art. 7 ust. 2 c Decyzji 2005/214/WSiSW).

Do przyczyn wynikających z przepisów procesowych zaliczyć należy sytuację, gdy mogłoby dojść do złamania zasady *ne bis in idem* (art. 611 fg pkt 3 k.p.k.). W przepisie tym wyjaśnia się, że chodzi o sytuację, gdy przekazane do wykonania orzeczenie dotyczy czynu tej samej osoby, co do której postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone w państwie członkowskim UE, a orzeczenie w zakresie kary o charakterze pieniężnym zostało wykonane. Przepis ten nie jest precyzyjny, gdyż chodzi nie tylko o tę samą osobę i jakikolwiek jej czyn, lecz również o ten sam

czyn⁶⁶. Ponadto nie jest jasne, czy zachodzi negatywna przesłanka w sytuacji, gdy orzeczono za ten sam czyn inną karę niż kara pieniężna i czy w takim przypadku, warunkiem wykonania np. świadczenia pieniężnego, jest uprzednie wykonanie tej kary.

Oczywiście znając treść w art. 7 ust. 2 a Decyzji 2005/214/WSiSW, a także przepisy Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen z 14 czerwca 1985 r. (art. 54)⁶⁷ oraz wydane na jej tle orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej można dokonać właściwej interpretacji tych przepisów. Niemniej jednak *de lege ferenda* powinny one ulec doprecyzowaniu oraz synchronizacji z innymi podobnymi uregulowaniami k.p.k.

Kolejną przesłanką o charakterze merytorycznym jest okoliczność, że orzeczenie dotyczy przestępstwa, które według prawa polskiego zostało popełnione w całości lub części na terytorium państwa polskiego lub w miejscu traktowanym tak jak jego terytorium (art. 611 fg pkt. 5 k.p.k.). Jest również możliwość odmowy, gdy orzeczenie dotyczy przestępstw popełnionych poza terytorium państwa wydania orzeczenia, a prawo polskie nie dopuszcza ścigania przestępstw tego rodzaju jeśli zostały popełnione za granicą (art. 611 fg pkt. 6 k.p.k.). Przepisy te korespondują z art. 7 ust. 2 d (i) oraz (ii) Decyzji 2005/214/WSiSW.

Dopuszcza się też odmowę wykonania orzeczenia, gdy sprawca nie podlega jurysdykcji polskich sądów karnych, np. z powodu immunitetu lub braku wymaganego zezwolenia na jego ściganie (art. 611 fg pkt. 7 k.p.k. oraz art. 7 ust. 2 e Decyzji 2005/214/WSiSW).

Warto zwrócić uwagę, że wszystkie wymienione w Decyzji 2005/214/WSiSW podstawy odmowy, w odróżnieniu od uregulowań zawartych w niektórych innych decyzjach ramowych⁶⁸, mają charakter fakultatywny. Pozbawione są, więc cechy

⁶⁶ Co wyraźnie zostało zaznaczone w innych analogicznych przepisach np. art. 611fu § 3 pkt. 3 k.p.k.

⁶⁷ Konwencja Wykonawcza do Układu z Schengen z 14 czerwca 1985 r., Dz. Urz. z 2000 r., L 239/19 s. 9.

⁶⁸ Na przykład w Decyzji o ENA do przyczyn obligatoryjnych zalicza się sytuację, gdy: 1. przestępstwo w wypadku jurysdykcji sądów polskich podlega darowaniu lub amnestii, 2. w innym państwie zapadło prawomocne orzeczenie, co do tych samych czynów, oraz, w wypadku skazania za te same czyny, osoba ścigana odbywa karę lub ją odbyła albo kara nie może być wykonana według prawa państwa, w którym zapadł wyrok skazujący, 3. w stosunku do osoby ściganej zapadło prawomocne orzeczenie o przekazaniu do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, 4. osoba, której nakaz dotyczy

automatyzmu. Oznacza to, że zawsze ostateczna decyzja, czy odmówić wykonania orzeczenia w powołaniu na którąś z w/w przesłanek, należy do właściwego organu. Słusznie jednak podkreśla się, że odmowa powinna mieć miejsce zawsze w przypadku przeszkody w postaci *ne bis in idem*⁶⁹.

6. Sposób rejestracji w sądach spraw, o których mowa w rozdziale 66 a i 66 b k.p.k.

Sposób rejestracji spraw związanych z uznawaniem orzeczeń dotyczących kar pieniężnych do końca 2011 r. nie był wyraźnie uregulowany. Do spraw tych miało zastosowanie Zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 2003 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej (dalej „Zarządzenie 2003”)⁷⁰.

W świetle tego Zarządzenia 2003 (§ 447 ust. 1) sprawy z zakresu międzynarodowego prawa w cywilnego i karnego rejestruje się w wykazie „Oz” prowadzonym przez kierowników oddziałów administracyjnych.

Z ust. 2 § 447 Zarządzenia 2003 wynika, że w wykazie „Oz”, w szczególności, rejestruje się sprawy, którego stroną lub uczestnikiem jest cudzoziemiec lub osoba przebywająca albo mająca siedzibę zagranicą, wnioski sądów lub innych organów państw obcych o udzielenie pomocy prawnej, a także wnioski sądów polskich o udzielenie pomocy prawnej za granicą.

Rejestracja ta ma miejsce niezależnie od rejestracji w odpowiednich urządzeniach ewidencyjnych w wydziałach cywilnych i karnych (ust. 3 § 447 Zarządzenia 2003).

Do 2011 r. to znaczy wejścia w życie zmiany Zarządzenia 2003 w wydziałach karnych sprawy te mogły podlegać rejestracji w wykazie „Ko” – przeznaczonym dla

z powodu wieku nie ponosi odpowiedzialności karnej za czyny będące podstawą wydania nakazu europejskiego, 5. naruszałoby to wolności i prawa człowieka, 6. gdy nakaz wydany został w związku z przestępstwem politycznym popełnionym bez użycia przemocy (art. 607 p k.p.k.).

⁶⁹ A. Górski (w:) K.p.k. Komentarz, s. 1475.

⁷⁰ Zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 2003 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej, Dz. Urz. MS z 2003, Nr 5 poz. 22.

czynności sądowych w sprawach karnych niepodlegających wpisowi do innych urzędzeń ewidencyjnych (np. dot. pomocy sądowej). Oprócz tego, zarówno w sądach rejonowych jak i okręgowych prowadzony był wykaz „Kop”, do którego wpisywane były wnioski Ministra Sprawiedliwości oraz państw obcych z zakresu międzynarodowego postępowania karnego.

Zarządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 grudnia 2011 r. zmieniające zarządzenie w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej (dalej „Zarządzenie 2011”)⁷¹ zmieniono § 388 ust. 2 Zarządzenia 2003, dodając punkt 5, przewidujący, że do wykazu „Kop” prowadzonego w sądach rejonowych, będą wpisywane również wnioski państw obcych o wykonanie prawomocnego orzeczenia o karach pieniężnych.

Nadal brak jest jednak uregulowania wskazującego, w którym rejestrze wydziałowym należy odnotować wnioski kierowane przez sąd polski do państwa członkowskiego UE o wykonanie kary o charakterze pieniężnym.

Warto dodać, że § 388 ust. 3 Zarządzenia 2003 w odniesieniu do sądów okręgowych orzekających w sprawie wniosków dotyczących ENA, reguluje obie sytuacje (wniosków przychodzących i wychodzących z Rzeczypospolitej Polskiej).

Brak analogicznego uregulowania wskazującego, gdzie należy zamieszczać wychodzące wnioski sądu polskiego do państwa członkowskiego UE o wykonywania kar o charakterze pieniężnym oznacza lukę, której utrzymywanie może przyczynić się do różnych praktyk stosowanych przez poszczególne sądy rejonowe.

⁷¹ Zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 grudnia 2011 r. zmieniające zarządzenie w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej, Dz. Urz. MS z 2012, poz. 12.

II. Część empiryczna - Uwagi wstępne

W ramach prowadzonych przez IWS badań empirycznych dotyczących praktyki stosowania instytucji uznawania orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym przekazano pisma do wszystkich 321 sądów rejonowych oraz do 45 sądów okręgowych. W dniu 8 maja 2012 roku w piśmie skierowanym do sądów rejonowych zawarto prośbę o poinformowanie o:

- a) liczbie prowadzonych spraw o uznanie orzeczeń o karach pieniężnych, otrzymanych od organów sądowych innych państw członkowskich UE;
- b) sposobie oznaczenia i rejestracji w/w spraw (sygnatura Ko, wpis do wykazu Oz);
- c) liczbie wniosków o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym kierowanych przez tutejszy sąd do organów sądowych innych państw członkowskich UE (ze wskazaniem konkretnego sądu);
- d) sposobie oznaczenia i rejestracji wniosków o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym kierowanych przez tutejszy sąd do organów sądowych innych państw członkowskich UE;
- e) sposobie zbiorczego zbierania danych dotyczących otrzymywanych i wysyłanych wniosków o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym w celu przekazania ich do sądów okręgowych oraz Ministerstwa Sprawiedliwości.

Zwrócono się ponadto o nadesłanie do Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości wszystkich akt zakończonych spraw o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym skierowanych do tutejszego sądu przez organy sądowe innych państw członkowskich UE.

Jednocześnie Instytut Wymiaru Sprawiedliwości zwrócił się do wszystkich 45 sądów okręgowych o wskazanie sposobu, w jaki zbierane są i ewidencjonowane w tutejszym sądzie okręgowym dane statystyczne dotyczące:

- 1) wniosków o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym otrzymywanych od organów sądowych innych państw członkowskich UE przez polskie sądy rejonowe, oraz
- 2) wniosków o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym wysłanych przez polskie sądy rejonowe do organów sądowych innych państw członkowskich UE.

Odnosnie do ram czasowych ustalono, iż przedmiotem badań będą wnioski, które otrzymano bądź też skierowano do wykonania po 8 grudnia 2008 roku, czyli od dnia wejścia w życie przepisów rozdziału 66 a i rozdziału 66 b k.p.k. odnoszących się do uznawania orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym, do dnia 30 czerwca 2012, kiedy to rozpoczęto prowadzenie badań aktowych.

W reakcji na pismo IWS nadeszło 289 odpowiedzi z sądów rejonowych oraz 43 odpowiedzi z sądów okręgowych, na podstawie, których dokonano analizy. Otrzymano także łącznie 640 akt. Z uwagi na fakt, że zostały przesłane tylko jedne akta dotyczące wniosku sądu polskiego skierowanego do organu sądowego innego państwa członkowskiego UE, jak już wspomniano na wstępie, analizę aktową ograniczono, w zasadzie, do postępowań prowadzonych na wniosek organów innych państw członkowskich UE. Analiza pism nadesłanych przez poszczególne sądy dotyczy zaś obu sytuacji.

Rozdział I

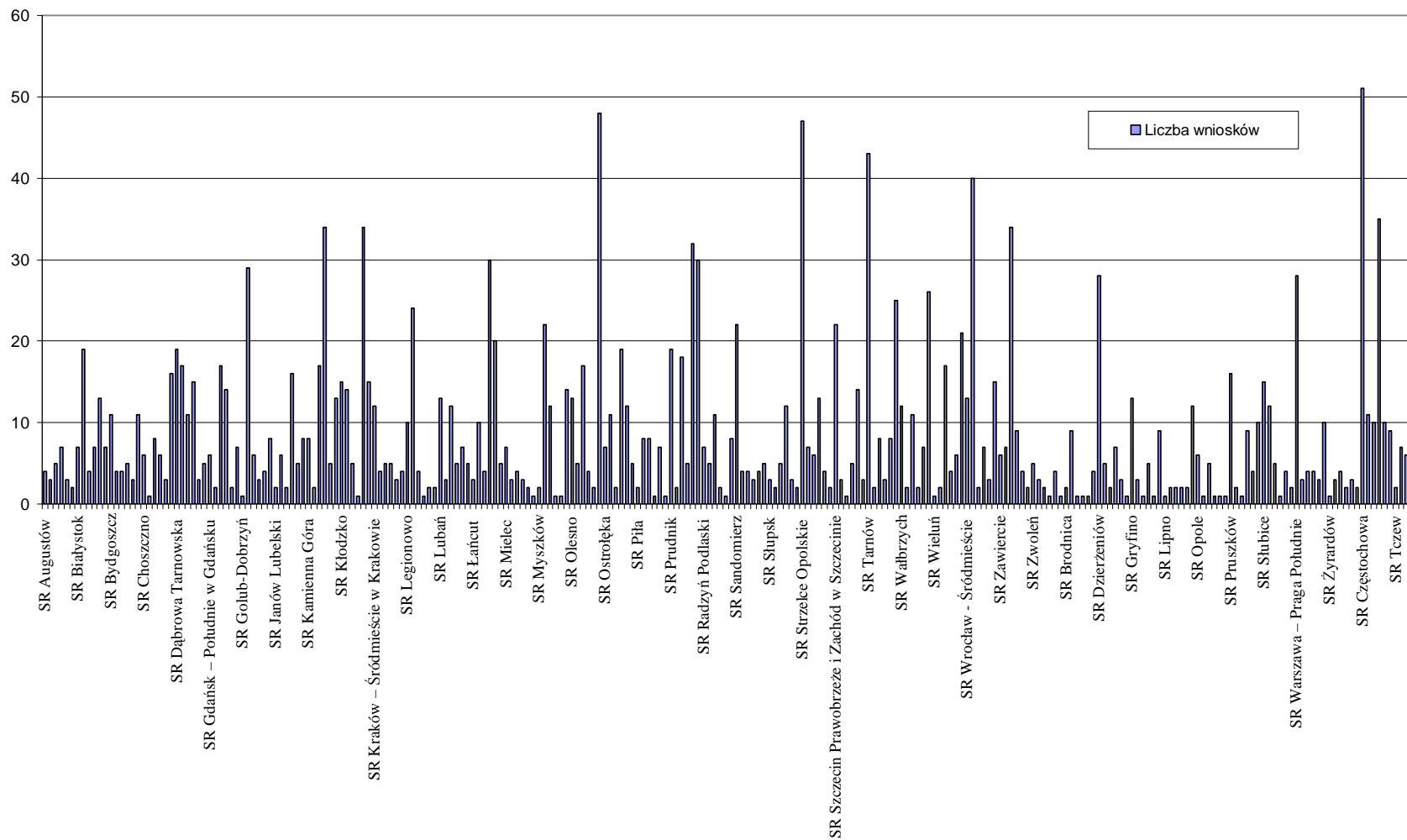
Analiza informacji zawartych w pismach nadesłanych przez sądy

1. Liczba spraw prowadzonych na wniosek organów innych państw członkowskich UE

Według informacji nadesłanych przez poszczególne sądy, łączna liczba prowadzonych spraw o uznanie orzeczeń o karach pieniężnych wydanych w innych państwach członkowskich UE wyniosła w badanym okresie: 2082. Wszystkie sprawy były prowadzone w sądach rejonowych (ich wykaz znajduje się w Załączniku nr 2 do niniejszego opracowania). Dane te zostały przedstawione na poniższym wykresie. W pismach z poszczególnych sądów nie zawsze podawano, jakie państwo członkowskie UE wystąpiło z wnioskiem o uznanie orzeczenia. Dlatego też w niniejszym opracowaniu pominięta została ta informacja i brak jest także tabeli z jej wizualnym przedstawieniem.

Wykres 1.

Łączna liczba wniosków o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym rozpatrywanych przez poszczególne sądy

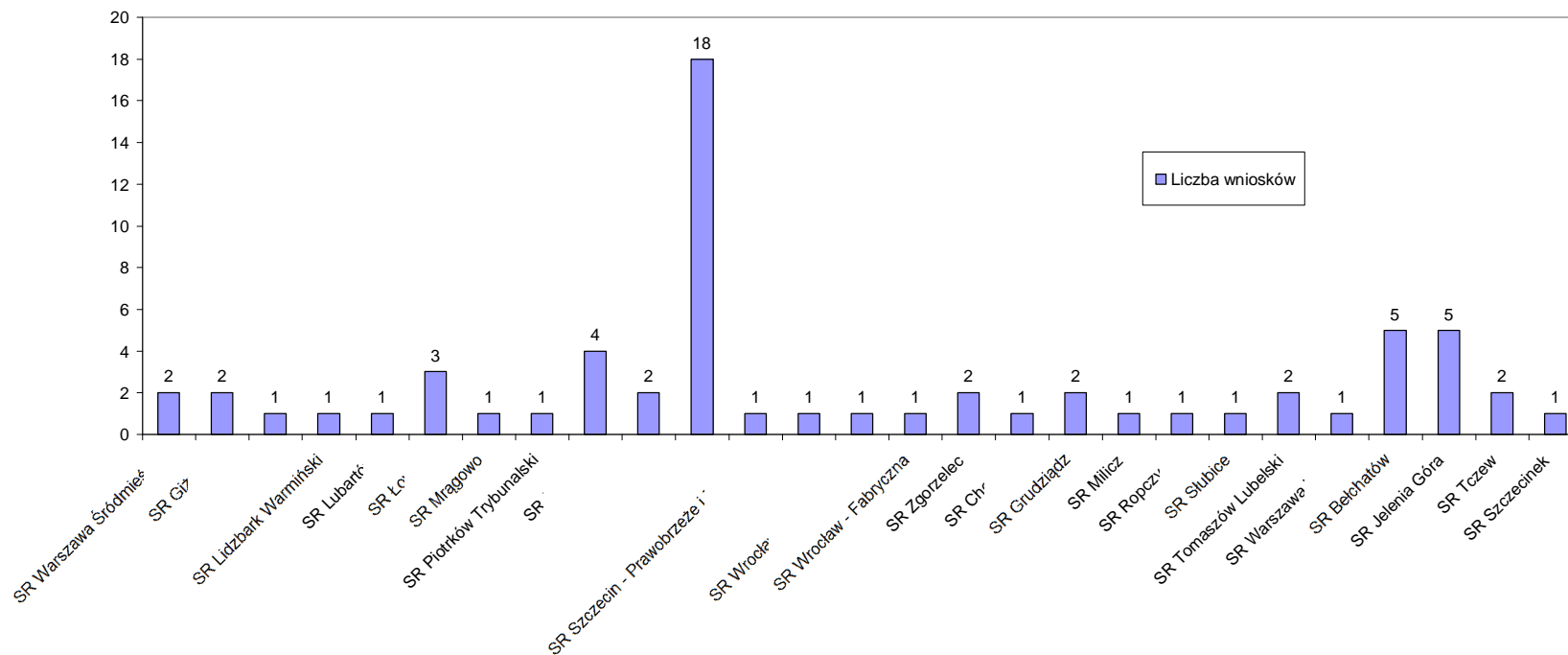

2. Liczba spraw skierowanych do organów sądowych innych państw członkowskich UE

Z informacji uzyskanych z pism nadesłanych przez poszczególne sądy wynika, że sądy polskie skierowały do organów sądowych innych państw członkowskich UE łącznie 69 wniosków. Szczegółowe informacje znajdują się w Załączniku nr 3 do niniejszego opracowania. W pozostałych 201 sądach rejonowych, z których uzyskano odpowiedź, nie wystąpiono z żadnym wnioskiem o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym. Graficzne przedstawienie powyższych danych zawiera wykres nr 2 oraz wykres nr 3.

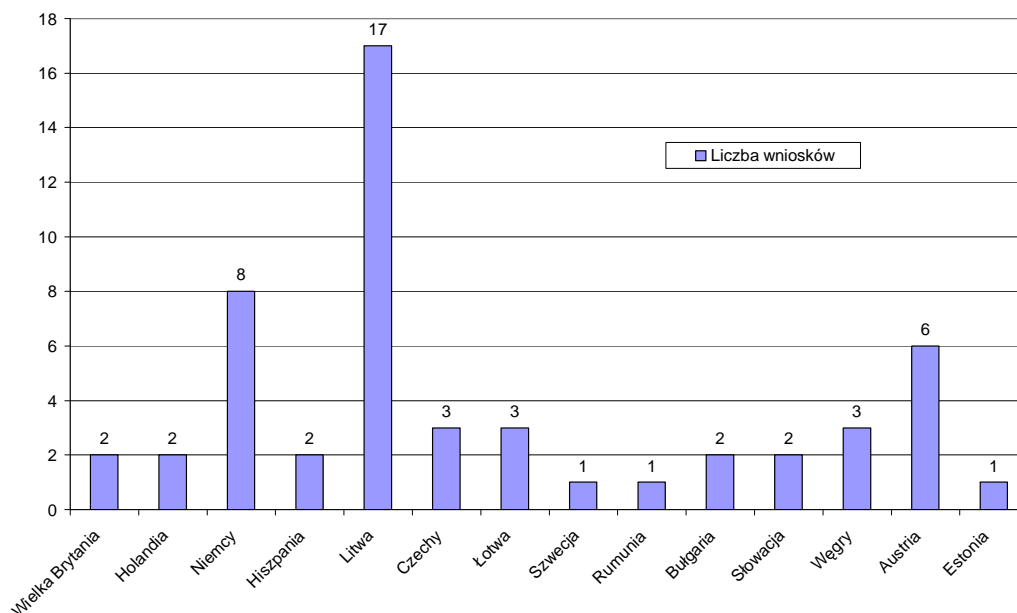
Wykres 2

Łączna liczba wniosków o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym skierowanych przez poszczególne sądy

Wykres 3

Państwa, do których sądy skierowały wnioski o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym

W większości przypadków sądy skierowały po jednym wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym. Zdarzały się jednak sądy, jak np. Sąd Rejonowy Jelenia Góra, w których wydano od 2 do nawet 5 wniosków. Najwięcej, 18 wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym wydał Sąd Rejonowy Suwałki. Skierowane były one do Litwy, Łotwy oraz Niemiec, co w przypadku Litwy można tłumaczyć bliskością tego państwa w stosunku do omawianego sądu. Pozostałe wnioski były kierowane do organów sądowych w Wielkiej Brytanii, Holandii, czyli miejsc docelowych polskiej emigracji.

3. Sposób rejestracji spraw

Sprawy o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym skierowane do Polski przez inne państwa członkowskie UE w większości sądów wpisywane były do Wykazu Ko i Wykazu Oz. Niektóre ze spraw były rejestrowane tylko w Wykazie Ko, w innych zaś przypadkach tylko w Wykazie Kop. Niektóre sądy stosowały jednakże odmienny sposób rejestracji. W Sądzie Rejonowym Bielsko–Biała, Wydział IX Karny, Sekcja ds. Wykonywania Orzeczeń praktyka sprowadzała się do wpisywania tego

rodzaju spraw do Wykazu Ko. Jednocześnie informacje odnośnie tych spraw, na jakim są etapie, kogo dotyczą, kto złożył wniosek były dostępne w systemie komputerowym *Currenda*, o którym będzie mowa poniżej. Szczegółowy wykaz oznaczeń poszczególnych akt znajduje się w Załączniku nr 4 do niniejszego opracowania.

Praktyka oznaczania i rejestrowania wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym wystawionych przez Polskę była także zróżnicowana. Po pierwsze, w niektórych sądach sprawy były rejestrowane w Wykazie Ko⁷². Po drugie zaś, w innych sądach wpisywane były do Wykazu Ko i Oz⁷³ albo do samego Wykazu Oz.⁷⁴

Od 1 stycznia 2012 r. tj. dnia wejścia w życie Zarządzenia 2011 wnioski o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym skierowane do Polski przez inne państwa członkowskie UE, dotychczas rejestrowane w Wykazie Ko i w Wykazie Oz zaczęły być rejestrowane w Wykazie Kop i Wykazie Oz, co należy uznać za praktykę prawidłową. Wnioski o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym wydane przez Polskę do innych państw członkowskich UE są zaś rejestrowane w Wykazie Oz, jako wnioski z zakresu współpracy z zagranicą. Nadal brak jest jednolitej praktyki, co do rejestracji tych wniosków na urządzeniu ewidencyjnym w wydziale karnym, co wynika z braku regulacji tej kwestii w obowiązującym Zarządzeniu 2011. Wydaje się, że powinno się przyjąć w tym przypadku analogiczne zasady jak przy rejestracji wniosków kierowanych do innych państw członkowskich w przypadku ENA.

⁷² Sąd Rejonowy Warszawa - Śródmieście, Sąd Rejonowy Myszków, Sąd Rejonowy Kłodzko, Sąd Rejonowy Prudnik, Sąd Rejonowy Piotrków Trybunalski.

⁷³ Sąd Rejonowy Giżycko, Sąd Rejonowy Jaworze, Sąd Rejonowy Legnica, Sąd Rejonowy Mikołów, Sąd Rejonowy Suwałki, Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, Sąd Rejonowy Wrocław – Fabryczna, Sąd Rejonowy Chorzów, Sąd Rejonowy Miastko, Sąd Rejonowy Tczew, Sąd Rejonowy Środa Śląska, Sąd Rejonowy Wrocław – Śródmieście.

⁷⁴ Sąd Rejonowy Lubartów, Sąd Rejonowy Łańcut, Sąd Rejonowy Olsztyn, Sąd Rejonowy Pszczyna, Sąd Rejonowy Tarnowskie Góry.

4. Zbiorcze zestawienie spraw

Dane odnoszące się zarówno do otrzymywanych, jak i wysyłanych, wniosków o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym, są zbiorczo zbierane w różny sposób. W 12 sądach⁷⁵ sprawy wykazywane były w sprawozdaniu MS S5. W 5 kolejnych sądach⁷⁶ dane były także przekazywane do Ministerstwa Sprawiedliwości w innej, niedookreślonej formie. Dane gromadzone są w także w systemach informatycznych sądów lub odpowiednich wydziałach pod odpowiednim numerem. W pismach z poszczególnych sądów nie znalazły się informacje na temat nazwy danych systemów. W przypadku 3 sądów⁷⁷ był to system *Currenda*. Jest to elektroniczny system repertoryjny SAWA, który został wykonany przez spółkę *Currenda sp. z o.o.* Funkcjonuje on w 80% sądów rejonowych i okręgowych oraz we wszystkich sądach apelacyjnych. Ewidencjonowane są w nim również sprawy z obrotu z zagranicą, przy czym sprawy te umieszczane są w każdym z modułów SAWA, w formie adnotacji. Pełna informacja o tzw. Oz, zgodnie z instrukcją, jest odnotowywana w module „Oddział Administracyjny”. Powoduje to, iż dostęp do informacji zaewidencjonowanych w systemie SAWA mają pracownicy sądu, którym nadane zostały odpowiednie uprawnienia. W praktyce oznacza to, iż dostęp do informacji uzależniony jest od przynależności do określonego wydziału sądu. Dostęp do baz danych systemu SAWA ma charakter lokalny i między innymi ze względu na ochronę danych osobowych, dane te nie są udostępniane przez sądy „na zewnątrz”. W związku z tym pracownicy Ministerstwa Sprawiedliwości nie mają do nich dostępu, a przesyłanie sprawozdań statystycznych wciąż jest obowiązkiem sądu.⁷⁸

W części sądów⁷⁹ dane z tego zakresu przekazywane są zbiorczo do właściwego Sądu Okręgowego. Są też sądy, które stosują odmienny sposób zbiorczego

⁷⁵ Sąd Rejonowy Augustów, Sąd Rejonowy Brzesko, Wydział II Karny, Sąd Rejonowy Kolbuszowa, Sąd Rejonowy Kraków – Śródmieście w Krakowie, Sąd Rejonowy Lubliniec, Sąd Rejonowy Mielec, Sąd Rejonowy Mikołów, Sąd Rejonowy Racibórz, Sąd Rejonowy Sulęcín, Sąd Rejonowy Warszawa, Sąd Rejonowy Zamość oraz Sąd Rejonowy Żąbkowice Śląskie.

⁷⁶ Sąd Rejonowy Jaworze, Sąd Rejonowy Kłodzko, Sąd Rejonowy Myślenice, Sąd Rejonowy Tarnów, Sąd Rejonowy Elbląg.

⁷⁷ Sąd Rejonowy Lubin, Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, Sąd Rejonowy Zakopane.

⁷⁸ Pismo z Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 31.01.2013 r.

⁷⁹ Sąd Rejonowy Biłgoraj, Sąd Rejonowy Chojnice, Sąd Rejonowy Grodzisk Mazowiecki, Sąd Rejonowy Jarosław, Sąd Rejonowy Jaworze, Sąd Rejonowy Krotoszyn, Sąd Rejonowy Mragowo, Sąd

zbierania danych. W Sądzie Rejonowym Chełm, Wydział II Karny oraz Wydział VII Karny dane wykazywane są w rubryce „inne”, w Sądzie Rejonowym Warszawa - Śródmieście oraz w Sądzie Rejonowym Kołobrzeg zbiorcze dane ustalane są na podstawie prowadzonych urzędzeń ewidencyjnych oraz akt spraw. Sąd Rejonowy Janów Lubelski oraz Sąd Rejonowy Brodnica posiadają kontrolki prowadzone przez kierownika sekretariatu wydziału karnego do tego typu spraw. Sąd Rejonowy Mińsk Mazowiecki sporządza statystyki roczne.

Niektóre sądy nie gromadzą wcale danych dotyczących otrzymywanych i wysyłanych wniosków o uznanie orzeczeń o karach pieniężnych, gdyż nie ma ustalonego zbiorczego sposobu ich zbierania. Ministerstwo Sprawiedliwości nie występowało dotychczas o wysyłanie takich danych. Nie zarządzano również ewidencjonowania zbiorczego zbierania danych dotyczących w/w wniosków przez jednostki nadrzędne w stosunku do sądów rejonowych.

Zasadnym pozostaje, w takiej sytuacji, nadal zbiorcze przesyłanie danych do Ministerstwa Sprawiedliwości w formie sprawozdań MS S5. Należałoby jednak zastanowić się nad możliwością modyfikacji systemu „*Currenda*” i udostępnienia go także pracownikom Ministerstwa Sprawiedliwości. Taka zmiana ułatwiłaby niewątpliwie zbieranie danych, nadzór nad wynikami postępowań oraz ich ewentualną analizę.

Rozdział II

Analiza akt nadesłanych przez sądy dotyczących wniosków kierowanych do sądów polskich

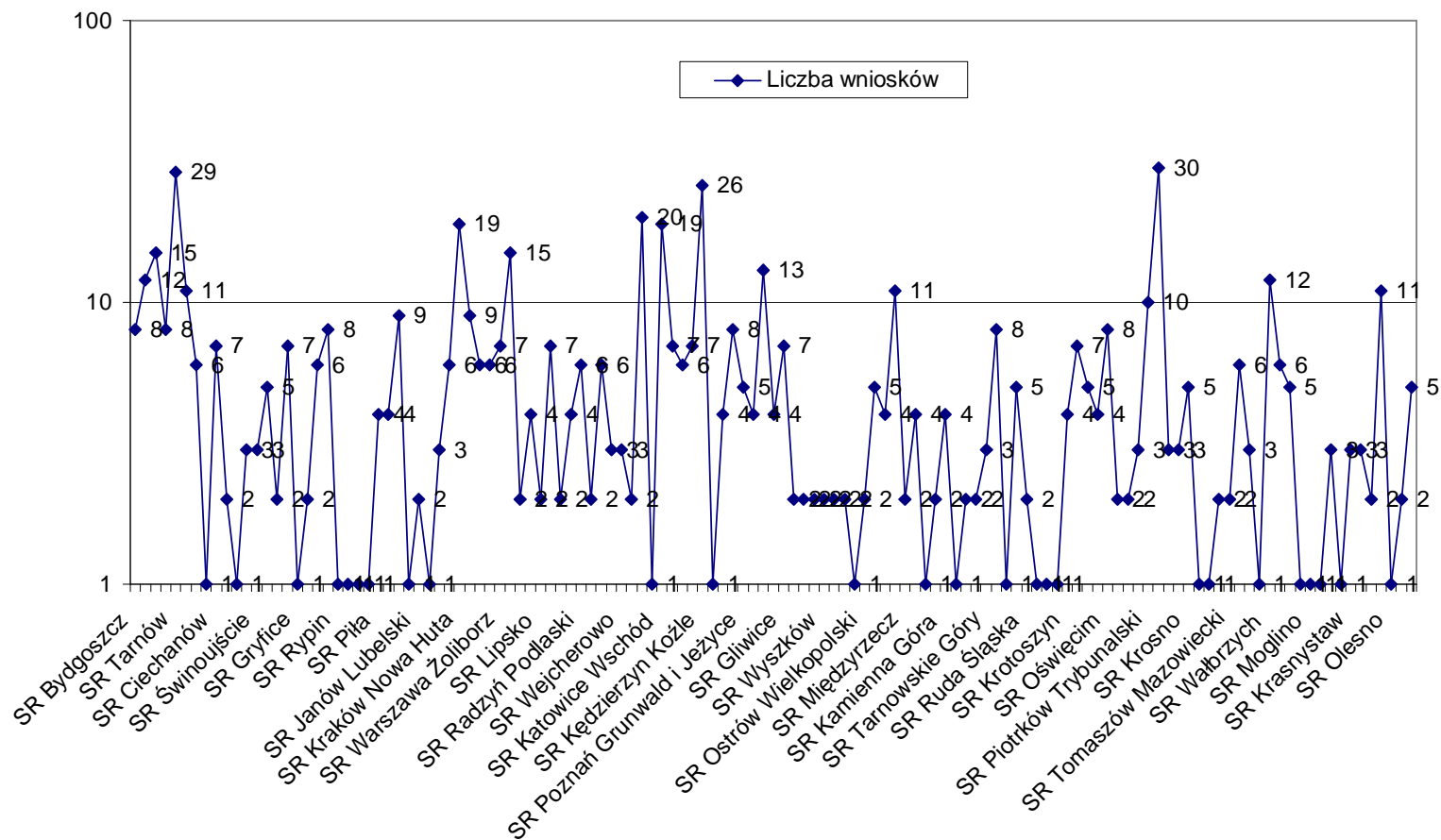
1. Ogólna charakterystyka wniosków

1.1. Sąd wykonujący wniosek o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

Do materiału empirycznego poddanego analizie w ramach przeprowadzanych badań aktowych zaliczone zostały tylko sprawy wskazane w Załączniku nr 5 do niniejszego opracowania. Poszczególne sądy rozpatrujące takie wnioski oraz ich liczbę przypadającą na każdy z nich, przedstawia wykres nr 4.

Wykres 4

Rozkład liczby wniosków o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym w poszczególnych sądach

Z powyższych danych wynika, iż najczęściej przebadanych spraw (30) pochodziło z Sądu Rejonowego Piotrków Trybunalski. W większości pozostałych sądów tych spraw było poniżej 10 (najczęściej ok. 7). W części sądów takich spraw było nie więcej niż 2 albo 3. Wśród 639 akt poddanych analizie tylko jeden przypadek odnosił się do osoby prawnej⁸⁰. Wszystkie pozostałe odnosiły się do nieuiszczenia kary o charakterze pieniężnym orzeczonej wobec osoby fizycznej.

W większości przypadków - 472 sprawy - przesłankę przekazania wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym do konkretnego sądu stanowiło miejsce zamieszkania osoby ukaranej. W poddanych analizie sprawach nie było żadnego wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym opartego o przesłankę miejsca położenia mienia, czy też miejsca uzyskiwania przez sprawcę dochodów. W 213 sprawach nie było informacji, na podstawie jakiej przesłanki przekazano sprawę do danego sądu, co stanowi istotne uchybienie formalne. Szczegółowe dane zawarte są w Załączniku nr 6 do niniejszego opracowania.

1.2. Państwo i organ wydający orzeczenie

Najwięcej wniosków o uznanie kar o charakterze pieniężnym do polskich organów sądowych skierowała **Austria**. W latach 2009 do 2012 wydano 464 takich wniosków. Prawie połowa tych wniosków (212) pochodziła od **Bundespoliczweidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt**. Inne organy policji austriackiej skierowały wnioski do Rzeczypospolitej Polskiej w poniższych liczbach:

- Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing – 89 wniosków,
- Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Favoriten – 76 wniosków,
- Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Brigittenau – 43 wnioski,
- Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Floridsdorf – 19 wniosków,
- Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Margareten – 12 wniosków,
- Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Döbling – 8 wniosków,
- Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Josefstadt – 5 wniosków,
- Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Miedling – 5 wniosków,

⁸⁰ Była to sprawa o sygnaturze akt. II Kop 1/11, w której organ Hauptzollamt, Rosenheim (Główny Urząd Celny) z Niemiec wydał wniosek o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym w stosunku do osoby prawnej działającej pod firmą B.D. sp. z o.o. W sprawie tej nie wskazano dokładnie przesłanki, którą sąd kierował się kierując wniosek do Sądu Rejonowego Bielsk Podlaski.

- Bundespolizeidirektion Wien – 1 wniosek,
- Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Margariten – 1 wniosek.

Drugim państwem pod względem liczby wydanych wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym są **Niemcy**. Republika Niemiec wydała w latach 2009 – 2012 - 77 wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym. Najwięcej, bo aż 37 wniosków skierował sąd rejonowy Amtsgericht Gorlitz. Pozostałe organy sądowe wydały wskazaną poniżej liczbę wniosków:

- Stadt Bielefeld - Der Oberbürgermeister (Burmistrz) – 7 wniosków,
- Amtsgericht Weibwasser (sąd rejonowy) – 3 wnioski,
- Amtsgericht Strausberg (sąd rejonowy) – 2 wnioski,
- Amtsgericht Fürstenwalde – 2 wnioski,
- Hauptzollamt Rosenheim (Główny Urząd Celny) – 2 wnioski,
- Amtsgericht Neubrandenburg (sąd rejonowy) – 2 wnioski
- Amtsgericht Frankfurt (Oder) (sąd rejonowy) – 1 wniosek,
- Amtsgericht Marbach am Neckar (sąd rejonowy) – 1 wniosek,
- Amtsgericht Demmin – 1 wniosek,
- Amtsgericht Eberswalde (sąd rejonowy) – 1 wniosek,
- Amtsgericht Anklam (sąd rejonowy) – 1 wniosek,
- Landkreis Schaumburg-Bubgeldstelle – 1 wniosek,
- Amtsgericht Karlsruhe-Durlach – 1 wniosek,
- Amtsgericht Prenzlau (sąd rejonowy) – 1 wniosek,
- Amtsgericht Pasewalk (sąd rejonowy) – 1 wniosek,
- Amtsgericht Königs Wusterhausen(sąd rejonowy) – 1 wniosek,
- Landkreis Goslar (okręg) – 1 wniosek,
- Amtsgericht Oranienburg (sąd rejonowy) – 1 wniosek,
- Kreis Coesfeld, Der Landrat (administracja powiatu) – 1 wniosek,
- Amtsgericht Brandenburg (sąd rejonowy) – 1 wniosek,
- Hauptzollamt Landshut (Główny Urząd Celny) – 1 wniosek,
- Stadt Dortmund - Der Oberbürgermeister - Bubgeldstelle Dortmund (miasto Dortmund) – 1 wniosek,
- Amtsgericht Fürstenwalde (sąd rejonowy) – 1 wniosek.

Trzecią pozycję w rankingu państw, z których pochodzi największa liczba wniosków zajmuje **Holandia**. Łącznie jej organy wydały 72 wnioski. Najwięcej, bo 16 wydał Rechtbank Roermond. Rozkład liczby wniosków na pozostałe organy sądowe był następujący:

- Rechtbank Roermond – 13 wniosków,
- Centrale Verwerking O.M. (CVOM) – 9 wniosków,
- Rechtbank's-Hertogenbosch – 7 wniosków,
- Rechtbank Utrecht – 5 wniosków,
- Rechtbank Breda – 3 wnioski,
- Rechtbank Arnhem – 3 wnioski,
- Rechtbank Amsterdam – 3 wnioski,
- Rechtbank Alkmaar – 3 wnioski,
- Rechtbank Rotterdam – 2 wnioski,
- Politie Hollands Midden TM – 2 wnioski,
- Rechtbank Middelburg – 2 wnioski,
- Kroninklijke Marechaussee (Policja) – 1 wniosek,
- Officier van Justitie van het parket van Leeuwarden – 1 wniosek,
- Rechtbank's-Hertogenbosch – 1 wniosek,
- Rechtbank Utrecht – 1 wniosek,
- Rechtbank Boermond – 1 wniosek,
- Rechtbank Haarlem – 1 wniosek,
- Rechtbank Zutphen – 1 wniosek,
- Rechtbank Dordrecht – 1 wniosek,
- Politie Limburg-Zuid, Transaactiemodule – 1 wniosek,
- Pol. R'dam-Rijnmond, CVE TM – 1 wniosek,
- Rechtbank Almelo – 1 wniosek,
- Politie Kannemerland, Transaactiemodule – 1 wniosek,
- Politie Lomburg-Noord, TM – 1 wniosek,
- Rechtbank Leeuwarden – 1 wniosek,
- Rechtbank Haarlem – 1 wniosek.

Na czwartym miejscu znalazła się **Szwecja** z łączną liczbą 11 wydanych wniosków, w tym - 5 wydał Polismyndigheten. Pozostałe organy wydały poniższe liczby wniosków:

- Lunds tingratt – 1 wniosek,
- Attunda tingsratt – 1 wniosek,
- Aklagarmyndigheten – 1 wniosek,
- Tullverket, Tullverkets aklagare – 1 wniosek,
- Polismyndigheten i Orebro lan – 1 wniosek.

Dwa wnioski wydały organy sądowe Rumunii (Sąd Lipova oraz Sąd Pascani). Pozostałe zaś państwa po jednym wniosku: Litwa (Sąd Okręgowy w Kownie), Anglia i Walia (Enfield Magistrate Court), a także Słowenia oraz Dania.

Na podstawie przedstawionych danych nasuwa się spostrzeżenie, iż organy państw członkowskich UE wykorzystują w toku swoich procedur możliwość wystąpienia z wnioskiem o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym w sposób nierównomierny. Zwiększona aktywność organów austriackich, jak i niemieckich, w procesie wydawania wniosków o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym wiąże się z bliskością tych państw z Rzeczpospolitą Polską i częstym przekraczaniem prędkości przez obywateli polskich podróżujących pojazdami na terenie tych państw. Profesjonalny system kontroli pomiaru prędkości skutkuje nałożeniem mandatu karnego, a po jego niezapłaceniu, w konsekwencji wystawieniem wniosku o uznanie orzeczenia o karze o charakterze pieniężnym. Teza ta znajduje potwierdzenie w danych, które zostaną przedstawione w dalszej części opracowania.

1.3 Rodzaj postępowania, w którym wydano wniosek (administracyjne lub karne)

O charakterze postępowania można wnioskować na podstawie danych z zaświadczenia. W zaświadczeniu przewidziano konieczność wskazania przez organ wydający jednej z czterech kategorii orzeczeń określonych w art. 1 lit. a Decyzji 2005/214/WSiSW. W szczególności należało określić, czy dane orzeczenie zostało wydane przez **sąd** państwa wydającego i dotyczyło, zgodnie z jego prawem, **przestępstwa lub wykroczenia**, czy też zostało **wydane** przez **organ inny niż sąd**, chociaż też dotyczyło przestępstwa **lub wykroczenia**, czy też przez organ **inny niż sąd**, lecz dotyczyło **innego** (niż przestępstwo lub wykroczenie) **naruszenia prawa**.

W tych przypadkach, gdy orzeczenie wydał inny organ niż sąd wymagano **potwierdzenia**, że danej osobie zapewniono możliwość skierowanie sprawy do rozstrzygnięcia przez sąd właściwy także w sprawach karnych. Ostatnia opcja dotyczyła orzeczenia wydanego właśnie przez taki **sąd** w sprawach podlegających karom za **naruszenie prawa** (inne niż przestępstwo lub wykroczenie).

Wśród 639 akt poddanych analizie, aż w **485** wnioskach o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym, jako podstawa do jego wydania było zaznaczone orzeczenie **innego** organu **niż sąd** w sprawach dotyczących **przestępstwa lub wykroczenia**. W **129** wnioskach zostało wskazane, że podstawę do wydania wniosku stanowiło orzeczenie **sądu** państwa w odniesieniu **do przestępstwa lub wykroczenia**. W **20** wnioskach, orzeczenie **innego organu** niż sąd, w odniesieniu do czynów podlegających karze, jako inne **naruszenie prawa**. W **żadnym** z wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym nie wystąpiła przesłanka postaci orzeczenia **sądu** właściwego także w sprawach karnych, które dotyczyć by miało czynów podlegających karze, jako inne **naruszenie prawa**.

W 6 wnioskach o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym nie została zaznaczona żadna przesłanka⁸¹.

Przeważająca większość wniosków dotyczyła postępowań mandatowych, czyli najczęściej administracyjnych w rozumieniu przepisów państwa wydającego. Ustalenie, czy sprawy podlegające rozstrzygnięciu przez sądy dotyczyły przestępstw czy wykroczeń w rozumieniu polskich przepisów prawa jest utrudnione z uwagi na ujęcie ich w Decyzji 2005/214/WSiSW w jednej kategorii (*offence lub criminal offence*).

1.4 Określenie rodzaju przestępstwa lub wykroczenia

Konieczność określenia rodzaju i podania kwalifikacji prawnej przestępstwa lub wykroczenia stanowiącego podstawę do wydania wniosku o uznanie orzeczenia

⁸¹ Miało to miejsce w poniższych sprawach: II Ko 627/10, II Ko 628/10, II Ko 477/11 (Sąd Rejonowy Augustów) - wnioski wydane przez Bezirkshauptmannschaft (Austria), II Ko 169/12 Oz 154/12, IV Ko 465/10 Oz 295/10 (Sąd Rejonowy Łódź Widzew) - wnioski wydane przez Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing (Austria), II Ko 173/14 (Sąd Rejonowy Olesno) – wniosek wydany przez Amtsgericht Strausberg (sąd rejonowy) (Dania).

o karach o charakterze pieniężnym, wynika z zaświadczenia (lit. g pkt. 2). Wymagane jest także podanie w zaświadczeniu streszczenia stanu faktycznego. Dla celów niniejszej analizy najbardziej przydatne dla określenia kategorii przestępstw, których dotyczyły orzeczenia podlegające uznaniu/wykonaniu jest jednak oznaczenie w zaświadczeniu (lit. g. pkt- 3) jednej z kategorii czynów karalnych wymienionych art. 5 Decyzji 2005/214/WSiSW. Warto przypomnieć, że przepis ten zawiera wykaz kategorii przestępstw i wykroczeń stanowiących podstawę do przyjęcia i wykonania orzeczeń, bez konieczności weryfikacji ich karalności w obu państwach (państwie wydającym i państwie wykonującym), podczas gdy pozostałe przestępstwa i wykroczenia mogą być poddane takiej weryfikacji przez państwo członkowskie UE wykonujące orzeczenie. Wykaz obejmuje następujące 32 przestępstwa i wykroczenia:

L.p.	Rodzaj przestępstwa lub wykroczenia
1.	udział w organizacjach przestępczych
2.	terroryzm
3.	handel ludźmi
4.	wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca
5.	nielegalny handel środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi
6.	nielegalny handel bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi
7.	korupcja
8.	nadużycia finansowe, w tym mające negatywny wpływ na interesy finansowe Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich
9.	pranie wpływów pieniężnych z przestępczości
10.	fałszowanie walut, w tym waluty EUR
11.	przestępczość komputerowa
12.	przestępczość w dziedzinie ochrony środowiska, w tym nielegalny handel zagrożonymi gatunkami zwierząt i roślin oraz ich odmianami
13.	ułatwianie bezprawnego wjazdu i stałego przebywania
14.	zabójstwo, ciężkie uszkodzenie ciała
15.	nielegalny handel organami i tkankami ludzkimi

16.	porwanie, bezprawne przetrzymywanie i branie zakładników
17.	rasizm i ksenofobia
18.	kradzież zorganizowana lub rozbój z użyciem broni
19.	nielegalny handel przedmiotami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki
20.	oszustwo
21.	ściąganie haraczy i wymuszanie
22.	podrabianie towarów i piractwo
23.	fałszowanie dokumentów urzędowych i handel nimi
24.	fałszowanie środków płatniczych
25.	nielegalny handel substancjami hormonalnymi i innymi środkami pobudzającymi wzrost
26.	nielegalny handel materiałami jądrowymi lub radioaktywnymi
27.	handel kradzionymi pojazdami
28.	gwałt
29.	podpalenie
30.	handel kradzionymi pojazdami
31.	przestępstwa podlegające jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego
32.	bezprawne zajęcie samolotu/statku
33.	sabotaż
34.	naruszenie przepisów ruchu drogowego, w tym łamanie przepisów dotyczących czasu prowadzenia pojazdu i okresów odpoczynku oraz przepisów dotyczących towarów niebezpiecznych
35.	przemyt towarów
36.	naruszenia praw własności intelektualnej
37.	groźby i akty przemocy wobec osób, w tym agresywne zachowanie podczas imprez sportowych
38.	szkody wynikające z przestępstwa
39.	kradzież
40.	przestępstwa lub wykroczenia określone przez państwo wydające w celu wykonania zobowiązań wynikających z aktów prawnych przyjętych na mocy Traktatu WE lub tytułu VI Traktatu UE

Na 639 przeanalizowanych wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym 512 odnosiło się do **naruszenia przepisów ruchu drogowego** (pozycja 34 katalogu). Kategoria ta jest niezwykle szeroka, bo uwzględnia nie tylko np. przekroczenie dozwolonej prędkości, ale również łamanie przepisów dotyczących czasu prowadzenia pojazdu i okresów odpoczynku oraz przepisów dotyczących przewozu towarów niebezpiecznych. Ta kategoria wykroczeń stanowiła najczęstszą podstawę wystąpienia z wnioskiem o uznanie/wykonanie kary pieniężnej przez właściwe organy Austrii i Niemiec.

Drugim w kolejności przestępstwem, które było wpisywane najczęściej, jako podstawa wystawiania wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym, była **kradzież** (znajdujące się pod pozycją 39 w katalogu przestępstw wymienionych w Decyzji 2005/514/WSiSW). Miało to miejsce w 34 sprawach (szczegółowy wykaz w Załączniku nr 11 do niniejszego opracowania).

W dwóch sprawach, jako podstawę do wydania wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym wskazano **fałszowanie dokumentów urzędowych i handel nimi** (pozycja 23 katalogu)⁸². Również w dwóch sprawach wskazano **przestępstwo groźby i akty przemocy wobec osób, w tym agresywne zachowanie podczas imprez sportowych** (pozycja 37 w katalogu)⁸³

Jako podstawa do wydania wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym jednokrotnie zostały wpisane następujące przestępstwa:

- **oszustwo** (pozycja 20 w katalogu)⁸⁴.
- **przemyt towarów** (pozycja 35 w katalogu)⁸⁵.
- **szkody wynikające z przestępstwa** (pozycja 38 w katalogu)⁸⁶.

⁸² Sprawa bez sygnatury - Amtsgericht Gorlitz (sąd rejonowy) Niemcy – wniosek przekazany do Sądu Rejonowego Katowice - Wschód oraz sprawa II Ko 1639/11 (Oz 17/11) - Amtsgericht Gorlitz (sąd rejonowy) Niemcy – wniosek przekazany do Sądu Rejonowego Głogów.

⁸³ Sprawa II Ko 386/10 - Rechtbank Zutphen Holandia przekazana do Sądu Rejonowego Świdnica oraz sprawa II Ko 770/10 (Oz 3/10) - Rechtbank Roermond Holandia przekazana do Sądu Rejonowego Głogów.

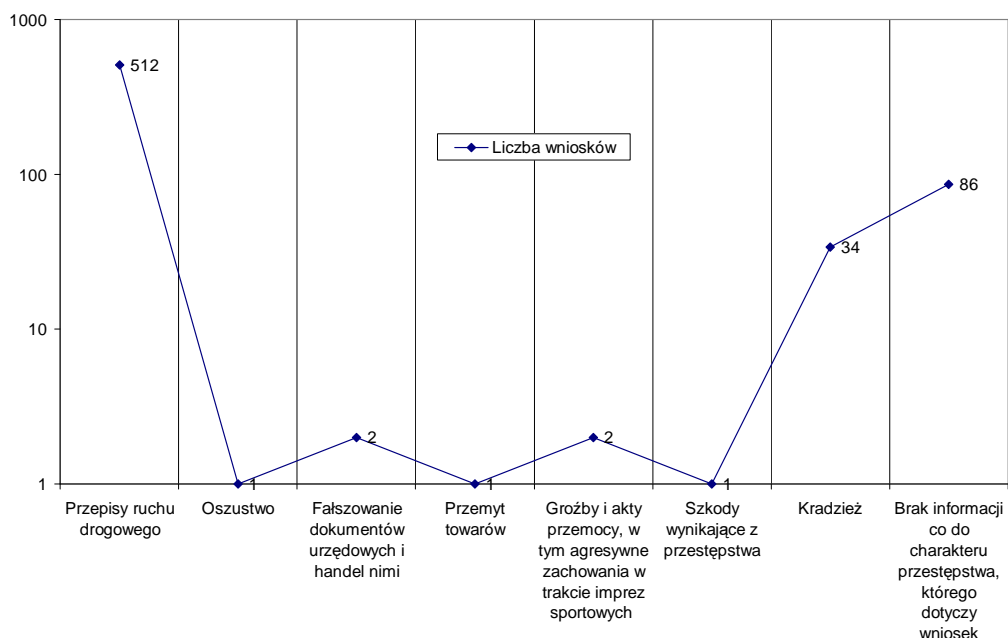
⁸⁴ W sprawie tej oznaczonej sygn.akt VIII Ko 580/12 – Amtsgericht Konigs Wusterhausen (sąd rejonowy) Niemcy przekazał wniosek o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym do Sądu Rejonowego Kalisz.

⁸⁵ W sprawie tej - II Kop 1/12 Oz 3/12 - wniosek wydany przez Tullverket, Tullverkets aklagare Szwecja został przekazany do Sądu Rejonowego Lipsko.

W 102 sprawach nie dokonano zaznaczenia przestępstwa, do którego odnosił się wniosek o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym (szczegółowa lista w Załączniku nr 8 do niniejszego opracowania), co może świadczyć albo o zapomnieniu, albo o tym, że skazanie dotyczyło czynu innego niż wymienione na liście, chociaż w tym drugim wypadku należałoby to również zaznaczyć (lit. g pkt 4), czego nie czyniono. Ilustrację tych danych zawiera wykres 5.

Wykres 5

Rodzaj przestępstwa stanowiącego podstawę do wydania wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

1.5. Rodzaj „kary o charakterze pieniężnym”

W zaświadczeniu należało wskazać (jedną lub więcej) karę o charakterze pieniężnym, która podlega wykonaniu, podając jej kwotową wysokość ze wskazaniem waluty (lit. g pkt. 1). W nawiązaniu do treści Decyzji 2005/214/WSiSW były cztery możliwości polegające na zobowiązaniu do zapłaty: 1) określonej w orzeczeniu kwoty pieniężnej, 2) zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonych, 3)

⁸⁶ Sprawa- II Ko 113/12 Oz 11/12 – przekazana przez Amtsgericht Gorlitz (sąd rejonowy) Niemcy do Sądu Rejonowego Lwówek Śląski.

kwoty pieniężnej na poczet kosztów postępowania sądowego lub administracyjnego oraz 4) kwoty pieniężnej na rzecz funduszu publicznego lub organizacji pomocy ofiarom.

Z przeprowadzonych badań wynika, że:

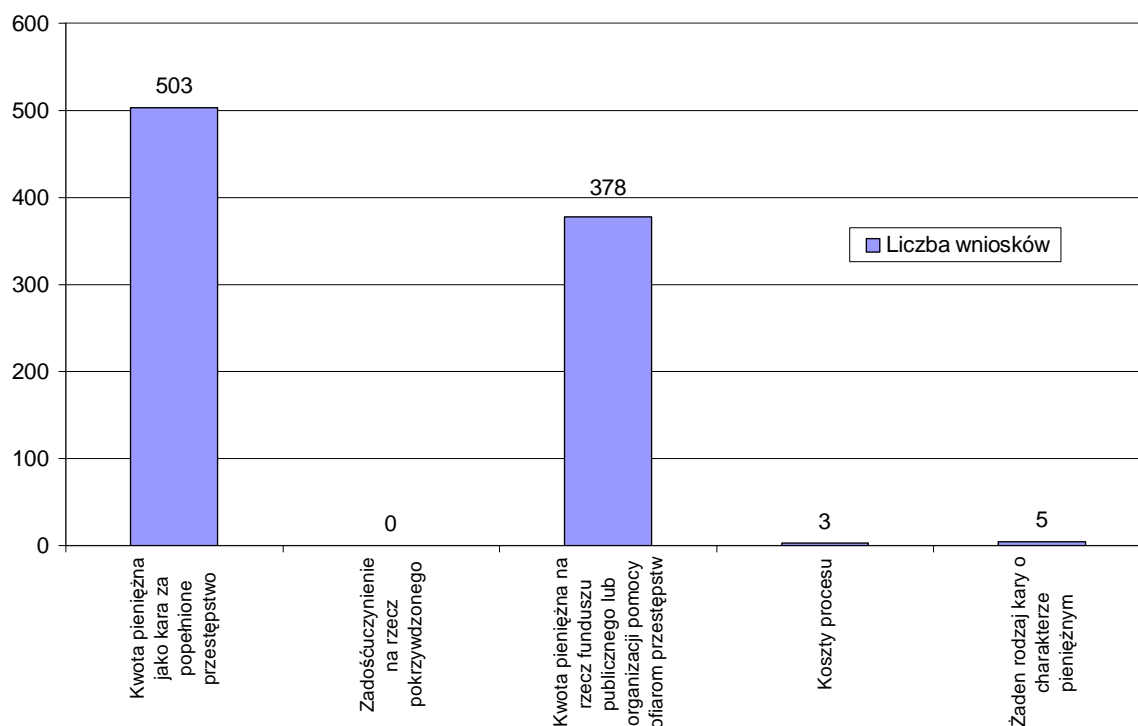
- kwota pieniężna, jako kara za popełnione przestępstwo – wystąpiła w przypadku 503 wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonego – nie wystąpiło w żadnym wniosku,
- kwota pieniężna na rzecz funduszu publicznego lub organizacji pomocy ofiarom przestępstw – wystąpiła w przypadku 378 wniosków,
- koszty procesu – wystąpiły w przypadkach 3 wniosków⁸⁷.

Powyższe dane obrazuje wykres 6.

⁸⁷ II Ko 911/11 (Sąd Rejonowy Suwałki) – wniosek wystawiony, przez Attunda tingsratt (Szwecja), II Kop 1/12 Oz 3/12 (Sąd Rejonowy Lipsko) - wniosek wystawiony przez Tullverket, Tullverkets åklagare (Szwecja), XIII Ko 1/12 (Sąd Rejonowy Białystok) - wniosek wystawiony przez Enfield Magistrate Court (Anglia & Walia).

Wykres 6

Rodzaj kary o charakterze pieniężnym

W 5 wnioskach o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym nie został zaznaczony żaden rodzaj kary⁸⁸.

Zbadano też, współwystępowanie w jednym wniosku kilku w/w kar o charakterze pieniężnym. Z wniosków poddanych analizie wynika, iż w 161 przypadkach we wniosku była zaznaczona tylko kara pieniężna w formie „kwoty pieniężnej”. W 353 przypadkach we wniosku była zaznaczona zarówno kara pieniężna w formie „kwoty pieniężnej, jako kary za popełnione przestępstwo” jak i „kwota pieniężna na rzecz funduszu publicznego lub organizacji pomocy ofiarom przestępstw”.

W jednym wniosku⁸⁹ zaznaczono zarówno „kwotę pieniężną, jako karę za popełnione przestępstwo”, jak i „kwotę pieniężną na rzecz funduszu publicznego lub organizacji pomocy ofiarom przestępstw” oraz „koszty postępowania”.

⁸⁸ II Ko 282/11 (Oz 3/11) (Sąd Rejonowy Głogów) (Słowenia); II Ko 173/14 (Sąd Rejonowy Olesno) Amtsgericht Strausberg (sąd rejonowy); II Ko 627/10 (Sąd Rejonowy Augustów) (Bezirkshauptmannschaft), II Ko 628/10 (Sąd Rejonowy Augustów) (Bezirkshauptmannschaft).

W dwóch wnioskach o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym⁹⁰ zaznaczono zarówno „kwotę pieniężną, jako karę za popełnione przestępstwo”, jak i „koszty postępowania”.

W dwóch wnioskach⁹¹ zaznaczono w orzeczeniu tylko „kwotę pieniężną na rzecz funduszu publicznego lub organizacji pomocy ofiarom przestępstw”.

Z przeanalizowanych spraw wynika, iż tylko całkiem wyjątkowo wnioski dotyczyły wyłącznie kwoty pieniężnej na rzecz funduszu publicznego lub organizacji pomocy ofiarom przestępstw. W pozostałych sprawach zadośćuczynienie towarzyszyło grzywnie. Z zestawienia jednak spraw, w których wskazano grzywnę (378) oraz spraw, gdzie wskazano kwotę pieniężną na rzecz funduszu (353) wynika, że takich spraw mogło być znacznie więcej, aczkolwiek nie znalazło to odzwierciedlenia w zaświadczeniu.

Te jednak udokumentowane przypadki świadczą o tym, że państwa członkowskie UE występują o wykonanie takich kwot pieniężnych nie tylko wtedy, gdy połączone jest to z wystąpieniem w sprawie wykonania kary grzywny orzeczonej za przestępstwo lub wykroczenie, lecz również wtedy, gdy np. grzywna została już uiszczona (całkowicie lub częściowo) w państwie wydania orzeczenia albo kwota pieniężna na rzecz funduszu publicznego towarzyszyła innej niż grzywna karze (np. karze pozbawienia wolności).

1.6. Wysokość „kary o charakterze pieniężnym”

W świetle art. 7 h Decyzji 2005/214/WSiSW wnioski o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym nie powinny być zgłaszane w sytuacji, gdy orzeczona kara wynosi mniej niż 70 euro. W przeciwnym bowiem razie państwo, do którego zwrócono się o wykonanie wniosku może skorzystać z prawa odmowy uznania orzeczenia.

⁸⁹ Sygn. akt XIII Ko 1/12 Sąd Rejonowy Białystok, państwo wydania Anglia & Walia Enfield Magistrate Court.

⁹⁰ Sygn. akt II Ko 911/11 Sąd Rejonowy Suwałki, państwo wydania Szwecja Attunda tingsratt oraz II Kop 1/12 Oz 3/12 Sąd Rejonowy Lipsko, państwo wydania Szwecja Tullverket, Tullverkets åklagare.

⁹¹ Sygn. akt II Kop 2/12 Oz 5/12 Sąd Rejonowy Lipsko państwo wydania Rumunia Sad Lipova oraz XIII Ko 4651/2011 Oz 184/11 Sąd Rejonowy Kielce państwo wydania Rumunia Sad Pascani.

W analizowanych wnioskach w połowie przypadków (321 na 639 wszystkich spraw) dochodzona kwota kary pieniężnej była równa 70 euro.

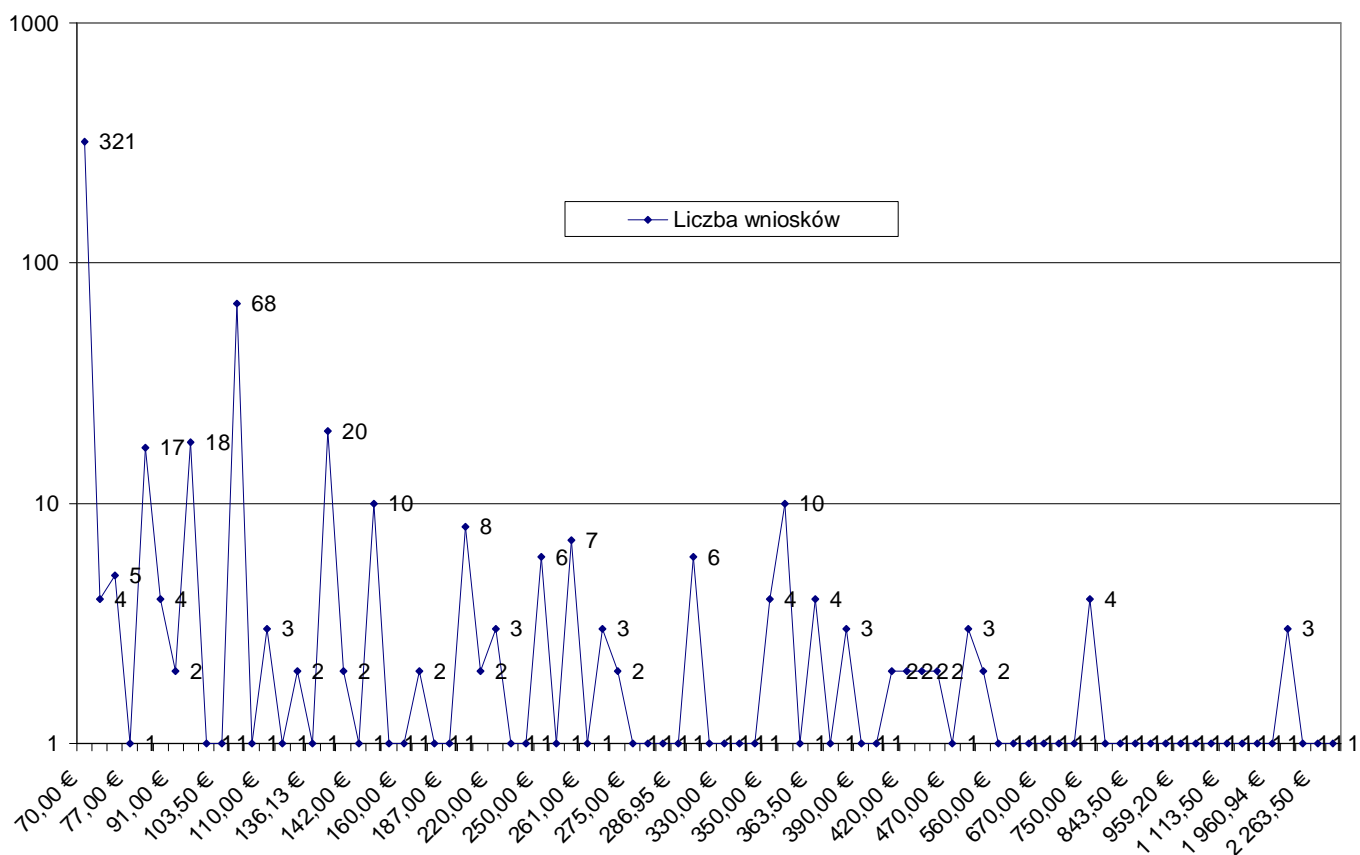
Drugą grupę pod względem liczebności stanowiły przypadki, w których kwota kar o charakterze pieniężnym zamykała się w przedziale powyżej 70 euro, ale poniżej 200 euro.

Trzecia grupa to wnioski, w których kara o charakterze pieniężnym wynosiła powyżej 200 euro, przy czym najwyższa dochodzona kwota wynosiła 2.203 euro.

Dane szczegółowe obrazuje wykres 7 (kwoty w euro), wykres Nr 8 (kwoty w PLN) oraz zawiera Załącznik 9 do niniejszego opracowania.

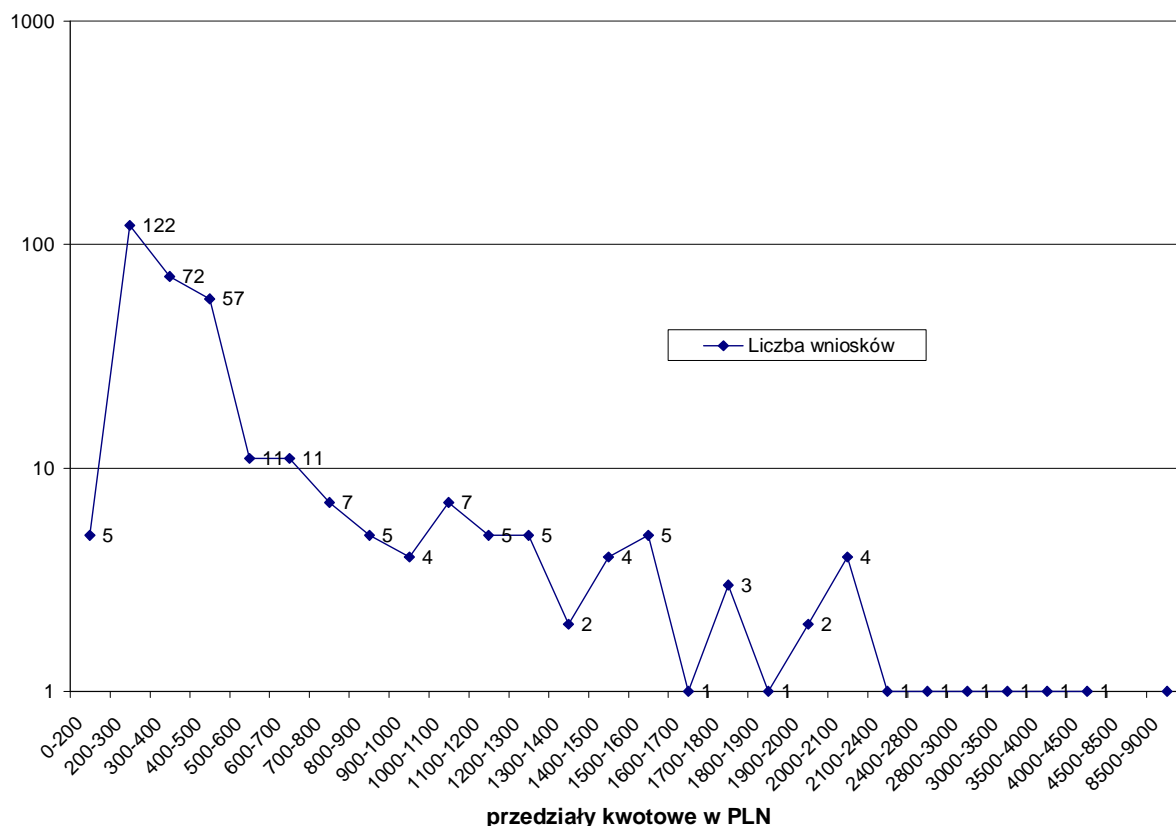
Wykres 7

Wysokość kary o charakterze pieniężnym

Wykres 8

Wysokość podlegającej wykonaniu kary o charakterze pieniężnym w złotych polskich

W przebadanych sprawach znalazły się też wnioski, w których nie oznaczono kwotowo kary o charakterze pieniężnym⁹². Taki brak powoduje nieważność wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym, gdyż nie są spełnione warunki formalne tego wniosku.

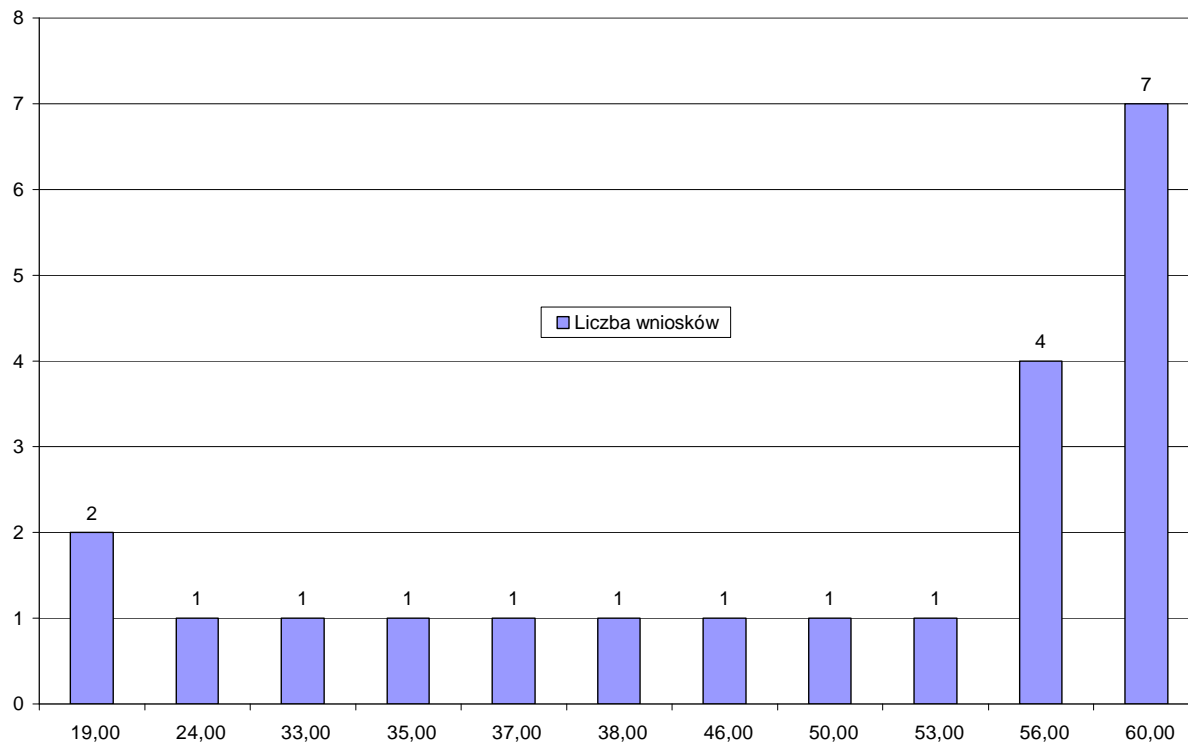
W wyniku przeprowadzonej analizy stwierdzono także, iż na 639 wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym w przypadku 21 wniosków (zestawienie w Załączniku nr 10 do niniejszego opracowania) można było skorzystać z prawa do uznania wniosku na podstawie art. 611fg § 1 pkt. 12 k.p.k. (wysokość kary poniżej 70 euro), ale pomimo tego sądy uznały orzeczenie i skierowały je do egzekucji.

Dane te przedstawia także poniższy wykres:

⁹² Miało to miejsce w poniżej wskazanych sprawach: II Ko 627/10 (Sąd Rejonowy Augustów) (Bezirkshauptmannschaft Austria); II Ko 628/10 (Sąd Rejonowy Augustów) (Bezirkshauptmannschaft Austria), II Ko 477/11 (Bezirkshauptmannschaft Austria); II Ko 173/14 (Sąd Rejonowy Olesno) (Amtsgericht Strausberg (sąd rejonowy)).

Wykres 9

Sprawy, w których wysokość orzeczonej kary kształtowała się poniżej kwoty 70 EUR

Warto zwrócić przy tym uwagę, że dotyczyło to nie tylko sytuacji granicznych, ale wyjątkowo nawet kar oscylujących wokół 20 euro.

W 17 przypadkach były to wnioski o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym wydane przez organy wymiaru sprawiedliwości Holandii, przy czym podkreślić należy, że Holandia w większości przypadków nie bierze pod uwagę przesłanki progowej 70 euro przy wystawianiu wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym.

Jest to dosyć zaskakujące, gdyż w związku z obowiązującą w tym kraju zasadą oportunistyczną można przypuszczać, że w takich sprawach prowadzenie postępowania mogłoby być uznane za niecelowe. Występowanie w takich przypadkach do innego państwa o uznanie/wykonanie orzeczenia może być interpretowane jako przejaw dyskryminacji cudzoziemców.

Tylko w jednej sprawie (sygn. akt IX Ko 424/11 Oz 401/11), na 21 spraw, w przypadku, których we wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym, wystąpiła kara poniżej 70 euro, sąd powołał się na przepis art. 611ff § 1 pkt. 12 k.p.k. i odmówił realizacji wniosku o przyjęcie do wykonania kary o charakterze pieniężnym.

Praktykę tę trudno jednoznacznie ocenić, bez zbadania okoliczności konkretnych spraw, zwłaszcza mając na względzie fakt, że to nie surowość, lecz nieuchronność kary ma zasadnicze oddziaływanie prewencyjne. Niemniej jednak biorąc pod uwagę okoliczność, że w przeważającej liczbie badanych przypadków dopiero kara pieniężna w wysokości ok. 200 euro pokrywała koszty jej egzekucji, należy podchodzić do uznawania wniosków, w których orzeczona kara pieniężna jest niższa niż progowe 70 euro, z dużą ostrożnością i przyjmować je do wykonania tylko wtedy, gdy przemawiają za tym szczególne względy.

Warto zwrócić uwagę, że w kilku sprawach doszło już w państwie wydania do częściowego uiszczenia kary pieniężnej, co zazwyczaj znajdowało odzwierciedlenie w zaświadczeniu. Taka sytuacja miała miejsce w 21 zbadanych sprawach (wymienionych w zestawieniu znajdującym się w Załączniku nr 15 do niniejszego opracowania). Kwoty kar o charakterze pieniężnym pozostałe do spłacenia wahały się w granicach od 10 euro do 2.010 euro (przy karach wymierzonych w wymiarze od 150 euro do 4.620 euro). Zastrzeżenia o braku celowości występowania o wykonanie orzeczeń o karach pieniężnych opiewających na niewielkie kwoty, zwłaszcza pozostają aktualne w sytuacji, gdy osoba ukarana częściowo zapłaciła już grzywnę.

2. Wybrane kwestie postępowania przed sądem polskim związane z uznaniem/wykonaniem orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

Z przepisu art. 611 ff § 2 k.p.k. stanowiącego implementację art. 4 ust. 3 Decyzji 2005/214/WSiSW wynika, że orzeczenie lub jego uwierzytelniony odpis wraz z zaświadczeniem właściwy organ państwa wydania orzeczenia przekazuje bezpośrednio właściwemu organowi państwa wykonania. W związku z tym

przeanalizowano otrzymane akta spraw pod kątem prawidłowości stosowania tych przepisów w praktyce.

2.1. Zachowanie warunku bezpośredniości przekazania oraz dalszych kontaktów

Jak już wykazywano w części teoretycznej opracowania, instrumenty prawne z zakresu wzajemnej współpracy w sprawach karnych w UE, w tym Decyzja 2005/214/WSiSW, zakładają, że relacje między organami sądowymi państw członkowskich UE będą się kształtować bez pośrednictwa organów centralnych. Oznacza to, iż organy biorące udział w postępowaniu powinny kontaktować się bezpośrednio.

Każde państwo członkowskie UE może jednak wyznaczyć, jeśli będzie to konieczne z uwagi na organizację jego systemu wewnętrznego, jeden organ centralny lub większą liczbę podmiotów odpowiedzialnych za administracyjne przekazywanie i odbiór orzeczeń oraz za wspomaganie organów właściwych. Taką funkcję np. w Estonii, Czechach, na Węgrzech, na Litwie oraz na Łotwie pełni Ministerstwo Sprawiedliwości, w Finlandia Centralny Rejestr Prawny (*Legal Registry Centre*).⁹³

W badanych sprawach administracyjne przekazywanie spraw przez organ centralny (Kronofogdemyndigheten, Behoring myndighet w Sztokholmie) miało miejsce w przypadku 11 wniosków ze Szwecji⁹⁴ oraz 68 sprawach z Holandii⁹⁵, gdzie

⁹³ Sprawozdanie Komisji na podstawie art. 20 decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym, 22.12.2008 (dalej „Sprawozdanie Komisji”).

⁹⁴ XI Ko 319/11 Oz 288 (Sąd Rejonowy Bydgoszcz), VIII Ko 715/11 Oz 23/11 (Sąd Rejonowy Ciechanów), II Ko 430/11 Oz 83/12 (Sąd Rejonowy Kościerzyna), II Ko 911/11 (Sąd Rejonowy Suwałki), II Ko 1367/11 Oz 29/12 (Sąd Rejonowy Ryki), II Kop 1/12 Oz 3/12 (Sąd Rejonowy Lipsko), IX Ko 1166/11 Oz 542-45/11 (Sąd Rejonowy Wejherowo), K 13/11 (Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe), K 12/11 (Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe), II Ko 929/11 (Sąd Rejonowy Drawsko Pomorskie), II Ko Oz 50/11 (Sąd Rejonowy Słupsk).

⁹⁵ IX Ko 424/11 Oz 401/11 (Sąd Rejonowy Bydgoszcz), XI Ko 514/11 Oz 462/11 (Sąd Rejonowy Bydgoszcz), IX Ko 2792/11 Oz 816/11 (Sąd Rejonowy Olsztyn), IX Ko 2407/11 Oz 547/11 (Sąd Rejonowy Olsztyn), IX Ko 1731/11 Oz 992/11 (Sąd Rejonowy Olsztyn), IX Ko 1730/11 Oz 991/11 (Sąd Rejonowy Olsztyn), IX Ko 1930/11 Oz 653/11 (Sąd Rejonowy Olsztyn), IX Ko 1929/11 Oz 392/10 (Sąd Rejonowy Olsztyn), XIII Ko 59/10 Oz 59/10 (Sąd Rejonowy Częstochowa), II Ko 1927/11 (Sąd Rejonowy Łomża), II Ko 381/10 (Sąd Rejonowy Wodzisław Śląski), II Ko 210/11 Oz 31/11 (Sąd Rejonowy Lębork), II Ko 2368/10/3 Oz 65/10 (Sąd Rejonowy Piła), II Ko 2369/10/3 Oz 64/10 (Sąd Rejonowy Piła), II Ko 558/12/3 Oz 58/10 (Sąd Rejonowy Piła), II Ko 1667/11/3 Oz 37/10 (Sąd Rejonowy Piła), II Ko 2140/10 (Sąd Rejonowy Żywiec), II Ko 1300/10 (Sąd Rejonowy Lubań), VIII Ko

organem centralnym odpowiedzialnym za przekazywania wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym jest Centraal Justitieel Incassobureau. Również w dwóch sprawach z Austrii⁹⁶ wskazano centralną jednostkę pośredniczącą (Bezirkshauptmannschaft). W pozostałych wnioskach o uznanie kary o charakterze pieniężnym nie został wskazany żaden organ centralny, jako jednostka pośrednicząca.

Rzeczpospolita Polska, nie wskazała żadnego organy centralnego, jako kompetentnego do pełnienia administracyjnej funkcji przekazywania wniosków o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym z państw członkowskich UE do odpowiednich organów sądowych. Z badań wynika, iż w przeważającej większości zbadanych spraw wnioski były przekazywane bezpośrednio do sądów w Polsce. Jednak aż w 28 sprawach (wskazanych w Załączniku nr 12 do niniejszego opracowania) doszło do przekazania wniosku do odpowiedniego polskiego organu sądowego za pośrednictwem Departamentu Współpracy Międzynarodowej i Prawa Europejskiego Ministerstwa Sprawiedliwości. Z wywiadu z przedstawicielami Ministerstwa Sprawiedliwości wynika, iż tego rodzaju przekazywanie wniosków, niemające w przypadku Polski uzasadnienia prawnego, opiera się na tzw. gentelman agreement. Miało to miejsce w szczególności w przypadku Holandii oraz Szwecji,

2284/10 Oz 26/10 (Sąd Rejonowy Zamość), II Ko 1190/11 Oz 232/11 (Sąd Rejonowy Lubin), VIII Ko 5/11 Oz 422-2/11 (Sąd Rejonowy Legnica), II Ko 386/10 (Sąd Rejonowy Świdnica), II Ko 500/10 Oz 19/10 (Sąd Rejonowy Ełk), II Ko 1484/10 Oz 61/10 (Sąd Rejonowy Radzyń Podlaski), II Kop 1/10 Oz 252/10 (Sąd Rejonowy Bielsk Podlaski), XIII Ko 2207/2011 (Sąd Rejonowy Kielce), II Ko 345/2011 (Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle), II Ko 1745/11 Oz 91/11 (Sąd Rejonowy Złotów), XIII Ko 3793/11, Oz 54/10 (Sąd Rejonowy Gliwice), Oz 56/10 (Sąd Rejonowy Grodzisk Wielkopolski), II Ko 1408/10 (Sąd Rejonowy Wyszaków), II Ko 1150/10 (Sąd Rejonowy Lubliniec), XIII Kop 2/12 (Sąd Rejonowy Białystok), Ko 2202/10 (Oz 228/10) (Sąd Rejonowy Jelenia Góra), Ko 1426/11 (Oz 101/11) (Sąd Rejonowy Jelenia Góra), II 1 Ko 509/10 (Sąd Rejonowy Międzyrzecz), II 1 Ko 267/11 (Sąd Rejonowy Międzyrzecz), II Ko 224/11 (Sąd Rejonowy Koło), II Ko 209/11 (Sąd Rejonowy Koło), II Ko 645/11 (Sąd Rejonowy Wałcz), XI Ko 2420/10 (Sąd Rejonowy Warszawa - Śródmieście), XI Ko 1421/11 (Sąd Rejonowy Warszawa - Śródmieście), VIII Ko 77/11 (Oz 374/11) (Sąd Rejonowy Bytom), II Ko 863/10 (Sąd Rejonowy Chełm), VII Ko 1230/11 (Sąd Rejonowy Białogard), II Ko 1649/10 Oz 767/10 (Sąd Rejonowy Strzelce Opolskie), II Ko 1214/10 Oz 584/10 (Sąd Rejonowy Strzelce Opolskie), II Ko 186/11, Oz 117/11 (Sąd Rejonowy Krosno), II Ko 1053/10 (Sąd Rejonowy Drawsko Pomorskie), II Ko 1531/10 (Sąd Rejonowy Drawsko Pomorskie), II Ko 1633/11 (Sąd Rejonowy Drawsko Pomorskie), II Ko 639/10 (Sąd Rejonowy Zabrze), 1304/10 (Sąd Rejonowy Wałbrzych), 504/11 (Sąd Rejonowy Wałbrzych), Ko 252/11 (Sąd Rejonowy Działdowo), II Ko 1320/10 Oz 48/10 (Sąd Rejonowy Kołobrzeg), III Ko 573/11 (Oz 91/11) (Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto), II Ko 1847/11 Oz 22/11 (Sąd Rejonowy Krasnystaw), II Ko 382/11 (Oz 128/10) (Sąd Rejonowy Słupsk), II Ko 4/11 (Oz 1/11) (Sąd Rejonowy Głogów), II Ko 770/10 (Oz 3/10) (Sąd Rejonowy Głogów), II Ko 1063/10 (Oz 93/10) (Sąd Rejonowy Trzebnica), II Ko 1062/10 (Oz 92/10) (Sąd Rejonowy Trzebnica), VII Ko 4/11 (Sąd Rejonowy Biała Podlaska), VII Ko 6/11 (Sąd Rejonowy Biała Podlaska), VII Ko 7/11 (Sąd Rejonowy Biała Podlaska), VII Ko 8/11 (Sąd Rejonowy Biała Podlaska).

⁹⁶ II Ko 627/10 (Sąd Rejonowy Augustów), II Ko 628/10 (Sąd Rejonowy Augustów).

czyli tych państw, które wyznaczyły organ centralny do współpracy w tym zakresie i podyktowane było chęcią ułatwieniem sobie działania. Zdarzały się także sytuacje, że przedstawiciele organu centralnego państwa członkowskiego UE zwracały się do sądu okręgowego, (którego sędziów znali ze współpracy związanej z przekazywaniem osób w ramach procedury ENA) o przekazanie wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym do odpowiedniego sądu rejonowego.

Oprócz powyższych sytuacji, miały miejsce także dwa przypadki przekazania wniosku o uznanie kary o charakterze pieniężnym za pośrednictwem Ministerstwa Finansów⁹⁷.

Nie było natomiast w aktach spraw śladu, aby organy wydające orzeczenie przy ustalaniu właściwego organu sądowego w Polsce korzystały z pomocy Europejskiej Sieci Sądowej, która to możliwość przewidziana jest w art. 4 ust. 5 Decyzji 2005 /214/WSiSW.

Ogólna ocena współpracy pomiędzy organem wydania orzeczenia a organem wykonującym mająca miejsce w trakcie rozpatrywania wniosku o uznanie lub wykonanie orzeczeń, w zbadanych sprawach, nie może być jednoznaczna. Przede wszystkim w związku z tym, że z nakazu bezpośredniego porozumiewania się między organem wydania orzeczenia a organem je wykonującym, przewidzianego w Decyzji 2005/214/WSiSW, korzystano tylko w jednostkowym przypadkach. Wynikało to z tego, że w większości spraw nie zaistniała taka potrzeba. Może to także wiązać się z tym, że nie przetarto jeszcze odpowiednich szlaków. Są jednak też pozytywne przykłady takiej współpracy. Jak np. sądów Sądu Rejonowego w Pile z Centraal Justitieel Incasso Bureau w Holandii⁹⁸, czy też Sądu Rejonowego w Wałczu z niemieckimi organami sądowymi⁹⁹.

⁹⁷ Sprawa II Ko 754/2011 Sąd Rejonowy Skarżysko - Kamienna oraz sprawa II Ko 755/2011 Sąd Rejonowy Skarżysko - Kamienna.

⁹⁸ Sprawa o sygnaturze akt. II Ko 558/12/3 Oz 58/10 (Sąd Rejonowy Piła). Z urzędem tym kontaktował się także Sąd Rejonowy w Zamościu w toku rozpatrywania sprawy o sygnaturze akt. VIII Ko 2284/10 Oz 26/10, z tym, że Sąd ten zwrócił się najpierw do polskiego Ministerstwa Sprawiedliwości, za pośrednictwem, którego otrzymał wniosek, a następnie dopiero wystąpił bezpośrednio do Centraal Justitieel Incasso Bureau celem wyjaśnienia wątpliwości w sprawie.

⁹⁹ W sprawie o sygnaturze II Ko 2026/11, kiedy to w toku rozpatrywania wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym Sąd Rejonowy w Wałczu otrzymał po zakończeniu rozpatrywania

Zdarzało się jednak, że potrzeba kontaktu pozostawała w związku z niezawiadomianiem np. państwa wykonania orzeczenia o zapłaceniu przez osobę ukaraną kary pieniężnej¹⁰⁰. Nieraz też długo oczekiwano na satysfakcjonującą odpowiedź¹⁰¹.

W jednej ze spraw współpraca nie układała się prawidłowo, co w dużej mierze wiązało się z niezrozumieniem przez organ wykonujący orzeczenie logiki formularza zaświadczenia. W sprawie 429 II 1 Ko 267/11 Sąd Rejonowy w Międzyrzeczu odmówił uznania orzeczenia powołując się na przepis art. 611 fg ust. 9 k.p.k. Punkt ten odnosi się do sytuacji, gdy „z treści zaświadczenia, o którym mowa w art. 611 § 2 k.p.k. wynika, iż osoba, której dotyczy orzeczenie nie została należycie pouczona o możliwości i prawie do zaskarżenia tego orzeczenia”. Brak odpowiedzi na to pytanie wynikał jednak z niezbyt przejrzystej konstrukcji samego zaświadczenia i błędnej jego interpretacji przez sąd polski. W przypadku zaistniałych wątpliwości, co do treści zaświadczenia należało w tym przypadku zwrócić się do władz holenderskich z wnioskiem o wyjaśnienie zaistniałej nieścisłości, co jednak nie nastąpiło. Wydano natomiast od razu postanowienie o odmowie uznania orzeczenia, powiadamiając o tym organ wydający orzeczenie. Organ ten przysłał sądowi polskiemu następujące wyjaśnienie: „Państwa list odnośnie odmowy wykonania

sprawy w Niemczech pismo z niemieckiego organu sądowego, „iż ukarany uiścił nałożoną na niego karę w Niemczech i w związku z tym wycofano wniosek o uznanie orzeczenia o karze pieniężnej.”

¹⁰⁰ Na przykład w toku rozpatrywania sprawy o sygnaturze akt. Oz 37/11 Sąd Rejonowy w Kłodzku w dniu 13.05.11 r. wysłał do organu wydającego wniosek o udzielenie informacji, czy nałożona kara została zapłacona. W dniu 24.05.11 r. nadeszła odpowiedź od organu wydającego, iż kwota grzywny wpłynęła na jego konto. W związku z tym faktem postępowanie egzekucyjne dotyczące wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym można tym samym było uznać w Rzeczypospolitej Polskiej, jako państwie wykonującym, za bezprzedmiotowe. Wyjaśnianie tej sprawy miało charakter bezpośredni. Niemniej jednak obowiązkiem państwa wydającego orzeczenie było bezzwłoczne zawiadomienie, z własnej inicjatywy, organu wykonującego o zapłacie kary pieniężnej, a nie czekanie na pytania w tej sprawie. Podobnie w sprawach: II Ko 846/11 Oz 137/11 (Sąd Rejonowy Głubczyce); XIII Ko 5005/10 Oz 119/10 (Sąd Rejonowy Kielce); XIII Ko 7035/10 Oz 156/10 (Sąd Rejonowy Kielce).

¹⁰¹ W toku rozpatrywania sprawy o sygnaturze akt. Ko 2202/10 (Oz 228/10) Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wystąpił w dniu 28.05.10 r. z wnioskiem do Holandii o przesłanie oryginału lub poświadczoną za zgodność kopii orzeczenia, gdyż nie znajdowało się ono pierwotnie w aktach sprawy. Niestety we wniosku nie określono terminu na odpowiedź. Orzeczenie stanowiące podstawę wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym zostało nadesłane przez Holandię w dniu 17.06.10 r. Na podstawie nadesłanych informacji nie można jednak było wydać postanowienia w przedmiocie uznania bądź też odmowy uznania takiego wniosku. W związku z tym w dniu 03.08.10 r. sąd odroczył posiedzenie i ponownie zwrócił się do władz holenderskich z pytaniami. W odpowiedzi z Holandii, która nadeszła po 4 miesiącach, załączono dowód przesłania decyzji ukaranemu, który został poinformowany o konieczności zapłaty grzywny lub rozprawie w sądzie i jej terminie.

sprawy z wyżej podanym numerem referencyjnym otrzymaliśmy w odpowiednim terminie w dniu 23.05.11 r. To pismo dotyczyło tego, że prośba o uznanie została odrzucona, ponieważ zgodnie z pismem nie został wypełniony podpunkt h) punktu 2 litera 'b' zaświadczenia. Jednakże część w podpunkcie h) punkt 2 litera 'b' zaświadczenia została prawidłowo niezaznaczona, ponieważ sprawa dotyczy karnej kary grzywny, a NIE pisemnej procedury. W związku z tym, zaznaczono zamiast tego w podpunkcie h) punkt 3 litera 'b'. To oznacza, że ukarany nie stawił się osobiście na rozprawie, ale zostało potwierdzone, że został poinformowany osobiście lub przez przedstawiciela kompetentnego zgodnie z krajowym prawem, o rozprawie zgodnie z prawem kraju wystawiającego. Właściwie ukarany został osobiście poinformowany przez policję w dniu 28.06.10 r., że została na niego nałożona kara finansowa. Mam nadzieję, że zostaliście Państwo wystarczająco poinformowani. Jeżeli nie lub macie jakiegokolwiek dodatkowe pytania proszę o kontakt."

2.2. Postępowanie w sprawie ustalania właściwości miejscowej

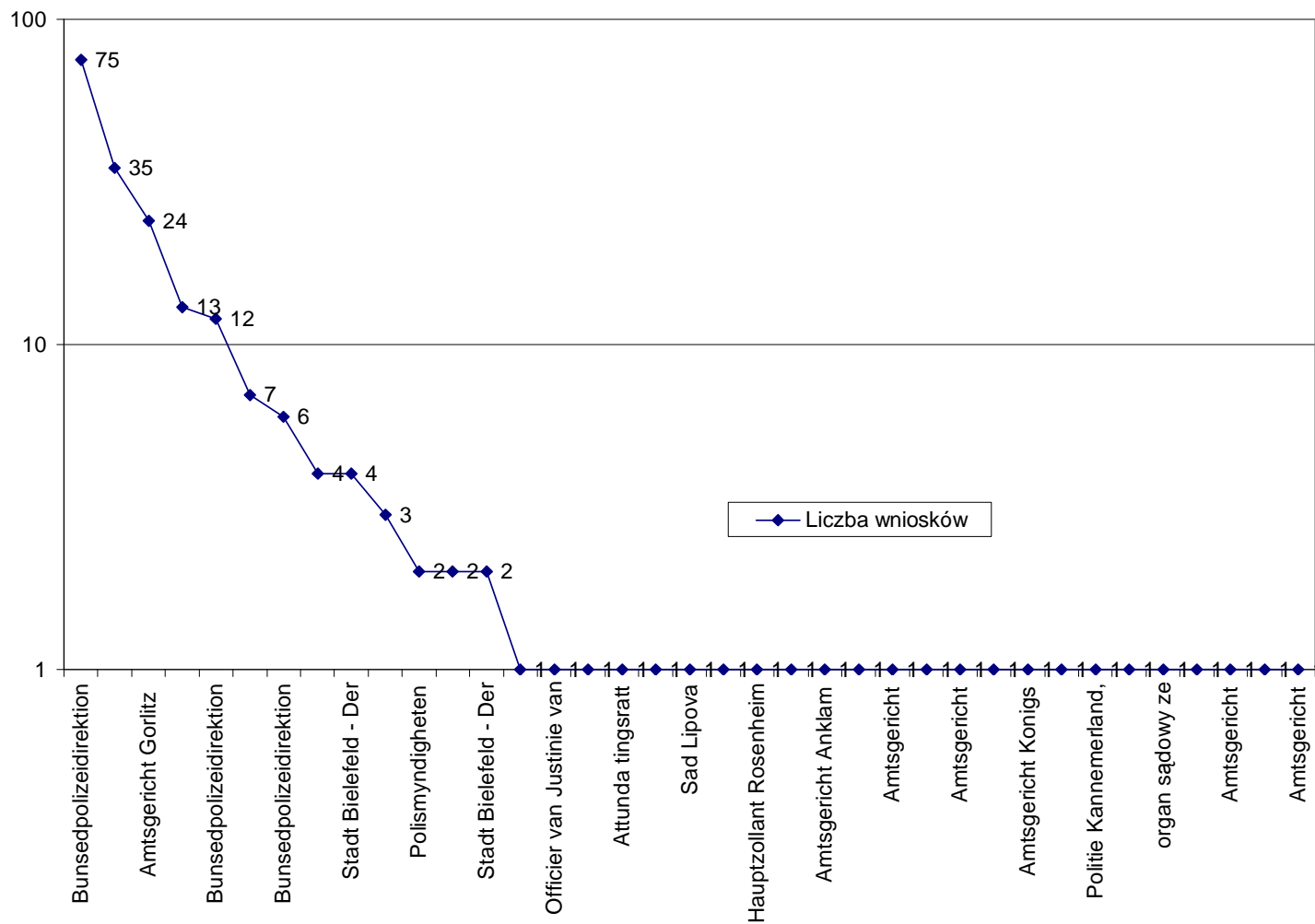
Z treści wzoru zaświadczenia wynika, że w części „f” dotyczącej informacji o osobach fizycznych, wobec których orzeczono karę o charakterze pieniężnym, należy w sytuacji, gdy podstawą wskazania konkretnego sądu jest miejsce zamieszkania tej osoby - podać adres (lit. a), gdy posiadane mienie - podać opis mienia i jego lokalizację (lit. b), a gdy uzyskiwane dochody - podać opis i lokalizację ich źródeł (lit. c). W przypadku osoby prawnej analogicznie: siedzibę lub miejsce rejestracji, opis i lokalizację mienia (lit. a), opis źródła dochodów i lokalizację (lit. b).

W przypadku, gdy nie ma oznaczonej przesłanki przekazania, wniosek o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym jest niekompletny. W konsekwencji, może nie zostać pozytywnie rozpatrzony z powodu braków formalnych, chyba że brak ten zostanie uzupełniony.

Brak formalny wniosku w postaci niewskazania przesłanki jego przekazania do określonego sądu zdarzał się stosunkowo często. Z zestawienia tego wynika, że powyższy brak występował jednak tylko w odniesieniu do niektórych organów wydających orzeczenia (patrz poniższy wykres)

Wykres 10

Wnioski o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym, w których wystąpiły braki formalne w postaci braku zaznaczenia przestępki przekazania.

W badanych sprawach stwierdzono, że w praktyce organy wydające orzeczenie wysyłając wniosek kierowały się wyłącznie kryterium miejsca zamieszkania osoby ukaranej.

W związku z tym można by domniemywać, że miejsce zamieszkania stanowi przesłankę określenia właściwości miejscowej sądu, również w razie braku wyraźnego jej oznaczenia w zaświadczeniu, pod warunkiem nie wskazania innej przesłanki. Przyjęcie takiego domniemania oznacza jednak, że gdyby sąd, do którego skierowano wniosek, okazał się niewłaściwy miejscowo, to ciężar ustalenia właściwego organu w państwie wykonania orzeczenia, zostaje automatycznie przerzucony na ten sąd. Wynika to z przepisu art. 611 ff § 3 k.p.k. Z tego względu bardziej celowe wydaje się zwrócenie się o uzupełnienie zaświadczenia.

Wśród 639 przebadanych spraw były 23 przypadki, kiedy sąd uznawszy się za niewłaściwy przekazał sprawę innemu sądowi (wskazane w Załączniku nr 17 do niniejszego opracowania). Powodem przekazania był we wszystkich tych sprawach fakt zamieszkiwania przez osobę ukaraną w innej miejscowości, niż podana we wniosku o uznanie orzeczenia.

Z przepisu art. 611 ff § 4 k.p.k. wynika ponadto obowiązek organu, który pierwotnie otrzymał wniosek o uznanie orzeczenia, poinformowania organu, który wydał orzeczenie o jego przekazaniu wraz z podaniem nazwy prawidłowego organu sądowego. Tylko w 6 sprawach¹⁰² znajdowała się informacja o poinformowaniu organu wydającego o takim przekazaniu, przy czym w 5 z tych spraw dodatkowo w aktach była adnotacja o dokonanej tłumaczeniu takiej informacji na język urzędowy państwa wydania. Zdarzało się, więc stosunkowo często, że sądy nie wywiązywały się z tego obowiązku. Kwestia zasadności tłumaczenia zostanie szerzej poruszona poniżej.

¹⁰² IX Ko 2068/11 Sąd Rejonowy Tarnów, IX Ko 1312/11 Sąd Rejonowy Tarnów, II Ko 692/10 Oz 51/10 Sąd Rejonowy Sucha Beskidzka, II Ko 430/11 Oz 83/12 Sąd Rejonowy Kościerzyna, II Ko 131/11 Sąd Rejonowy Łomża, II Ko 216/2011 Sąd Rejonowy Skarżysko - Kamienna.

2.3. Kompletność otrzymywanej dokumentacji i sposób jej uzupełniania

We wszystkich przypadkach wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym poddanych analizie zostało przekazane zaświadczenie. W przeważającej większości spraw (w 625 na 639 spraw) zostało też przekazane orzeczenie bądź też jego odpis poświadczony za zgodność z oryginałem¹⁰³.

W kilku przypadkach przesłano zaświadczenie w innym języku niż język polski i dokonano tłumaczenia w Polsce, zamiast zwrócenia się do państwa wydania orzeczenia o uzupełnienie tego braku, co nie wydaje się być praktyką prawidłową (patrz szerzej poniżej).

W niektórych sprawach dokumentacja była niekompletna. Najczęściej powodem zwrócenia się o jej uzupełnienie był brak przesłania odpisu orzeczenia. Zwracano się w takich przypadkach o przesłanie oryginału lub poświadczonego odpisu orzeczenia. W jednej sprawie zażądano przesłania takiego dokumentu wraz z tłumaczeniem, co nie było prawidłowe, gdyż państwo wydające nie ma obowiązku dokonywania tłumaczenia orzeczenia. Problem, czy brak nadesłania oryginału orzeczenia lub poświadczonej za jego zgodność kopii powinien automatycznie stanowić podstawę odmowy przyjęcia orzeczenia do wykonania, nie jest łatwy do rozstrzygnięcia w świetle obowiązujących przepisów. Przy czym może tu chodzić o orzeczenie, którego w ogóle nie przesłano, albo też przesłano jego kopię, ale niepoświadczoną za zgodność.

Za odmową przyjęcia sprawy do wykonania przemawia fakt, że instytucja ta polega na uznaniu orzeczenia (a nie zaświadczenia). Nie można, więc uznać czegoś, co nie zostało przekazane. Ponadto z art. 7 ust. 1 Decyzji 2005/214/WSiSW oraz z art. 611 fg w k.p.k. wynika jednoznacznie, że podstawą odmowy może być brak zaświadczenia, jego niekompletność albo oczywista niezgodność z treścią

¹⁰³ Orzeczeń brakuje w poniższych sprawach: Sąd Rejonowy Suwałki II Ko 911/11, Sąd Rejonowy Łomża II Ko 1927/11, Sąd Rejonowy Wodzisław Śląski II Ko 381/10, Sąd Rejonowy Piła II Ko 558/12/3 Oz 58/10, Sąd Rejonowy Zamość VIII Ko 2416/11 Oz 36/11, Sąd Rejonowy Zamość VIII Ko 1804/11 Oz 13/11, Sąd Rejonowy Zamość VIII Ko 1803/11 Oz 27/11, Sąd Rejonowy Zamość VIII Ko 3286/10 Oz 42/10, Sąd Rejonowy Zamość VIII Ko 2284/10 Oz 26/10, Sąd Rejonowy Jelenia Góra Ko 2202/10 (Oz 228/10), Sąd Rejonowy Bydgoszcz XI Ko 107/11 Oz 87/11, Sąd Rejonowy Piotrków Trybunalski II Ko 6/11, Sąd Rejonowy Piotrków Trybunalski II Ko 7/11, Sąd Rejonowy Słupsk II Ko 21.08/11 Oz 50/11.

orzeczenia. W w/w przepisach przewiduje się ewentualną odmowę (po porozumieniu się w sprawie uzupełnienia informacji) także jedynie w odniesieniu do zaświadczenia. Przepisy te nie wspominają o braku orzeczenia.

Przeciwko automatyzmowi odmowy w takim przypadku przemawia natomiast fakt, że zaświadczenie (poza innymi danymi) powinno zawierać pełną informację dotyczącą orzeczenia i z mocy ustawy tylko ono jest tłumaczone przez państwo wydania orzeczenia na język urzędowy państwa wykonania. Traktowane jest więc w obrocie międzynarodowym jako substytut orzeczenia, uzupełniony o inne informacje niezbędne dla prawidłowego jego wykonania. Można, więc przyjąć, że brak dołączenia do zaświadczenia, orzeczenia wymaganego w przepisach, nie musi automatycznie skutkować odmową przyjęcia orzeczenia do wykonania, lecz może być również przedmiotem wystąpienia do państwa wydania z wnioskiem o uzupełnienie braku. Za takim rozwiązaniem przemawia przede wszystkim duch omawianej Decyzji 2005/214/WSiSW, gdzie akcentuje się, w razie wystąpienia wątpliwości, potrzebę bezpośrednich kontaktów między organami: wydającym a wykonującym w celu ich wyjaśnienia, a także zasadę zaufania, na której powinny opierać się relacje między państwami członkowskimi UE.

Zdarzały się jednak też braki w samej treści zaświadczenia. Poza wspomnianym już brakiem wskazania przesłanki dla ustalenia właściwości miejscowej sądu, dotyczyły one wielu innych punktów zaświadczenia.

Na przykład, na 639 poddanych analizie wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym w 11 przypadkach brak było w zaświadczeniu poświadczenia, że nie doszło do złamania zasady *ne bis in idem*¹⁰⁴.

¹⁰⁴ XIII Ko 4651/2011 Oz 184/11 (Sąd Rejonowy Kielce) Rumunia Sąd Pascani; XIII Ko 7157/2011 (Sąd Rejonowy Kielce) Austria Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Favoriten; XIII Ko 1628/2012 Oz 62/12 (Sąd Rejonowy Kielce) Austria Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing; VI Ko 784/2011 (Sąd Rejonowy Tczew) Austria Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt; III Ko 80/2010 Oz 85/2010/2 (Sąd Rejonowy Katowice – Wschód) Austria Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Favoriten; III Ko 7/2011 Oz 5/2011 (Sąd Rejonowy Katowice – Wschód) Austria Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing; III Ko 22/2011 Oz 2-12/2011 (Sąd Rejonowy Katowice – Wschód) Austria Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt; III Ko 35/2011 Oz 2-32/2011 (Sąd Rejonowy Katowice – Wschód) Austria Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt; XIII Ko 1/12 (Sąd Rejonowy Białystok) Anglia & Walia Enfield Magistrate Court, II Ko 282/11 (Oz 3/11) (Sąd Rejonowy Głogów) Słowenia.

W niektórych zaświadczeniach brak było potwierdzenia odnośnie do tego, że dana osoba została pouczone, zgodnie z prawem państwa wydającego, o możliwościach i prawie zaskarżenia orzeczenia, oraz związanych z tym ograniczeniach czasowych (lit. h. zaświadczenia)¹⁰⁵. Zdarzało się też, że brak było informacji, czy osoba ukarana stawiała się na rozprawie, czy też wyrok był zaoczny, a nawet, gdy wiadomo było, że wyrok zapadł zaocznie zdarzało się brak poświadczenia spełnienia warunków ważności takiego orzeczenia (np. w postaci wezwania osoby, której dotyczyło orzeczenie lub zawiadomienia jej o rozprawie w inny sposób albo braku informacji o oświadczeniu, że nie kwestionuje zarzutów¹⁰⁶). Brak takich informacji nie pozwala stwierdzić sądowi wykonującemu orzeczenie, czy nie jest ono wadliwe. W związku z tym sąd polski ma w takim przypadku prawo odmówić realizacji wniosku, w powołaniu się na art. 611 fg pkt. 2 w związku z pkt.9 albo pkt. 10 k.p.k. Prawidłową praktyką jest jednak wystąpienie, przed podjęciem decyzji, do organu wydającego orzeczenie o uzupełnienie tych informacji oraz wyjaśnienie ewentualnych wątpliwości w trybie art. 611 fh § 4 k.p.k.¹⁰⁷. Odmowa wykonania orzeczenia nie powinna być bowiem traktowana jako „kara” za niedokładne wypełnienie zaświadczenia przez

¹⁰⁵ Na przykład w sprawie VIII Ko 715/11 Oz 23/11 przekazanej do Sądu Rejonowego Ciechanów.

¹⁰⁶ Informacja ta ma szczególne znaczenie dla dopuszczalności uznania. Z informacji podanych w zaświadczeniach wynika, że w 11 przypadkach (na 639 wniosków) podano w zaświadczeniu, że osoba ukarana osobiście stawiała się na rozprawie) zaś na 616 przypadków, w których osoba ukarana nie brała udziału w rozprawie, w 575 została poinformowana o obowiązku stawiennictwa, a w 8 przypadkach oświadczyła, że nie kwestionuje słuszności zarzutów (zestawienie w Załączniku nr 14 do niniejszego opracowania).

¹⁰⁷ Taka prawidłowa praktyka miała miejsce na przykład w sprawie II Kop 2/10 przekazanej do Sądu Rejonowego Mielec, w której sąd ten wystosował pismo do organu wydającego z wnioskiem o „uzupełnienie wydanego zaświadczenia poprzez podpisanie go przez osobę uprawnioną i opieczątowanie pieczęcią organu wydającego zaświadczenie, a także dołączenie uwierzytelnionego odpisu orzeczenia nakładającego karę pieniężną na ukaranego. Prośba powyższa podyktowana jest brakiem stosownego podpisu i pieczęci w pozycji k) nadesłanego zaświadczenia, a także brakiem uwierzytelnienia nadesłanego orzeczenia (brak stwierdzenia zgodności kserokopii z oryginałem). Okoliczności wskazane stanowią przeszkodę w wykonaniu nałożonej kary pieniężnej. Uzupełnienia braków sąd oczekuje w terminie 2 tygodni.”

W sprawie K 463/12 (Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe) zaś w dniu 05.04.12 r. miał miejsce zwrot wniosku do organu wydającego bez wykonania „celem rozważenia konieczności sprostowania orzeczenia wydanego w sprawie o sygnaturze ... w zakresie daty urodzenia skazanego. Z nadesłanego przez USC w Gdańsku odpisu zupełnego aktu urodzenia o nr... wynika, iż data urodzenia winna brzmieć..., a nie jak wskazano we wniosku i przedmiotowym orzeczeniu”. W kolejnej sprawie - II Ko 186/11 (Sąd Rejonowy Krosno) wystąpiono z wnioskiem do organu wydającego o przekazanie informacji, na podstawie, których można by odpowiedzieć na poniższe pytania: 1) czy i w jaki sposób ukarany był powiadomiony o czasie i miejscu, w którym miał być sądzony?, 2) czy został dopuszczony do uczestnictwa w rozprawie?, 3) w jaki sposób zostało mu doręczone wezwanie na rozprawę?, 4) czy ukarany osobiście odebrał wezwanie na rozprawę, czy miało miejsce doręczenie zastępcze – czy za ukaranego wezwanie odebrała inna osoba? 5) czy ukaranemu doręczono orzeczenie nakładające na niego karę grzywny i czy się od niego odwoływał? Po 9 miesiącach otrzymano ponownie zaświadczenie uzupełnione o potrzebne dane.

organ wydający orzeczenie, lecz stanowić konsekwencję wadliwości samego orzeczenia.

2.4. Kwestia wyznaczenia terminu do uzupełnienia dokumentacji

Pomimo, iż z przepisów wynika wyraźnie, że występując o uzupełnienie należy wyznaczyć termin do udzielenia odpowiedzi, w badanych sprawach stwierdzono brak jednolitej praktyki w tym zakresie. Zdarzało się, że sądy wyznaczały taki termin¹⁰⁸. Były też jednak przypadki, że sądy nie zakreślały terminu na odpowiedź¹⁰⁹, co nieraz skutkowało zwłoką w jej udzielaniu¹¹⁰.

¹⁰⁸ Na przykład w sprawach: VIII Ko 2416/11 Oz 36/11 (Sąd Rejonowy Zamość), VIII Ko 1804/11 Oz 13/11 (Sąd Rejonowy Zamość), VIII Ko 1803/11 Oz 27/11 (Sąd Rejonowy Zamość), VIII Ko 3286/10 Oz 42/10 (Sąd Rejonowy Zamość) oraz VIII Ko 2284/10 Oz 26/10 (Sąd Rejonowy Zamość) miało miejsce występowanie przez sąd do właściwego organu państwa wydającego o uzupełnienie informacji zawartych w zaświadczeniu i orzeczeniu. Na uzupełnienie został zakreślony termin 3 tygodni, który nie został dotrzymany. W związku z tym sąd wykonujący wydał prawidłowo postanowienie o odmowie realizacji wniosku. Termin na uzupełnienie (1 miesiąca) wskazano w sprawie II Ko 6/11 rozpatrywanej przez Sąd Rejonowy Piotrków Trybunalski oraz w sprawie II Ko 7/11 rozpatrywanej przez Sąd Rejonowy Piotrków Trybunalski.

¹⁰⁹ Na przykład w sprawie II Ko 558/12/3 Oz 58/10 Sąd Rejonowy w Pile uznał, że wystąpiły braki informacji uniemożliwiające podjęcie rozstrzygnięcia w przedmiocie wykonania wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym. W dniu 08.11.10 r. zwrócono się do właściwego organu państwa wydającego o nadesłanie odpisu orzeczenia poświadczonego za zgodność z oryginałem oraz podanie wartości mienia, którego dotyczył czyn – „pomoc w paserstwie umyślnym”. Nie zakreślono jednak terminu na uzupełnienie informacji.

¹¹⁰ W sprawie Ko 2202/10 (Oz 228/10) Sąd Rejonowy Jelenia Góra w toku rozpatrywania sprawy o sygnaturze akt. Ko 2202/10 (Oz 228/10) w dniu 28.05.10 r. wystąpił z wnioskiem do Holandii o przesłanie oryginału lub kopii orzeczenia, gdyż nie znajdowało się ono pierwotnie w aktach sprawy. Niestety we wniosku nie zakreślono terminu na odpowiedź. Orzeczenie stanowiące podstawę wniosku o uznanie kary o charakterze pieniężnym zostało nadesłane przez Holandię w dniu 17.06.10 r. Sporządzono je w język holenderskim. Sąd polski uznał, że zachodzi konieczność dokonania jego tłumaczenia. Na podstawie uzyskanych informacji niemożliwe było wydanie postanowienia w przedmiocie uznania bądź też odmowy uznania takiego wniosku. W związku z tym w dniu 03.08.10 r. sąd odroczył posiedzenie celem uzyskania informacji od państwa wydającego odnośnie do czynu przypisanego skazanemu oraz procedury wydania orzeczenia. W odpowiedzi z Holandii, która nadeszła po 4 miesiącach, w dniu 11.10.10 r. załączono dowód przesłania decyzji ukaranemu, w której został poinformowany o konieczności zapłaty grzywny lub o rozprawie w sądzie i jej terminie. Należy podkreślić, że 4 - miesięczny czas na przygotowanie odpowiedzi jest nadmiernie długi, zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt, iż np.: w procedurze przekazania osoby na podstawie ENA przewidzianej w Decyzji o ENA wyznaczony termin na odpowiedź na zapytanie w ramach pomocy prawnej wynosi 2 miesiące.

2.5. Kwestia tłumaczenia otrzymywanych i wystawianych dokumentów

W kilku zbadanych sprawach dokonano tłumaczenia nadesłanego zaświadczenia, a w pokaźnej liczbie spraw tłumaczenie dotyczyło orzeczenia.

Koszty dokonywanych tłumaczeń były zróżnicowane (wahały się od 23,23 PLN, przez kwoty oscylujące w granicach 100 PLN, aż do kwot w wysokości 345 PLN)¹¹¹.

Zgodnie z treścią art. 611 fm k.p.k wszelkie koszty związane z wykonaniem orzeczenia, o którym mowa w art. 611 ff § 1 k.p.k., są ponoszone przez Skarb Państwa. Tak więc, co do zasady, zaliczenie tłumaczenia do kosztów związanych z wykonaniem orzeczenia jest prawidłowe.

Można jednak zastanawiać się, czy zawsze zlecenia dokonania tłumaczenia były uzasadnione. Jak już podkreślano, zaświadczenie powinno być przetłumaczone przez państwo wnioskujące na język urzędowy państwa wykonania orzeczenia. Dlatego też w przypadku, gdy nie przysłano tłumaczenia zaświadczenia w języku polskim należy je zwrócić do nadawcy, a nie dokonywać tłumaczenia na własny koszt.

Co do zasady nie powinno się też tłumaczyć orzeczenia. Zakładano, bowiem, że jego treść będzie wiernie odzwierciedlona w zaświadczeniu, które jest przesyłane po przetłumaczeniu na język urzędowy państwa wykonania.

Wyszłała się niepokojąca praktyka częstego tłumaczenia na język polski orzeczeń organów państw obcych nakładających kary finansowe i to nie tylko w razie niejasności zaświadczenia (w tych przypadkach jest to w pełni uzasadnione), lecz

¹¹¹ Koszty tłumaczeń wynosiły odpowiednio poniższe kwoty: IX Ko 1976/11 Oz 46/11 (Sąd Rejonowy Tarnów) - 396,06 PLN, IX Ko 2067/11 Oz 58/11 (Sąd Rejonowy Tarnów) - 113,16 PLN, IX Ko 1310/11 Oz 27/11 (Sąd Rejonowy Tarnów) - 113,16 PLN, XI Ko 2872/10 Oz 86/10 (Sąd Rejonowy Tarnów) - 84,18 PLN, XI Ko 2048/10 Oz 61/10 (Sąd Rejonowy Tarnów) - 224,84 PLN, II Ko 15/11 (Sąd Rejonowy Legnica) - 207 PLN, II Ko 16/11 (Sąd Rejonowy Jaworzno) - 138 PLN, II Ko 17/11 (Sąd Rejonowy Jaworzno) - 253 PLN, II Ko 22/11 (Sąd Rejonowy Jaworzno) - 138 PLN, II Ko 23/11 (Sąd Rejonowy Jaworzno) - 230 PLN, II Ko 29/11 (Sąd Rejonowy Jaworzno) - 138 PLN, II Ko 52/11 (Sąd Rejonowy Jaworzno) - 92 PLN, II Ko 72/11 (Sąd Rejonowy Jaworzno) - 345 PLN, II Ko 116/11 (Sąd Rejonowy Jaworzno) - 207 PLN, II Ko 117/11 (Sąd Rejonowy Jaworzno) - 207 PLN, VIII Ko 1420/10 Oz 31/10 (Sąd Rejonowy Ciechanów) - 152,24 PLN + 23,23 PLN, VIII Ko 4710/11 Oz 19/11 (Sąd Rejonowy Ciechanów) - 152,24 PLN + 23,23 PLN, VIII Ko 715/11 Oz 23/11 (Sąd Rejonowy Ciechanów) - 297,24 PLN, VIII Ko 1/12 Oz 8/12 (Sąd Rejonowy Ciechanów) - 92 PLN, Ko 2202/10 (Oz 228/10) (Sąd Rejonowy Jelenia Góra) - 75,54 PLN. Patrz też załącznik Nr 15.

również wtedy, gdy informacje zawarte w zaświadczeniu nie budziły żadnych wątpliwości.

Taka praktyka przeczy samej idei instytucji zaświadczenia, które powinno wiernie oddawać treść orzeczenia zasądzającego karę o charakterze pieniężnym, a ponadto zawierać dodatkowe informacje niezbędne dla prawidłowego wykonania orzeczenia.

Praktyka tego rodzaju nie ma oparcia w obowiązujących przepisach i w sposób nieuzasadniony podnosi koszty, jakie ponosi Skarb Państwa w związku z wykonywaniem orzeczenia państwa obcego.

Warto zaznaczyć, że z badań wynika, iż kwoty wydane na dokonywanie tłumaczeń co najmniej pokrywają się, z wysokością kary pieniężnej, jaka została odzyskana w toku postępowania o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym, a zazwyczaj ją przekraczają.

Do usług tłumacza sięgano także w przypadku realizacji postanowień z przepisu art. 611 fl k.p.k., z którego wynika konieczność poinformowania wnioskodawcy o treści postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia, jak również o zakończeniu postępowania egzekucyjnego, czy też zamianie kary o charakterze pieniężnym na pracę społecznie użyteczną albo zastępczą karę pozbawienia wolności. Należy zwrócić uwagę, że również w tym przypadku obowiązujące przepisy k.p.k. nie regulują tej kwestii. Można jednak odwołać się do przepisów bardziej ogólnych dotyczących obrotu prawnego z zagranicą, gdyż czynności podejmowane przez sąd polski w celu wykonania prawomocnego orzeczenia zapadłego w obszarze UE są również przejawem szeroko pojętej współpracy i pomocy międzynarodowej w sprawach karnych. Z treści § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 stycznia 2002 r. w sprawie szczegółowych czynności sądów w sprawach z zakresu międzynarodowego postępowania cywilnego oraz karnego w stosunkach międzynarodowych¹¹² wynika, że wnioski sądów lub innych organów państw obcych o udzielenie pomocy prawnej wykonują sądy rejonowe w języku polskim. Oznacza to nie tylko, że takie wnioski powinny być przesyłane do Polski w tłumaczeniu na nasz

¹¹² Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 stycznia 2002 r. w sprawie szczegółowych czynności sądów w sprawach z zakresu międzynarodowego postępowania cywilnego oraz karnego w stosunkach międzynarodowych, Dz. U. MS z 2002 r., Nr 17, poz. 164.

język, lecz również, że można przekazywać organom sądowym państwa wydania informację lub dokumentację o poczynionych czynnościach również w języku, w jakim została wydana, czyli w języku polskim.

2.6. Przestrzeganie warunku niezwłoczności realizacji wniosku

2.6.1. Data wpływu wniosku a data jego rejestracji

Z art. 611 ff § 3 k.p.k. stanowiącego implementację art. 6 Decyzji 2005/214/WSiSW wynika, że wniosek o uznanie/wykonanie kary pieniężnej powinien być przez państwo wykonania realizowany niezwłocznie. W celu zbadania czasu trwania postępowania przeanalizowano jak długi czas upłynął od momentu wpłynięcia wniosku do jego rejestracji oraz wydania postanowienia o uznaniu orzeczenia albo odmowie uznania, a także jak długo trwała egzekucja kary pieniężnej.

Określając datę wpływu wniosku do sądu przyjęto datę z pieczętki sądu, która znajdowała się na wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym. Za datę rejestracji przyjęto datę założenia akt danej sprawy w sądzie Polsce.

Biorąc za kryterium czas, jaki organy sądowe potrzebowały na podjęcie działań celem zarejestrowania oraz rozpatrzenia otrzymanego wniosku należy stwierdzić, iż w większości przypadków dzień wpłynięcia wniosku był tożsamy z dniem jego zarejestrowania. Taka sytuacja miała miejsce we wszystkich sprawach przekazanych Instytutowi Wymiaru Sprawiedliwości z Sądu Rejonowego w Sandomierzu, z Sądu Rejonowego w Giżycku, z Sądu Rejonowego Brzeziny (oprócz jednej), z Sądu Rejonowego Bartoszyce, z Sądu Rejonowego Nysa (oprócz jednej), z Sądu Rejonowego Ryki, z Sądu Rejonowego Głubczyce, z Sądu Rejonowego Ruda Śląska, z Sądu Rejonowego Mielec (oprócz jednej).

W kolejnych sądach czas od wpłynięcia wniosku o uznanie kary o charakterze pieniężnym do jej zarejestrowania wahał się od 1 do 30 dni. Wystąpiły jednak także wypadki, gdy czas ten znacznie przekraczał 30 dni. Dodatkowo w wielu przekazanych aktach nie została zaznaczona data rejestracji bądź data wpłynięcia wniosku, albo też żadna z nich, co uniemożliwiło przeprowadzenie analizy przedstawionych akt w omawianym aspekcie.

W 2 sprawach w aktach znajdowały się nieścisłości, a mianowicie data wpłynięcia była późniejsza niż data rejestracji.

Stwierdzono także, iż w niektórych sądach znajduje się kilkanaście akt, które mają taką samą datę wpłynięcia jak i datę ich rejestracji. Miało to miejsce np. w Sądzie Rejonowym w Legnicy¹¹³. W oparciu o zanalizowane przypadki można wskazać dwa możliwe uzasadnienia powstałej sytuacji. Po pierwsze, albo wnioski o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym były przesyłane do Polski zbiorczo (hurtowo) np. raz na miesiąc, a nie systematycznie, kiedy wystąpiła podstawa do ich wystawienia. Z przeanalizowanych wniosków wynika, iż miało to miejsce co najmniej w 10 sprawach. Po drugie, w pozostałych przypadkach mogła zaistnieć sytuacja, w której polskie organy sądowe po otrzymaniu wniosków czekały aż napłynie ich większa ilość, aby je jednorazowo zaewidencjonować i następnie przekazać do rozpatrzenia.

W niektórych sądach rejestrowano sprawy dopiero wraz z wyznaczeniem terminu posiedzenia¹¹⁴. Miało to miejsce zwłaszcza w przypadku, gdy sąd zwracał się o uzupełnienie zaświadczenia lub nadesłanie orzeczenia. Można przypuszczać, że w ten sposób sądy starały się odzwierciedlić fakt, że zwłoka w realizacji orzeczenia nie wynikała z ich winy.

2.6.2. Czas, jaki upłynął od pierwszego posiedzenia do dnia wydania postanowienia o wykonaniu orzeczenia

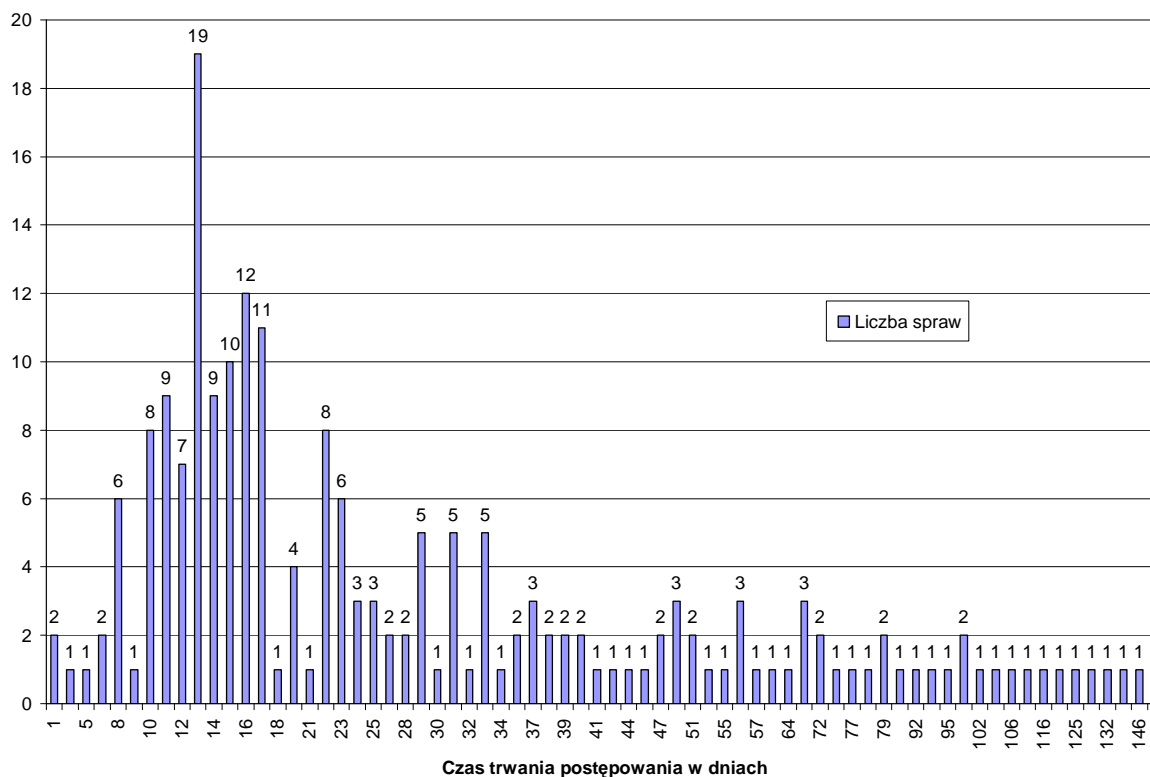
Okres od pierwszego posiedzenia w danej sprawie do dnia wydania postanowienia o wykonaniu orzeczenia był różny i wynosił w poszczególnych sprawach od 1 do 211 dni. Szczegółowe dane zostały wskazane w Załączniku nr 16 do niniejszego opracowania oraz pokazane na poniższym wykresie:

¹¹³ Sąd Rejonowy Legnica - VIII Ko 36/11 Oz 226/11, 221. VIII Ko 35/11 Oz 225/11, 222. VIII Ko 34/11 Oz 221/11, 223. VIII Ko 33/11 Oz 222/11, 224. VIII Ko 32/11 Oz 223/11.

¹¹⁴ Np. w sprawie II Ko 20/11 (Sąd Rejonowy Toruń).

Wykres 11

Czas trwania postępowania od dnia pierwszego posiedzenia do dnia wydania postanowienia o wykonaniu orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

W wielu przypadkach nie było możliwe wskazania okresu czasu, w jakim postępowanie było prowadzone ze względu na brak jednej z dat krańcowych. Mimo to należy stwierdzić, iż postępowania w większości przypadków trwały stosunkowo krótko i zazwyczaj zamykały się w czasie do 60 dni.

2.7. Liczba posiedzeń w sprawie rozpatrzenia wniosku o uznanie oraz powody ich odraczenia

W 505 przypadkach rozpatrzenie wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym miało miejsce na pierwszym posiedzeniu.

W pozostałych 134 przypadkach, do rozpatrzenia sprawy konieczne były kolejne posiedzenia. Dla uzasadnienia konieczności odroczenia posiedzenia wskazywano następujące okoliczności:

- wątpliwości, co do właściwość miejscowej sądu¹¹⁵
- konieczność otrzymania oryginału orzeczenia lub jego uwierzytelnionego odpisu¹¹⁶
- konieczność uzupełnienia braków w zaświadczeniu¹¹⁷
- konieczność dokonania tłumaczenia dokumentacji¹¹⁸
- brak zwrotnego poświadczenia odbioru wezwania przez ukaranego¹¹⁹
- konieczność ustalenia prawidłowego adresu ukaranego lub zawiadomienia ukaranego za pośrednictwem policji¹²⁰

¹¹⁵ Miało to miejsce w sprawach: IX Ko 2068/11 (Sąd Rejonowy Tarnów); IX Ko 1312/11 (Sąd Rejonowy Tarnów); II Ko 430/11 Oz 83/12 (Sąd Rejonowy Kościerzyna); II Ko 131/11 (Sąd Rejonowy Łomża); II Ko 470/11 Oz 24/11 (Sąd Rejonowy Brzeziny); VIII Ko 4408/11 Oz 12/11 (Sąd Rejonowy Zamość); II Ko 1710/11 Oz 368/11 (Sąd Rejonowy Lubin); V Ko 1052/11 Oz 136/11 (Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz); V Ko 1011/11 Oz 135/11 (Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz); V Ko 965/11 Oz 120/11 (Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz); V Ko 964/11 Oz 119/11 (Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz); II Ko 216/2011 (Sąd Rejonowy Skarżysko - Kamienna); XIII Ko 9/11 (Sąd Rejonowy); II Kop 1/12 (Sąd Rejonowy Białystok); II Kop 5/11 (Sąd Rejonowy Mielec); II Ko 1005/11 Oz 420/11 (Sąd Rejonowy Strzelce Opolskie); II Ko 387/11 Oz 5/11 (Sąd Rejonowy Słupia); II Ko 389/11 Oz 411 (Sąd Rejonowy Słupia); II Ko 678/11 Oz 8/11 (Sąd Rejonowy Słupia).

¹¹⁶ W toku rozpatrywania sprawy o sygnaturze akt. Ko 2202/10 (Oz 228/10) Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wystąpił w dniu 28.05.10 r. z wnioskiem do Holandii o przesłanie oryginału lub kopii orzeczenia, gdyż nie znajdowało się ono pierwotnie w aktach sprawy. Orzeczenie stanowiące podstawę wniosku o uznanie kary o charakterze pieniężnym zostało nadesłane przez Holandię w dniu 17.06.10 r. – sprawa Ko 2202/10 (Oz 228/10).

¹¹⁷ Na przykład w sprawie VIII Ko 53/11 (Oz 136/11) Sąd Rejonowy w Bytomiu, odroczenie uzasadniono następująco: *Przewodniczący stwierdził, iż informacje przekazane przez państwo wydania orzeczenia i zawarte w treści zaświadczenia nie są wystarczające do podjęcia decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia o karze o charakterze pieniężnym. W treści zaświadczenia brak jest bowiem informacji o dacie urodzenia ukaranego. Nie został podany nr PESEL, co tym samym uniemożliwia ustalenie czy nie zaistniały przesłanki odmowy wykonania orzeczenia. Brak bowiem możliwości ustalenia wieku skazanego, tym samym tego czy ponosi on według prawa polskiego odpowiedzialność karną za czyn będący podstawą wydania orzeczenia*".

¹¹⁸ Na przykład w sprawie IX Ko 2407/11 Oz 547/11 (Sąd Rejonowy Olsztyn) sąd na drugim posiedzeniu odroczył posiedzenie ze względu na konieczność dokonania tłumaczeń pism znajdujących się w aktach (podobnie w sprawach: II Ko 863/10 (Sąd Rejonowy Chełm); II Ko 5/12 Oz 8/12 (Sąd Rejonowy Zawiercie)).

¹¹⁹ Na przykład sprawy: Ko 2157/10 (Oz 229/10) (Sąd Rejonowy Jelenia Góra); XI Ko 1766/10 (Sąd Rejonowy Warszawa - Śródmieście); W jednej z tych spraw w aktach nie było dowodu doręczenia zawiadomienia. W związku z czym nastąpiło odroczenie posiedzenia celem prawidłowego zawiadomienia ukaranego. W trakcie trzeciego posiedzenia stwierdzono, że z adnotacji urzędu pocztowego wynika, iż pomimo dwukrotnego awizowania adresat nie odebrał przesyłki w terminie. W tej sytuacji sąd postanowił w trybie 133 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. uznać zawiadomienie dla skazanego za doręczone.

- konieczność zarządzenia przeprowadzenia wywiadu środowiskowego dot. osoby ukaranej¹²¹
- potrzeba wyjaśnienia faktu uiszczenia kary pieniężnej przez inną osobę¹²²
- konieczność ustalenia okoliczności faktycznych sprawy stanowiących podstawę do wydania orzeczenia¹²³

¹²⁰ Sytuację tę ilustruje następująca sprawa. W dniu 24.10.11 r. sąd wystąpił z wnioskiem do policji celem ustalenia, czy ukarany przebywa pod wskazanym adresem, czy mieszkają tam członkowie jego rodziny, czy posiada tam majątek, czy znany jest inny adres jego pobytu. W dniu 03.11.11 r. sąd otrzymał pismo z policji, że zawiadomienie odebrał ojciec, a syn przyjedzie ze Szwecji na posiedzenie. W dniu 09.11.11 r. ukarany zadzwonił do sądu z wnioskiem o wyznaczenie innej daty posiedzenia, skutkiem czego posiedzenie przeniesiono na dzień 03.01.12 r. Na rozprawie w dniu 03.01.12 r. ukarany ostatecznie się nie stawił. W innej sprawie sąd otrzymał pismo z policji z informacją o wezwaniu ukaranego na posiedzenie. Ukaranym mieszka w Holandii, przyjechał na kilka dni do Polski, gdzie odebrał wezwanie. Ukaranym poinformował jednak policję, że nie przebywa stale w Polsce i nie posiada tu majątku większej wartości. (sprawa IX Ko 2792/11 Oz 816/11 (Sąd Rejonowy Olsztyn) i podobne: IX Ko 3111/11 Oz 933/11 (Sąd Rejonowy Olsztyn); II Ko 2140/10 (Sąd Rejonowy Żywiec)—sprawy odpowiednio: XI Ko 108/11 Oz 91/11 (Sąd Rejonowy Bydgoszcz); II Ko 52/11 (Sąd Rejonowy Jaworzno). W sprawie IX Ko 2407/11 Oz 547/11 (Sąd Rejonowy Olsztyn) sąd otrzymał w dniu 05.09.11 r. informację z policji, iż pod danym adresem nikt nie otworzył drzwi, sąsiedzi twierdzą, iż ukarany nie mieszka pod wskazanym adresem i nie znają nowego adresu jego zamieszkania.

¹²¹ Jego celem miało być ustalenie, czy ukarany przebywa pod wskazanym adresem, czy mieszkają tam członkowie jego rodziny, czy posiada tam majątek, czy znany jest inny adres jego pobytu. W dniu 31.01.12 r. sąd otrzymał pismo z policji z informacją o wezwaniu ukaranego na posiedzenie. Ukaranym mieszka w Holandii, przyjechał na kilka dni do Polski, gdzie odebrał wezwanie. Jak poinformował ukarany nie posiada majątku większej wartości w Polsce— (sprawy IX Ko 2792/11 Oz 816/11 (Sąd Rejonowy Olsztyn); IX Ko 3111/11 Oz 933/11 (Sąd Rejonowy Olsztyn); II Ko 2140/10 (Sąd Rejonowy Żywiec).

¹²² Sprawa ta miała przebieg następujący: W dniu 17.10.11 r. wpłynął do sądu wniosek ukaranego o przesunięcie terminu posiedzenia ze względu na brak jego obecności w dniu wezwania. Podczas drugiego posiedzenia, które miało miejsce po miesiącu, ukarany stawił się osobiście i stwierdził, że wprawdzie miało miejsce zdarzenie, o którym mowa we wniosku i że doszło do kontroli, podczas której mierzono ilość paliwa w zbiornikach. Po tym fakcie jego szef jednak miał rzekomo zapłacić 200 euro i dodatkowo jeszcze 60 euro. W związku z czym skazany stwierdził, że nie będzie płacił tych kwot. Sędzia odroczył posiedzenie ze względu na **konieczność powiadomienia szefa skazanego o toczącym się postępowaniu oraz zwrócenia się do niego o nadesłanie wszelkiej dokumentacji związanej ze zdarzeniem**, w szczególności potwierdzeń zapłaty należności, przesyłając jednocześnie tłumaczenie odpisu orzeczenia. Podczas trzeciego posiedzenia, które miało miejsce w dniu 09.12.11 r., stawił się tylko szef skazanego i stwierdził, iż zapłacił mandat, przekazał go kierowcy, aby ten go miał przy sobie, ale dowód zapłaty mandatu się zawieruszył. W związku z tym polecił kierowcom, aby przejrzyli swoje dokumenty. Być może dowód wpłaty się uda odszukać. W związku z tymi okolicznościami sąd odroczył posiedzenie do dnia 16.01.12 r, w którym to dniu (podczas czwartego posiedzenia), wobec nie okazania dowodu wpłaty, przyjął karę do wykonania (Sprawa II Ko 661/11 Oz 96/11 Sąd Rejonowy Kłodzko).

¹²³ Chodziło o ustalenie, czy osoba trudniąca się wynajmem aut, skazana na karę pieniężną była w posiadaniu pojazdu w dniu zdarzenia, czy wynajmowała go innej osobie. W dniu 21.04.11 r. miało miejsce drugie posiedzenie sądu, na którym osoba ukarana przedstawiła umowę najmu na inne nazwisko dotyczącą tego czasu. Nie przedstawiła jednak żadnego poświadczenia, że tę umowę wysłała do władz austriackich. W związku z tym sąd przyjmując sprawę do wykonania uzasadnił to następująco: „W rezultacie na chwilę obecną nie sposób jest przyjąć, iż ukarany skutecznie

- brak informacji o kursie NBP¹²⁴
- konieczność potwierdzenia, że osoba ukarana złożyła odwołanie w państwie wydania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym¹²⁵
- deklaracja o gotowości wpłaty grzywny¹²⁶
- konieczność potwierdzenia faktu dokonania zapłaty kary pieniężnej¹²⁷

zakwestionował wydane wobec niego orzeczenie, co uprawniałoby tutejszy sąd do ewentualnej odmowy jego wykonania." (sprawa II Ko 265/11 Oz 12/11 Sąd Rejonowy Giżycko).

¹²⁴ Z tego powodu odroczone, na żądanie prokuratora, posiedzenie np. w następujących sprawach - II Ko 425/11 Oz 20/11 Sąd Rejonowy Sandomierz i II Ko 458/11 Oz 21/11 Sąd Rejonowy Sandomierz; VI Ko 1752/11 Sąd Rejonowy Rzeszów; II Ko 1367/11 Oz 29/12 Sąd Rejonowy Ryki.

¹²⁵ W sprawie II Ko 39/10 Oz 227/10 (Sąd Rejonowy Legnica) odroczone posiedzenie w celu umożliwienia osobie ukaranej przedstawienia kopii odwołania, jakie złożyła podczas postępowania w państwie wydania. Po przedstawieniu tego dokumentu wydano postanowienie o odmowie przyjęcia do wykonania kary o charakterze pieniężnym.

¹²⁶ W sprawie II Ko 434/11 Oz 6/11 (Sąd Rejonowy Biłgoraj) w dniu 11.07.11 r. miało miejsce pierwsze posiedzenie sądu, na którym ukarana twierdziła, że nic nie wiedziała o mandacie. Dlatego też sąd odroczył posiedzenie celem zapłaty grzywny. Na kolejnym posiedzeniu, po okazaniu dowodu wpłaty sąd umorzył postępowanie. Podobna sytuacja wystąpiła w sprawach: II Ko 1060/11 Oz 31/11 (Sąd Rejonowy Radzyń Podlaski); Ko 589/11 (Oz 38/11) (Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle); Ko 588/11 (Oz 37/11) (Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle); Ko 550/11 (Oz 34/11) (Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle); Ko 395/11 (Oz 9/11) (Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle); Ko 396/11 (Oz 14/11) (Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle) oraz w sprawie Ko 249/10 (Oz 525/11) (Sąd Rejonowy Łódź - Widzew).

¹²⁷ Na przykład w sprawie XIII Ko 5005/10 Oz 119/10 (Sąd Rejonowy Kielce), gdyż ukarana przedstawiła dowód zapłaty grzywny w Austrii. W konsekwencji sąd wydał postanowienie w przedmiocie umorzenia postępowania ze względu na potwierdzenie przez stronę austriacką dokonania wpłaty grzywny przez ukaraną. Również w sprawie II Ko 846/11 Oz 137/11 (Sąd Rejonowy Głubczyce) ukarany przedstawił w toku postępowania potwierdzenie zapłaty kary w Austrii, w związku z tym zaistniała konieczność jego potwierdzenia. W wyniku przekazanych danych w dniu 16.03.11 r. miało miejsce umorzenie postępowania w oparciu o dane z Austrii potwierdzające uiszczenie przez ukaranego grzywny. W sprawie II Ko 942/11 Oz 717/11 (Sąd Rejonowy Świnoujście) na posiedzeniu stawiała się matka, która twierdziła, iż syn zapłacił grzywnę, w związku z tym sąd wezwał na podstawie art. 611 fza § 1 k.p.k. sąd w Holandii do potwierdzenia dokonania wpłaty, o której wspominała matka ukaranego. W dniu 17.01.12 r. wniosek został przekazany do przetłumaczenia na język holenderski. W dniu 25.01.12 r. dokonano tłumaczenia na kwotę 70,76 PLN. W dniu 02.02.12 r. wniosek został wysłany do Holandii. W dniu 28.02.12 r. miało miejsce kolejne posiedzenie umarzające postępowanie, gdyż sąd otrzymał potwierdzenie z Holandii, że grzywna została uiszczona – sprawa XI Ko 514/11 Oz 462/11 (Sąd Rejonowy Bydgoszcz). W sprawie II Ko 3696/11 (Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe) w dniu 23.11.11 r. podczas posiedzenia przedłożono informację, iż ukarany przedłożył w dniu 10.11.11 r. dowód wpłaty 260 euro. Sąd zobowiązany był do otrzymania potwierdzenia dokonanej wpłaty od właściwych władz niemieckich. W dniu 24.11.11 r. organ wykonujący wystąpił z wnioskiem o potwierdzenie powyższego faktu. Do 20.02.12 r. nie wpłynęła odpowiedź od władz niemieckich. W dniu 16.03.12 r. nadeszło potwierdzenie od władz niemieckich o dokonanej wpłacie i wycofaniu wniosku o uznanie. W sprawie II Ko 1105/11 (Sąd Rejonowy Strzelce Opolskie) w dniu 01.09.11 r. wydano postanowienie o odroczeniu, gdyż ukarany twierdził, że uiszczył karę i wystąpiła konieczność ustalenia tego. W związku z tym w dniu 07.09.11 r. wystąpiono z wnioskiem do organu wykonującego o wyjaśnienia. W konsekwencji w dniu 28.12.11 r. na drugim posiedzeniu wydano postanowienie o umorzeniu postępowania pomimo nieotrzymania potwierdzenia. Uzasadnienie sądu było

- późna pora¹²⁸.

W jednostkowych sprawach odroczenie wiązało z **koniecznością uzyskania dodatkowych informacji z komendy Policji** w Wiedniu (sprawa II Ko 261/11 Oz 51/11), z **koniecznością uzyskania od pracodawcy informacji, kiedy ukarany będzie w Polsce** (sprawa IX Ko 1166/11 Oz 542-45/11), czy też **koniecznością zwrócenia się do Urzędu Stanu Cywilnego o ewentualne nadesłanie aktu zgonu**¹²⁹ albo też z **koniecznością identyfikacji osoby ukaranej**.¹³⁰

W jednej sprawie odroczone posiedzenie z uwagi na **konieczność ustalenia numeru konta celem wpłacenia grzywny** przez ukaranego i dokonania przelewu. Warto zauważyć, że był to jedyny przypadek, kiedy sąd zdecydował o przelaniu pieniędzy do jednostki w państwie wydającym, pomimo iż z przepisu art. 611 fi § 1 k.p.k. wynika, że kwota uzyskana w wykonaniu orzeczenia stanowi dochód budżetu państwa. Wprawdzie § 2 tego przepisu stanowi, że może być dokonany podział tej kwoty zgodnie z porozumieniem Ministra Sprawiedliwości z odpowiednim organem państwa wydania, niemniej jednak w badanej w sprawie brak jest informacji aby takie porozumienie zostało zawarte¹³¹.

następujące: „*tutejszy sąd zwrócił się pismem z dnia 07.09.11 r. do organu austriackiego o podanie czy dochodzona należność została uiszczona. Powyższy organ pomimo długiego okresu oczekiwania nie odpowiedział na zapytanie sądu, zatem należało uznać, iż zachodzi inna przyczyna wyłączająca to postępowanie i z tych przyczyn należało orzec jak we wstępie.*” (sprawa XIII Ko 7035/10 Oz 156/10 (Sąd Rejonowy Kielce)).

¹²⁸ W jednej sprawie III Ko 7/2011 Oz 5/2011 (Sąd Rejonowy Katowice - Wschód) „*Z uwagi na późną porę (godz. 15:25) i opóźnienie w wokandzie sąd odracza posiedzenie*”.

¹²⁹ W wyniku dokonanych ustaleń w dniu 27.07.11 r. sąd wydał postanowienie o umorzeniu postępowania ze względu na fakt, iż osoba ukarana zmarła - sprawy odpowiednio: II Ko 755/2011 (Sąd Rejonowy Skarżysko - Kamienna); II 1660/2011 (Sąd Rejonowy Skarżysko - Kamienna).

¹³⁰ W jednej ze spraw sędzia sprawozdawca rozpatrując sprawę przeciwko M.G. stwierdził, że wpłynęła druga sprawa o wykonanie orzeczenia państwa członkowskiego UE w zakresie kary grzywny w stosunku do E.G. przy czym treść zaświadczenia sugeruje, że M.G. z niniejszej sprawy i E.G. ze sprawy II Ko 983/11 to te same osoby, a sprawa dotyczy tego samego zdarzenia. Na pomyłkę w imieniu wskazywał dodatkowo fakt, że na potwierdzeniu odbioru zawiadomienia o terminie posiedzenia M.G. figuruje podpis „G. E.” i zaznaczone jest, że zawiadomienie doręczono adresatowi. W związku z tym odroczone posiedzenie celem ustalenia, czy M. G. i E. G. to ta sama osoba. W dniu 30.06.11 r. wystąpiono z wnioskiem o udostępnienie danych ze zbiorów meldunkowych – Sprawy II Ko 343/11 Oz 10/11 (Sąd Rejonowy Pabianice); II Ko 983/11 Oz 24/11 (Sąd Rejonowy Pabianice).

¹³¹ Sprawa II Ko 388/11 Oz 99/11 Sąd Rejonowy Lubin.

W kilku sprawach odroczenie miało miejsce w celu **uzyskania dodatkowych informacji** z ZUS, Urzędu Skarbowego¹³² oraz Starostwa Powiatowego¹³³.

Niektóre wskazane wyżej podstawy odroczenia posiedzenia nasuwają wątpliwości co do prawidłowości postępowania sądów w sprawie uznawania orzeczeń. Przede wszystkim dotyczy to odroczenia z powodu konieczności ustalenia kursu euro, uzupełnienia dokumentacji oraz też wyjaśnienia wątpliwości co do właściwości miejscowej sądu.

W szczególności chodzi o to, czy ustalenia w tym przedmiocie powinny mieć miejsce przed wyznaczeniem terminu posiedzenia, o którym mowa w art. 611 fh k.p.k. (z udziałem prokuratora, sprawcy itd.), czy też dopiero na tym posiedzeniu. Podejmując próbę odpowiedzi na to pytanie podkreślić należy, że takie wątpliwości mogą ujawnić się dopiero na w/w posiedzeniu i wtedy jest oczywiste, że odroczenie posiedzenia jest uzasadnione. Niemniej jednak wydaje się, że sądy powinny jeszcze przed wyznaczeniem terminu posiedzenia, o którym mowa w art. 611 fh k.p.k. dokonywać ustalenia wartości kary pieniężnej w złotych polskich czy też wnosić o uzupełnienie dokumentacji, nie mówiąc już o badaniu swojej właściwości. Wobec

¹³² W wyniku podjętych działań w dniu 23.11.10 r. sąd stwierdził niedopuszczalność przyjęcia kary do wykonania ze względu na art. 611b § 1 pkt. 4 k.p.k. (brak dochodów w jurysdykcji sądu).

¹³³ Przebieg działań sądu w sprawie II Ko 484/11 Oz 13/11 (Sąd Rejonowy Piotrków Trybunalski) był następujący. Ukaraný pokazał sądowi potwierdzenie ze Starostwa Powiatowego zgłoszenia sprzedaży pojazdu. Oświadczył ponadto, iż „*nigdy nie był w Austrii. Samochód wyrejestrował po spisaniu umowy sprzedaży, którą posiada. Korespondował z Policją w Austrii i wysłał im kopię umowy w języku polskim, potwierdzoną przez Komendę Policji w Legionowie (ma kopię pisma z wyjaśnieniami), ale nie otrzymał żadnej odpowiedzi. Samochód sprzedał jakiemuś Czeczenowi mieszkającemu przy Agorze w Warszawie. Nie zdjął po kupieniu numerów rejestracyjnych. Rok temu samochód był widziany przez kolegę, miał stare numery rejestracyjne*”. Ukaraný twierdzi, że „*nie będzie reagował na dalsze mandaty. Przyszło ich około 8 na kwotę około 1.000 euro. Byłem z tym na Policji i nikt nie potrafił mi pomóc*”. Wyraził ubolewanie, że „*nie może wjechać do Austrii, bo będzie zatrzymany za zaległości. Na następnym terminie posiedzenia nie będzie mógł się stawić, ale ktoś w jego imieniu przyniesie umowę kupna – sprzedaży samochodu celem okazania Sądowi*”. Na podstawie tych zeznań sąd odroczył posiedzenie, gdyż zaistniała konieczność zwrócenia się do Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego o nadesłanie informacji, na kogo zarejestrowany jest samochód i czy ukaraný dokonał zgłoszenia sprzedaży pojazdu. W dniu 07.01.11 r. został złożony odpowiedni wniosek do Starostwa Powiatowego w Sandomierzu, Wydział Komunikacji i Transportu. W dniu 28.06.11 r. nadeszły dane z Wydziału Komunikacji, iż w dniu 26.01.09 r. właściciel zgłosił zbycie przedmiotowego pojazdu przedstawiając umowę sprzedaży z dnia 12.01.09 r. na rzecz Z. E. S. U., zamieszkały przy ul. P.A. X/X.. W wyniku przedstawionych danych na drugim posiedzeniu w dniu 22.07.11 r. stwierdzono, iż „*Sąd zwrócił się do organu państwa wydającego orzeczenie o ukaraniu o niezwłoczne dostarczenie wszelkich niezbędnych informacji dotyczących numeru rejestracyjnego pojazdu, którym dokonano naruszenia przepisów dotyczących ruchu drogowego w dniu 24.03.09 r. albowiem zaświadczenie nie zawiera opisu okoliczności ani stanu faktycznego popełnienia wykroczenia. Pomimo potwierdzenia przesłania prośby przetłumaczonej na język niemiecki w dniu 22.06.11 r. za pośrednictwem wiadomości mail do dnia 22.07.11 r. nie nadesłano żadnej informacji.*”.

braku szczegółowego uregulowania tej kwestii, na zasadzie analogii, powinny mieć tu zastosowanie przepisy k.p.k. dotyczące przygotowania do rozprawy, a zwłaszcza przepis art. 337 odnoszący się do kontroli wymogów formalnych, czy też art. 339 k.p.k. regulujący kwestię posiedzenia w celu wydania postanowienia o niewłaściwości sądu.

Najpoważniejsze zastrzeżenia może budzić jednak powód odroczenia w postaci konieczności ustalenia lub rozpatrzenia okoliczności stanu faktycznego stanowiącego podstawę wydania wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym. W badanych sprawach były 2 takie przypadki, a wiązały się z twierdzeniem osoby ukaranej, że nie była ona kierowcą pojazdu albo że nie była jego właścicielem¹³⁴. Argumentacja przedstawiona w tych sprawach przez osoby ukarane odnosiła się do fundamentalnej kwestii, jaka występuje w odniesieniu do rozumienia zasady wzajemnego uznania. Warto w tym miejscu przypomnieć, że zgodnie z jej interpretacją w prawie karnym europejskim, zasada ta oznacza, iż organy państwa wykonania orzeczenia nie powinny prowadzić własnych dochodzeń w zakresie stanu faktycznego. Przy badaniu dopuszczalności uznania należy ograniczać się do kwestii związanych z enumeratywnie wyliczonymi podstawami ewentualnej odmowy uznania/wykonania orzeczenia (art. 611 fg, art. 7 Decyzji 2005/214/WSiSW). Ewentualny błąd w ustaleniach faktycznych, w świetle w/w przepisów, takiej podstawy nie stanowi, gdyż wychodzi się z założenia, że mógł być podnoszony w ramach postępowania zażaleniowego (apelacyjnego). Procedura uznawania zakłada, że ustalenia faktyczne stanowiące podstawę orzeczenia kary pieniężnej były prawidłowe i dopuszcza odmowę uznania w przypadku, gdy treść zaświadczenia w sposób oczywisty jest niezgodna z treścią orzeczenia, co może np. dotyczyć streszczenia stanu faktycznego, (o którym mowa w lit. g pkt. 2 zaświadczenia). Należy dodać, że odmowa taka musi być zawsze poprzedzona podjęciem próby porozumienia się z organem wydającym orzeczenie.

Na marginesie warto zwrócić uwagę na kuriozalną podstawę odroczenia w postaci późnej pory, zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt, że chodziło o godz. 15.30.

¹³⁴ Opiswane poniżej sprawy: II Ko 1808/10 Oz 49/10 (Sąd Rejonowy Sandomierz); II Ko 72/11 (Sąd Rejonowy Jaworzno); VIII Ko 909/10 (Sąd Rejonowy Ciechanów).

Zgodnie z art. 611 fh k.p.k. sąd rozpoznaje sprawę wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym na posiedzeniu, w którym ma prawo wziąć udział prokurator, sprawca, jeżeli przebywa na terytorium Polski, i jego obrońca, jeżeli się na nie stawi. W większości analizowanych spraw na posiedzeniu nie był obecny ani prokurator, ani sprawca, ani jego obrońca. W kilkunastu sprawach w posiedzeniu brał udział albo tylko sprawca, albo tylko prokurator. Natomiast tylko w 7 przypadkach w posiedzeniach brali udział zarówno prokurator, jak i sprawca. Udział obrońcy zdarzał się bardzo rzadko¹³⁵. Być może wiązało się to z faktem, że w badanych sprawach orzeczone kary pieniężne były niewysokie.

2.8. Przedstawienie dowodu uiszczenia w całości albo w części kary charakterze pieniężnym

Zgodnie z art. 611 fj k.p.k., jeżeli sprawca lub inna osoba przedstawi dowód uiszczenia w całości albo części kary o charakterze pieniężnym, o których mowa w podlegającym wykonaniu orzeczeniu, sąd, przed wydaniem postanowienia w przedmiocie wykonania tego orzeczenia, wzywa właściwy sąd lub inny organ państwa wydającego do potwierdzenia dokonania wpłaty. Na 639 wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym miało to miejsce w 41 przypadkach (wskazanych w Załączniku nr 18 do niniejszego opracowania). W konsekwencji w kilkunastu sprawach doszło do odmowy realizacji wniosku, umorzenia sprawy albo też obniżeniu uległa uznana kara. Zasadą być powinno, że organy państwa wnioskującego o uznanie/wykonanie orzeczenia zawiadamiają niezwłocznie sąd polski o uiszczeniu przez osobę skazaną orzeczonej kwoty kary pieniężnej¹³⁶.

W niektórych jednak sprawach dowód uiszczenia osoba ukarana przedstawiała dopiero na posiedzeniu. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 9 ust. 2 Decyzji

¹³⁵ Miał miejsce w następujących sprawach: II Ko 1808/10 Oz 49/10 Sąd Rejonowy Sandomierz oraz II Ko 1839/10 Oz 52/10 (Sąd Rejonowy Sandomierz); XIII Ko 4651/2011 Oz 184/11 (Sąd Rejonowy Kętrzyn); Ko 1407/11 (Oz 100/11) Sąd Rejonowy Białystok; V Ko 474/11 Oz 31/11 (Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz); II Kop 1/11 (Sąd Rejonowy Bielsk Podlaski).

¹³⁶ Tak stało się w sprawie II Ko 2026/11, gdzie doszło do umorzenia postępowania przez Sąd Rejonowy w Wałczu po otrzymaniu od organu niemieckiego informacji, iż „ukarany uiścił nałożoną na niego karę w Niemczech i w związku z tym cofa swój wniosek o wykonanie orzeczenia.”

2005/214/WSiSW, sąd powinien porozumieć się z organem wydającym, z prośbą o potwierdzenie tej informacji. W w/w przepisie Decyzji 2005/214/WSiSW znajduje się odesłanie do jej art. 7 ust. 3, gdzie jest mowa o tym, że porozumiewanie się powinno odbywać się przy użyciu odpowiednich środków, a dostarczenie wszelkich niezbędnych informacji przez organ wydania orzeczenia, mieć miejsce niezwłocznie. Warunki te nie we wszystkich sprawach były spełnione. Na przykład w sprawie Oz 37/11 podczas pierwszego posiedzenia ukarany okazał kserokopię dowodu uiszczenia mandatu na kwotę 70 euro. Wpłacającym mandat był Sz. W., jego zięć, który na stałe mieszkał w Austrii i korzystał z samochodu dłużnika. Według oświadczenia osoby ukaranej, wpłata była dokonana rok przed przekazaniem orzeczenia do wykonania w Polsce. Pomimo tej informacji sąd polski nie zwrócił się o potwierdzenie prawdziwości dowodu wpłaty do państwa wydającego, tylko przyjął orzeczenie do wykonania. W sprawie tej wystąpiło wiele nieprawidłowości i to zarówno ze strony właściwego organu państwa wydającego jak i wykonującego orzeczenie. Po pierwsze, organ państwa wydającego przez rok nie zawiadomił sądu polskiego o uiszczeniu należności, co czyniło postępowanie o uznanie orzeczenia bezprzedmiotowym. Po drugie, po przedstawieniu przez osobę ukaraną kopii dowodu uiszczenia kary o charakterze pieniężnym sąd polski powinien porozumieć się z organem państwa wydającego i w razie potwierdzenia tej informacji, wydać postanowienie o umorzeniu postępowania, a nie przyjmować orzeczenie do wykonania¹³⁷.

Należy podkreślić, że dla odmowy wszczęcia lub umorzenia postępowania w przedmiocie uznania orzeczenia, nie jest wystarczające samo ustne twierdzenie osoby ukaranej, iż do uiszczenia kary pieniężnej doszło. W świetle przepisów dopiero po przedstawieniu przez osobę ukaraną dowodu wpłaty, organ wykonujący orzeczenia ma obowiązek potwierdzenia w państwie wydania tej informacji. Wydaje się jednak, że mogą wystąpić szczególne okoliczności (np. zniszczenie dokumentów wskutek pożaru, brak do nich dostępu z przyczyn niezależnych od osoby ukaranej),

¹³⁷ Podobna sytuacja wystąpiła w sprawie VI Ko 796/11 Oz 111/11 (Sąd Rejonowy Kłodzko), w której podczas posiedzenia ukarany przedstawił dowód, iż w trakcie kontroli przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego na autostradzie federalnej uiszczył kwotę 262 euro tytułem uszczuplonego podatku. Podobnie w sprawach: Kop 2214/11 Oz 54/11 Sąd Rejonowy Lubin, Ko 1710/11 Oz 368/11 Sąd Rejonowy Lubin, II Ko 1190/11 Oz 232/11 Sąd Rejonowy Lubin, II Ko 718/11 Oz 175/11 Sąd Rejonowy Lubin.

gdy sąd może również bez okazania przez osobę ukaraną dowodu porozumieć się z organem państwa wydania w celu potwierdzenia wpłaty.

2.9. Odmowa uznania/wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym w praktyce

W Decyzji 2005/214/WSiSW oraz w art. 611 fg k.p.k. przewidziano enumeratywne wyliczenie powodów, kiedy sąd wykonujący może odmówić uznania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym. W badanych sprawach odmowy zdarzały się rzadko i ograniczały się do podania 5 następujących powodów.

W sprawie IX Ko 3182/11 Oz 230/11 Sąd Rejonowy Tarnów odmówił uznania orzeczenia powołując się na art. **611fg § 1 pkt. 1 k.p.k.** mówiący o tym, że czyn co do którego wydano orzeczenie, nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego ani wyjątku określonego w art. 611fg § 1 pkt. 1 k.p.k. Czyn sprawcy, kierowcy autobusu, polegał na bezprawnym oddaleniu się w Gorlitz z miejsca uszkodzenia znaku drogowego, bez odczekania czasu koniecznego dla dokonania ustaleń odnośnie do okoliczności zdarzenia. Czyn ten w świetle prawa niemieckiego kwalifikowany jest z art § 142 ust. 1 nr 2 *Strafgesetzbuch*. *W uzasadnieniu postanowienia sąd rozpatrujący sprawę m.in. stwierdził, że „Polski kodeks karny z dnia 06.06.1997 r. przewiduje jedynie odpowiedzialność za przestępstwo z art. 178 § 1 kodeksu karnego, polegające na tym, że sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia, o którym mowa w art. 173 kodeksu karnego, art. 174 kodeksu karnego lub art. 177 kodeksu karnego. Chodzi tu zatem o poważniejsze zdarzenie, w szczególności takie, w których inna osoba doznała obrażeń ciała lub przynajmniej zagrożone zostało mienie w wielkich rozmiarach.”*

To orzeczenie wymaga komentarza. Sąd ten stwierdził w uzasadnieniu, że opisany czyn nie stanowi wyjątku przewidzianego w art. 611 par. 1 pkt. 1 k.p.k., z czym nie można się zgodzić. Przypisane sprawcy przestępstwo powinno być zaliczone do wymienionych w tym przepisie pod lit.: „c” czynów przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. W związku z czym nie ma do niego zastosowania wymóg podwójnej karalności. Warto dodać, że przepis ten stanowiący implementację art. 3 Dyrektywy 2005/214/WSiSW niezbyt wiernie oddaje jej treść. W Dyrektywie bowiem jest bardziej ogólnie mowa o „naruszaniu przepisów ruchu drogowego”, a ucieczka

z miejsca wypadku, niewątpliwie stanowi takie naruszenie również w świetle prawa o ruchu drogowym¹³⁸, karane na podstawie art. 97 k.w., zawartym w rozdziale X zatytułowanym „Wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji”.

W innej sprawie II Ko 568/11 Sąd Rejonowy Janów Lubelski ograniczył się do stwierdzenia, że na terenie Rzeczypospolitej Polskiej w dacie wydania orzeczenia czyn ukaranego nie stanowił przestępstwa.

W kilku sprawach jako podstawę odmowy wszczęcia postępowania powoływano **art. 611fg § 1 pkt 2 k.p.k.** (do orzeczenia nie dołączono zaświadczenia, o którym mowa w art. 611ff § 2 k.p.k., albo zaświadczenie to jest niekompletne lub w sposób oczywisty jest niezgodne z treścią orzeczenia).

W niektórych sprawach sądy prawidłowo przed odmową zwracały się o uzupełnienie braków i dopiero gdy w wyznaczonym czasie nie otrzymano wymaganych dokumentów podejmowały decyzję o odmowie¹³⁹. W innych jednak, jak się wydaje od razu wydawały postanowienie o odmowie¹⁴⁰.

Zdarzało się również, że jako podstawę odmowy wskazywano **art. 611fg § 1pkt 4 k.p.k.** (według prawa polskiego nastąpiło przedawnienie wykonania kary)¹⁴¹

¹³⁸ Ustawa z dnia 20 czerwca 1997, Dz. U. 2005 Nr 108, poz.908.

¹³⁹ Miało to miejsce np.: w Sądzie Rejonowym w Zamościu w sprawach: VIII Ko 2416/11 Oz 36/11, VIII Ko 1804/11 Oz 13/11, VIII Ko 1803/11 Oz 27/11, VIII Ko 3286/10 Oz 42/10.

¹⁴⁰ Na przykład w sprawie VI Ko 8/12 20.02.12 Sąd Rejonowy Zawiercie tak uzasadnił postanowienie w tym przedmiocie „*W aktach sąd stwierdza brak orzeczenia, o którym mowa w art. 611 ff § 1, 2 k.p.k. lub jego odpisu poświadczonego za zgodność z oryginałem oraz, do zaświadczenia, określonego w art. 4 decyzji ramowej 2005/214/WSiSW w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania kar o charakterze pieniężnym, załączona została jedynie kserokopia orzeczenia będącego podstawą wykonania kary, która w świetle obowiązujących przepisów nie jest orzeczeniem o którym mowa w art. 611 ff § 1 k.p.k., jak również nie jest to odpis orzeczenia poświadczony za zgodność z oryginałem, o którym mowa w treści przepisu art. 611 ff § 2 k.p.k., jako że kserokopia ta nie została w żadnym miejscu ani w żaden sposób potwierdzona za zgodność z oryginałem. To zaś skutkuje, że nie została spełniona podstawowa przesłanka do wykonania przedmiotowego orzeczenia wobec jego braku.*”

¹⁴¹ Tak było np. w sprawie II Ko 210/11 Oz 31/11 (Sąd Rejonowy Lębork) oraz w sprawie II Ko 224/11, w której Sąd Rejonowy stwierdził, iż „*Odmowa wykonania orzeczenia następuje na podstawie Art. 7 ust. 2 pkt. c Decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24.02.05 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania kar o charakterze pieniężnym. Zgodnie z art. 109 k.k., ustawę karną polską stosuje się do obywatela polskiego, który popełnił przestępstwo za granicą. Przestępstwo popełnione przez ukaranego jest zatem czynem, który podlega jurysdykcji państwa polskiego. Jak natomiast wynika z art. 103 § 1 pkt. 3 k.k. nie można wykonać kary, jeżeli od uprawomocnienia się wyroku skazującego na karę grzywny minęło 10 lat. Orzeczenie w sprawie ukaranego uprawomocniło się*”

Zdarzały się też odmowy na podstawie **art. 611fg § 1 pkt. 9 k.p.k.**, który przewiduje sytuację, gdy z treści zaświadczenia, o którym mowa w art. 611ff § 2 k.p.k., nie wynika, by osoba, której dotyczy orzeczenie została należycie pouczona o możliwości i prawie do zaskarżenia tego orzeczenia. Przykładem takiej sytuacji są dwie sprawy (z sądu Rejonowego Międzyrzecz) II 1 Ko 509/10 oraz II 1 Ko 267/11¹⁴². W sprawach tych, jak się wydaje, sądy nie skorzystały z przewidzianej w art. 611 fh § 4 k.p.k. możliwości wystąpienia do państwa wydania o uzupełnienie tych informacji, lecz od razu odmówiły wykonania orzeczenia, co jak już podkreślano, nie wydaje się być praktyką prawidłową.

W kilku sprawach podano jako podstawę odmowy **art. 611fg § 1 pkt 10 k.p.k.**, który dotyczy nieprzestrzegania praw osoby ukaranej orzeczeniem wydanym zaocznie. W sprawach tych powoływano najczęściej lit. b tego przepisu, gdzie wymaga się informacji o tym, czy osoba ukarana została pouczona o możliwościach złożenia sprzeciwu od wyroku zaocznego, albo oświadczyła, że nie kwestionuje orzeczenia¹⁴³.

Podstawę odmowy stanowił też **art. 611fg § 1 pkt 12 k.p.k.** dotyczący orzeczenia kary o charakterze pieniężnym niższej niż 70 euro¹⁴⁴.

Pozostałe podstawy odmowy wymienione w art. 611 fg k.p.k. nie były powoływane w badanych sprawach.

08.07.1995 r., a zatem 10 lat upłynęło 08.07.2005 r.. Z uwagi na upływ tego terminu, orzeczenie zgodnie z prawem polskim nie podlega już wykonaniu."

¹⁴² Sąd Rejonowy Międzyrzecz w uzasadnieniu postanowienia stwierdził m.in: „Zgodnie z art. 611 fg ust. 9 k.p.k. można odmówić wykonania orzeczenia wydanego w państwie członkowskim UE jeżeli z treści zaświadczenia, o którym mowa w art. 611 § 2 k.p.k. wynika, iż osoba, której dotyczy orzeczenie nie została należycie pouczona o możliwości i prawie do zaskarżenia tego orzeczenia. Jak wynika z treści zaświadczenia przesłanego przez stronę holenderską w literze h) punkt 2 nie zaznaczono litery „b” oznaczającej, że dana osoba została poinformowana zgodnie z prawem państwa wydającego osobiście lub za pośrednictwem przedstawiciela ustanowionego zgodnie z przepisami krajowymi o swoim prawie do kwestionowania słuszności zarzutów oraz ograniczeniach czasowych takiego środka karnego. W tej sytuacji zgodnie z procedurą karną obowiązującą w Polsce należało odmówić wykonania orzeczenia przesłanego przez stronę holenderską.”.

¹⁴³ Dotyczyło to następujących spraw: VIII Ko 35/11 Oz 225/11 (Sąd Rejonowy Legnica), VIII Ko 34/11 Oz 221/11 (Sąd Rejonowy Legnica), VIII Ko 33/11 Oz 222/11 (Sąd Rejonowy Legnica), VIII Ko 32/11 Oz 223/11 (Sąd Rejonowy Legnica), VIII Ko 31/11 Oz 224/11 (Sąd Rejonowy Legnica), VIII Ko 23/11 Oz 195/11 (Sąd Rejonowy Legnica).

¹⁴⁴ Tak np. Sąd Rejonowy Bydgoszcz w sprawie IX Ko 424/11 Oz 401/11 - Sąd Rejonowy Białystok w sprawach XIII Kop 2/12 oraz XIII Kop 4/12.

Warto zwrócić uwagę na sprawy, w których można kwestionować odmowę przyjęcia do wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym. W sprawach: VIII Ko 95/10 Oz 543/10, VIII Ko 542/10, VIII Ko 92/10 Oz 541/10 oraz, II Ko 39/10 Oz 227/10 jako podstawę odmowy sąd powołał zarówno przepis art. 611 ff k.p.k. jak i art. 611 fg k.p.k. z następującym uzasadnieniem „*Policja Federalna w Austrii wystąpiła do tutejszego sądu o wykonanie prawomocnego orzeczenia o karze o charakterze pieniężnym wobec ukaranej. Organ wydający orzeczenie przedłożył zaświadczenie, z którego wynika, iż kara w kwocie 105 EUR nałożona została za łamanie przepisów ruchu drogowego, w tym łamanie przepisów dotyczących czasu prowadzenia pojazdu i okresów odpoczynku oraz przepisów dotyczących towarów niebezpiecznych. W polskim prawie zasady wykonywania orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym w sprawach karnych przez państwo członkowskie UE reguluje rozdział 66b ustawy kodeks postępowania karnego. Powołane przepisy enumeratywnie wyliczają, jakiego rodzaju obowiązki o charakterze pieniężnym sądy polskie mogą przejąć do wykonania. Wśród tych „kar o charakterze pieniężnym” nie ma kar nałożonych w związku z popełnieniem wykroczenia. Możliwości przejęcia do wykonania kary pieniężnej za popełnione wykroczenie, nie przewidują również przepisy Ustawy kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia naruszeniu przepisów ruchu drogowego w tym łamaniu przepisów dotyczących czasu prowadzenia pojazdu i okresów odpoczynku oraz przepisów dotyczących towarów niebezpiecznych. Jednak decyzja ramowa nie jest bezpośrednim źródłem prawa i nie może stanowić podstawy do nałożenia odpowiedzialności karnej, w sytuacji, gdy nie przewiduje tego polskie prawo. Decyzja ramowa nie może mieć bezpośredniego zastosowania, w sytuacji, gdy wynikające z niej uregulowania są mniej korzystne niż prawo wewnętrzne (por orzeczenie z uzasadnieniem trybunału Sprawiedliwości Marii Pupino C/105/03).”* W sprawie tej odmowa była nieprawidłowa. Sąd przeoczył bowiem istnienie rozdziału 20 b k.p.s.w., który przewiduje w przypadku orzeczeń dotyczących wykroczeń odpowiednie stosowanie przepisów rozdziału 66 b k.p.k.

Zdarzało się też, że w postanowieniach sądy nieprawidłowo powoływały przepisy k.p.k. odnoszące się do przejęcia orzeczeń do wykonania z innych państw niż państwa członkowskie UE. Taka sytuacja miała miejsce w sprawie II Ko 1061/11 Oz 32/11, w której jako podstawę odmowy Sąd Rejonowy (Radzyń Podlaski) wskazał art. 611 b § 1 pkt. 5 k.p.k. (czyn wskazany we wniosku nie stanowi czynu

zabronionego według prawa polskiego). W sprawie tej samo rozstrzygnięcie, wobec uiszczenia przez ukaranego mandatu, było co do meritum poprawne, chociaż poważne zastrzeżenia może budzić uzasadnienie postanowienia w tej sprawie¹⁴⁵. Natomiast nie wskazano prawidłowej podstawy prawnej zaniechania kontynuacji postępowania. Taką podstawę mógłby, gdyby doszło już do wszczęcia postępowania wykonawczego, stanowić art. 611 fk k.p.k., który przewiduje, że w razie otrzymania informacji, że orzeczenie przekazane nie podlega dalszemu wykonaniu, sąd umarza postępowanie. W sytuacji jednak, gdy nie doszło jeszcze do wszczęcia takiego postępowania podstawę odmowy uznania i w konsekwencji wykonania orzeczenia powinien stanowić art. 611 fg pkt. 3 k.p.k. (nawiązujący do zakazu *ne bis in idem*).

Błędną podstawę odmowy (art. 611b § 1 pkt. 4 k.p.k.) powołano także w sprawie II Kop 1/10 Oz 252/10 (Sąd Rejonowy Bielsk Podlaski). W świetle tego przepisu przyjęcie orzeczenia do wykonania jest niedopuszczalne, jeśli skazany na grzywnę lub wobec którego orzeczono przepadek, nie zamieszkuje na stałe na terytorium Polski ani nie posiada na terytorium Polski mienia. Należy podkreślić, że w stosunkach z państwami członkowskimi UE, obowiązuje zasada ściślejszej współpracy, w związku z czym nie przewidziano wprost takiej podstawy odmowy. Z przywoływanego już wcześniej, art. 611 ff § 4 k.k. wynika bowiem, że jeżeli sąd, do którego zostało skierowane orzeczenie nie jest właściwy do nadania mu biegu, przekazuje je właściwemu sądowi, powiadamiając o tym sąd wydania. Przepis ten jednak zakłada, że chodzi o inny sąd polski niż ten, do którego skierowano wniosek o uznanie. Obowiązujące przepisy nie regulują jednak sytuacji, co powinien zrobić sąd, do którego przekazano orzeczenie na tej podstawie, że skazany ma w jego okręgu stałe lub czasowe miejsce pobytu, gdy stwierdzi, że żaden sąd polski nie jest

¹⁴⁵ W uzasadnieniu postanowienia w tej sprawie sąd stwierdził: „Zgodnie z art. 611b § 1 pkt. 5 k.p.k. nie jest dopuszczalne do przyjęcia do wykonania orzeczenia w Rzeczypospolitej Polsce, jeżeli czyn wskazany we wniosku nie stanowi czynu zabronionego według prawa polskiego. Powyższe znajduje również oparcie w orzecznictwie SN, który między innymi w postanowieniu z 05.10.05 (II K 194/05-LEX nr 157557) stwierdził, iż przeszkoda w przejęciu zagranicznego orzeczenia jest brak podwójnej przestępności czynu, jeżeli czyn według prawa polskiego wyczerpuje znamiona wykroczenia. W realiach niniejszej sprawy czyn, jakiego dopuścić się ukarany stanowi wykroczenie, albowiem jak wynika z wniosku na ukaranego został nałożony mandat w trybie administracyjnym zgodnie z przepisami prawa państwa austriackiego. A zatem czyn zawiera znamiona wykroczenia. Jednakże jak wynika z treści pisma Bundespolizedirektion Wien z 28.06.11 mandat nałożony na ukaranego został w całości przez niego uiszczony, a postępowanie egzekucyjne dotyczące kary pieniężnej Bundespolizdirektion uznał za zamknięte. W tej sytuacji brak jest podstaw do przyjęcia orzeczenia do wykonania, które według prawa polskiego stanowi wykroczenie, nadto świadczenie pieniężne zostało wykonane przez ukaranego.”

miejscowo właściwy do jego wykonania. Taka sytuacja wystąpiła w sprawie II Ko 895/11 Oz 41/11 w Sądzie Rejonowym w Sanoku. Z akt sprawy wynika, że w dniu 08.09.11 r. miało miejsce drugie posiedzenie sądu, podczas którego ukarany był nieobecny. Odroczone posiedzenie do dnia 22.09.11 r. i zarządzone doręczenie wezwania przez policję. W dniu 22.09.11 r. miało miejsce trzecie posiedzenie, podczas którego policja stwierdziła, że ukarany mieszka od ok. 5 lat w Austrii i termin jego powrotu nie jest znany. W związku z czym sąd słusznie odmówił przyjęcia kary do wykonania, aczkolwiek miał problem ze wskazaniem właściwej podstawy prawnej. Sprawa ta wymaga regulacji.

2.10. Przeliczanie wysokości kary pieniężnej na walutę państwa wykonującego

Zgodnie z art. 8 ust. 2 Decyzji 2005/214/WSiSW właściwy organ w państwie wykonującym przelicza wysokość kary na walutę państwa wykonującego po kursie wymiany obowiązującym w dniu wymierzenia kary. W rozdziale 66b k.p.k. brak jest szczególnego uregulowania tej kwestii. Na podstawie jednak art. 611 ff § 6 k.p.k. będzie miał zastosowanie przepis art. 611 c § 3 k.p.k., z którego wynika, że określając wysokość grzywny wymierzonej w obcej walucie, sąd dokonuje przeliczenia grzywny orzeczonej kwotowo lub wysokości stawki dziennej według kursu średniego walut określonych przez NBP na dzień wydania orzeczenia w państwie obcym.

W związku z tym, że walutą obowiązującą w Rzeczypospolitej Polskiej jest złoty, wynika konieczność dokonywania przeliczenia kwot kar o charakterze pieniężnym orzekaną w walutach obcych na tę walutę.

Praktyka badanych sądów co do tego, kiedy uzyskiwano informacje na temat obowiązującego w danej sprawie przelicznika, była zróżnicowana. W niektórych sprawach miało to miejsce przed posiedzeniem sądu w sprawie uznania/wykonania kary¹⁴⁶. W innych sprawach szukano informacji na temat przelicznika w trakcie posiedzenia. Z kilku akt wynika, iż przeliczenie z obcej waluty następowało dopiero

¹⁴⁶ Na przykład w sprawie: IX Ko 424/11 Oz 401/11 (Sąd Rejonowy Bydgoszcz), XI Ko 479/11 Oz 444/11 (Sąd Rejonowy Bydgoszcz), XI Ko 514/11 Oz 462/11 (Sąd Rejonowy Bydgoszcz).

po uznaniu orzeczenia i odbywało się, na oddzielnym posiedzeniu, nieraz mającym miejsce dopiero po kilku miesiącach od wydania postanowienia o uznaniu/wykonaniu orzeczenia¹⁴⁷.

W niektórych sprawach sądy zwracały się pismem o podanie kursu z danego dnia do NBP¹⁴⁸. W innych taką informację pozyskiwano z Internetu¹⁴⁹. Wydaje się, że uzyskiwanie z Internetu informacji podanych przez NBP stanowi dopuszczalny sposób ustalania przelicznika walutowego, przyspieszający postępowanie w sprawie uznania. Niemniej jednak w odniesieniu do danych archiwalnych najczęściej w Internecie podany jest tylko średni miesięczny kurs, więc ta metoda może mieć tylko ograniczone zastosowanie¹⁵⁰.

W związku z tym, że przelicznik dotyczy czasu wymierzenia orzeczenia, a więc z góry znanego, powinno się zawsze dokonywać ustalenia przed posiedzeniem. Nie wydaje się bowiem być prawidłową sytuacją, gdy posiedzenie jest odraczane wskutek braku możliwości ustalenia kursu¹⁵¹, jak również praktyka wyznaczania w tym celu oddzielnego posiedzenia.

Wśród spraw poddanych analizie, najczęściej przekazywana była do wykonania kara o charakterze pieniężnym określona w euro. Miały jednak miejsce także przypadki, gdy kara o charakterze pieniężnym była wskazana w szwedzkich koronach, funtach brytyjskich lub innych walutach obcych.

Wśród akt poddanych analizie, znalazło się 160 spraw, w których brakowało albo daty wydania orzeczenia o karze o charakterze pieniężnym, albo też daty kursu, po

¹⁴⁷ Na przykład w sprawie II Ko 1298/11 przekazanej do Sądu Rejonowego w Kętrzynie, w toku drugiego posiedzenia w dniu 20.09.11 r. wydano postanowienia o przyjęciu kary do wykonania. W dniu 02.01.12 r. w toku trzeciego posiedzenia ustalono kwotę kary na 1.468,53 PLN (wg kursu na dzień 15.10.09). Podobna sytuacja miała miejsce także w poniższych sprawach: II Ko 32/11 (Oz 134/11), II Ko 32/11 (Oz 134/11), II Ko 33/11 (Oz 135/11) oraz VIII Ko 77/11 (Oz 374/11), II Ko 250/11 Sąd Rejonowy Świdnica, III Ko 80/2010 Oz 85/2010/2 Sąd Rejonowy Katowice - Wschód.

¹⁴⁸ W sprawie II Ko 242/12 II Kop 2/12 Oz 2/12 Sąd Rejonowy Choszczno przed pierwszym posiedzeniem wystąpił do banku o nadesłanie kursu przeliczenia EUR na PLN na określony dzień. Bank przesłał po kilku dniach wnioskowaną informację.

¹⁴⁹ W sprawie XIII Ko 6955/10 Oz 153/10 Sąd Rejonowy Kielce miało miejsce ustalenie kursu EUR w Internecie podczas posiedzenia.

¹⁵⁰ Archiwalne informacje NBP o kursach walut są opublikowane w Internecie od 1996 r. http://www.nbp.pl/home.aspx?f=/kursy/kursy_archiwum.html

¹⁵¹ W sprawach II Ko 425/11 Oz 20/11 i II Ko 458/11 Oz 21/11, kurs przelicznika przyjmowany przez NBP był ustalany podczas przewodu sądowego, co powodowało konieczność odraczania posiedzeń.

którym przeliczono tę karę na walutę polską¹⁵². Fakt ten uniemożliwił stwierdzenie, czy kurs został wybrany prawidłowo.

W 81 sprawach poddanych analizie błędnie oznaczono dzień kursu, po jakim dokonano przeliczenia kary¹⁵³. Najczęściej sądy nieprawidłowo stosowały kurs waluty obowiązujący w dniu wydania postanowienia o uznaniu/wykonania orzeczenia w sprawie kary pieniężnej. Były też inne uchybienia w tym zakresie¹⁵⁴. Zdarzały się też sytuacje, że nie można było ustalić właściwego kursu wymiany, bo np. mandat został wystawiony w niedzielę, a NBP nie podaje kursu na dni ustawowo wolne od pracy. W związku z tym sąd zastosował kurs z poprzedniego dnia. Można zastanawiać się jednak, czy nie powinien raczej odwołać się do kursu z poniedziałku, zwłaszcza że kursy walut przed weekendem są zawsze przez banki zaniżane. Przypadki tego rodzaju miały wprawdzie charakter jednostkowy¹⁵⁵, niemniej jednak dobrze by było, gdyby w obowiązujących przepisach znajdowało się do nich odniesienie.

2.11. Zażalenie w przedmiocie wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

Zgodnie z treścią art. 611 fh § 2 k.p.k. ukarany ma prawo wniesienia na postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnych zażalenia. W praktyce możliwość ta była wykorzystana w kilku

¹⁵² Brak wskazania kursu wystąpił w 65 sprawach. W sprawie II Ko 3329/11 (Sąd Rejonowy Wieluń) kurs, po jakim należało obliczyć karę o charakterze pieniężnym, nie znajdował się w postanowieniu, a w notatce urzędowej z 03.11.10 r., co należy uznać za praktykę nieprawidłową.

¹⁵³ Patrz załącznik nr 18 do niniejszego opracowania.

¹⁵⁴ Na przykład w sprawie II Ko 356/11 Oz 13/11 (Sąd Rejonowy Sandomierz) wskazano, jako dzień kursu „*dzień spełnienia świadczenia*”. W sprawie II Ko 184/11 Oz 7/11 (Sąd Rejonowy Sandomierz) zamiast konkretnej daty ograniczono się do wskazania, że chodzi o „*dzień wymierzenia kar*”. W jeszcze innej sprawie II Ko 687/11 Oz 30/11 (Sąd Rejonowy Włodawa) kurs średni oznaczono, jako kurs średni za miesiąc sierpień, podczas gdy należy podawać kurs na konkretny dzień. W sprawie IX Ko 2022/11 Oz 546/11 (Sąd Rejonowy Olsztyn) w aktach znajduje się zaś zapis, iż „*kurs ustalił sam ukarany*”, pomimo iż jest to obowiązek sądu. Ukarany może w toku posiedzenia wprawdzie wypowiadać się także co do tej kwestii, ale ostatecznie rozstrzyga o tym sąd wykonujący.

¹⁵⁵ W sprawie II Ko 730/11 Oz 49/11 Sąd Rejonowy w Łomży, stwierdził, iż wobec braku informacji o średnim kursie z dnia 20.02.10 r. i z dnia 21.02.10 r., sąd przyjął średni kurs z dnia 22.02.10 r. Podobna sytuacja miała miejsce w sprawie II Ko 742/11 Oz 24/11 (Sąd Rejonowy Sanok). W postanowieniu w tej sprawie stwierdzono, iż „*Jak wynika z internetowego systemu informacyjnego NBP na dzień przed wydaniem orzeczenia przez organ zagraniczny tj. 10.11.09 (11.11.09 był dniem ustawowo wolnym od pracy) średni kurs EUR wynosił...*”.

sprawach¹⁵⁶. W jednej sprawie (II Ko 558/12/3 Oz 58/10) Sąd Okręgowy w Poznaniu wydał postanowienie uchylające zaskarżone postanowienie i sprawę przekazano do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Rejonowy w Pile, uzasadniając to następująco „*Niewątpliwie dla prawidłowego wykonania orzeczenia, którego dotyczyło zaskarżone postanowienie koniecznym jest ustalenie czy na poczet mającej być wykonanej kary pieniężnej nie podlega zaliczeniu okres rzeczywistego pozbawienia wolności ukaranego w postępowaniu prowadzonym przeciwko niemu w Holandii w którym została orzeczona mu ta kara. Odpis orzeczenia podlegającego wykonaniu, jak i dołączone do niego dokumenty nie zawierają żadnej informacji ... by wobec ukaranego, w związku z tym postępowaniem karnym w Holandii, stosowane było jakiegokolwiek pozbawienie wolności. Ukaranym w swoim zażaleniu podnosi, że w związku ze sprawą karną, w której została mu orzeczona kara grzywny, której dotyczy to postępowanie, był wobec niego stosowany 72 godzinny areszt i jego zdaniem areszt ten powinien zostać zaliczony na poczet tej kary. Kwestia ta powinna zostać wyjaśniona jednoznacznie i wobec potwierdzenia tego faktu, okres pozbawienia wolności ukaranego winien zostać zaliczony na poczet orzeczonej kary pieniężnej.*”.

Zażalenie uwzględniono też w sprawie II Ko 522/11 (Sąd Rejonowy Prudnik) wobec przedstawienia przez skazanego dowodu uiszczenia grzywny we wcześniejszym terminie (art. 611fj § 1 k.p.k.)¹⁵⁷.

W innej sprawie, w której ukarany złożył zażalenie (II Ko 330/11 Sąd Rejonowy Prudnik), sąd okręgowy utrzymał w mocy postanowienie o uznaniu orzeczenia Oddalając zażalenie sąd ten prawidłowo podniósł, że przedmiotem postanowienia sądu rejonowego było tylko przyjęcie kary do wykonania, a nie rozważanie, kto był właścicielem samochodu w chwili popełniania czynu. W związku z potrzebą ustalenia tej kwestii skazany mógł wnieść sprzeciw wobec nakazu karnego wydanego przez federalną policję w Wiedniu, czego nie uczynił. Warto zwrócić uwagę na długi okres

¹⁵⁶ W sprawie II Ko 130/11 (Sąd Rejonowy Łomża) oraz w sprawie II Ko 131/11 (Sąd Rejonowy Łomża), w sprawie II Ko 558/12/3 Oz 58/10 (Sąd Rejonowy Piła) w sprawie II Ko 330/11 (Sąd Rejonowy Prudnik), w sprawie II Kop 1/11 (Sąd Rejonowy Bielsk Podlaski).

¹⁵⁷ W związku z tym Sąd Rejonowy Prudnik wydał postanowienie w przedmiocie wezwania Bundespolizeidirektion Wien do potwierdzenia dokonanej wpłaty przez osobę ukaraną, a po nadejściu pozytywnej odpowiedzi wydano postanowienie o umorzeniu postępowania na podstawie art. 611fk k.p.k..

rozpoznania tej sprawy przez sąd okręgowy (zażalenie zostało złożone w maju 2011 r., a postanowienie o oddaleniu wydane dopiero w październiku 2011 r.)¹⁵⁸. Podobnie w sprawach (III Ko 22/2011 Oz 2-12/2011 oraz w sprawie III Ko 22/2011 Oz 2-12/2011 Sąd Rejonowy Katowice - Wschód) - ukarany złożył zażalenie podnosząc, że Rzeczpospolita Polska zawarła porozumienie dotyczące egzekwowania kar za przestępstwa, a nie za wykroczenia. Sąd wydał postanowienie o utrzymaniu w mocy postanowienia o przyjęciu do wykonania kary o charakterze pieniężnym uzasadniając to następująco *„ukarany w zażaleniu nie sformułował jakichkolwiek konkretnych zarzutów stawianych zaskarżonemu orzeczeniu, a jedynie podniósł, że nie zgadza się z jego treścią, wystarczającym jest, poprzestanie na stwierdzeniu, że przeprowadzona przez sąd odwoławczy kontrola nie ujawniła żadnych uchybień, które podważałyby zasadność zaskarżonego rozstrzygnięcia.”*.

W sprawie Ko 2239/11 (Oz 148/11) (Sąd Rejonowy Jelenia Góra) ukarany złożył zażalenie na postanowienie o uznaniu orzeczenia, które zostało odrzucone z powodu nie dotrzymania terminu ustawowego. Ukarany skutecznie wniósł zażalenie na to postanowienie¹⁵⁹, wskutek czego je uchylono i nadano bieg zażaleniu. Ostatecznie jednak utrzymano w mocy postanowienie o przyjęciu do wykonania kary o charakterze pieniężnym¹⁶⁰.

Interesujący był przebieg sprawy Oz 11/11 (Sąd Rejonowy Katowice - Wschód). Ukarany w zażaleniu podniósł następujące argumenty: *„Przede wszystkim zwraca uwagę fakt, że orzeczenie wydane zostało pół roku przed rzekomym dokonaniem*

¹⁵⁸ Podobna sytuacja zachodziła w sprawie IV Waz 58/11 (Sąd Rejonowy Katowice - Wschód), w której skazany kwestionował ważność procesową zaświadczenia. Uzasadniał to następująco: *„1. Nie zostało wykazane, ażebym popełnił wykroczenie przypisywane mi przez organ austriacki w orzeczeniu z 11.11.09 r., 2. jak słusznie zauważył sąd I instancji do odpisu orzeczenia zostały załączone jedynie bliżej nieokreślone i nieznane skarżącemu „zaświadczenia wymagane przepisami prawa”, które nie stanowią dowodu, dającego podstawę do przyjęcia, iż skarżącemu zostało doręczone zagraniczne orzeczenie, został pouczone o prawie jego zaskarżenia i miał możliwość udziału w postępowaniu, 3. ponadto podnoszę, iż sąd nie doręczył mi żadnych odpisów dokumentów, ażebym mógł się z nimi zaznajomić i kwestionować ich prawidłowość (nie wiadomo nawet, czy są sporządzone w języku polskim), 4. wnoszę o sporządzenie kserokopii wszystkich dokumentów z akt sprawy, które zostały nadesłane przez organ austriacki i w oparciu, o które sąd wydał zaskarżone orzeczenie.”*

¹⁵⁹ Podnosząc, że w terminie wystąpił o podanie uzasadnienia postanowienia o uznaniu, co należało uznać za czynność prawną (a właściwe zażalenie potraktować jako jej uzupełnienie).

¹⁶⁰ Uzasadniając je w następujący sposób *„z informacji strony niemieckiej wynika, iż ukarany został poinformowany o prawie do kwestionowania słuszności postawionych mu zarzutów i obowiązujących terminach dla skutecznego złożenia stosownych środków karnych, na rozprawę ukarany nie stawił się, mimo, iż został o niej poinformowany.”*

naruszenia przez ukaranego. Ponadto proszę sąd o zważenie, że orzeczenie wydane przez organ wydający dotyczy pojazdu marki Mercedes, który to pojazd jest samochodem osobowym. W związku z tym, do kierowcy przedmiotowego pojazdu nie znajdują zastosowania przepisy ustawy z dnia 06.09.2001 r. o transporcie drogowym, ani przepisy ustawy z 16.04.2004 r. o czasie pracy kierowców. Przedstawione powyżej okoliczności wskazują w sposób jednoznaczny, że skarżący nie mógł dopuścić się, zatem łamania przepisów dotyczących czasu prowadzenia pojazdów i okresu odpoczynku oraz przepisów dotyczących towarów niebezpiecznych (...). Oddalając to zażalenie sąd wyjaśnił, że „...z oryginału wydanego przez państwo obce orzeczenia oraz dołączonych doń zaświadczenia wynika, że przypisane ukaranemu wykroczenie popełnione zostało 12.10.08 r., a zatem podanie przez Sąd Rejonowy daty 12.10.09 r., w zaskarżonym postanowieniu jest oczywistą omyłką pisarską, zaś wykroczenie polegało na naruszeniu przepisów ruchu drogowego (z oryginału orzeczenia wynika, że chodzi o przekroczenie dozwolonej prędkości, natomiast w zaświadczeniu k. 7 zakreślono naruszenie przepisów ruchu drogowego, w tym łamania przepisów dotyczących czasu prowadzenia pojazdu i okresów odpoczynku oraz przepisów dotyczących towarów niebezpiecznych, co nie oznacza, że ukarany dopuścił się tych ostatnich wykroczeń, ponieważ naruszenie przepisów ruchu drogowego jest pojęciem szerszym)”.

Bliższej analizy wymaga też sprawa VI Ko 78/11 Oz 5/11 (Sąd Rejonowy Zawiercie). Ukaraný złożył w niej zażalenie, w którym twierdził, że nie on był sprawcą czynu. Następnie przedstawił umowę zlecenia z kierowcą, który rzekomo miał prowadzić pojazd w chwili czynu. Sąd wydał postanowienie o uchyleniu zaskarżonego postanowienia i przekazaniu go do ponownego rozpatrzenia „aczkolwiek nie z powodów w nim wymienionych. Sąd Rejonowy stwierdził, iż jak wynika z przedstawionych Sądowi Rejonowemu w Zawierciu dokumentów ukarany został prawomocnie ukarany karą pieniężną 70 EUR za wykroczenie drogowego popełnione w dniu 09.12.09 r. na terenie Austrii, będącej państwem członkowskim UE, a ponieważ kary tej nie zapłacił organ państwa wydania tego orzeczenia zwrócił się do tutejszego sądu o wykonanie tego orzeczenia. Sąd Rejonowy stwierdził, iż spełnione zostały wszystkie przesłanki przewidziane przepisami rozdziału 66b ustawy kodeks postępowania karnego stosowane odpowiednio z mocy art. 116b § 1

k.p.w. do wykroczeń i należało orzec o wykonaniu orzeczenia z dnia 20.01.10 r. wydanego przez organ austriacki. Należy natomiast zwrócić uwagę, iż Sąd Rejonowy wydając orzeczenie opierał się na dokumentach załączonych przez organ państwa wydania orzeczenia. Z protokołu rozprawy wynika, bowiem, że Sąd przeprowadził dowód z tychże dokumentów znajdujących się na k 8 – 12. Dokumenty te sporządzone są jednakże wyłącznie w języku niemieckim. Trudno, więc odnieść się do ich treści. Dlatego też Sąd Rejonowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy winien przed podjęciem decyzji zlecić tłumaczenie tychże dokumentów na język polski. Z tych, bowiem dokumentów dopiero będzie wynikać, jakiego to czynu dopuścił się ukarany co ma znaczenie przy wydawaniu orzeczenia w niniejszej sprawie.”

Następnie zostało dokonane tłumaczenie i wydano postanowienie o przyjęcie do wykonania kary o charakterze pieniężnym. Na powyższe postanowienie ukarany również złożył zażalenie. W jego wyniku Sąd Okręgowy w Częstochowie zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że na podstawie art. 611 fg pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 611 ff § 1 i 2 k.p.k. odmówił wykonania orzeczenia Uzasadził to następująco: *„W aktach sąd stwierdza brak orzeczenia, o którym mowa w art. 611 ff § 1, 2 k.p.k. lub jego odpisu poświadczonego za zgodność z oryginałem oraz, do zaświadczenia, określonego w art. 4 decyzji ramowej 2005/214/WSiSW w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania kar o charakterze pieniężnym, załączona została jedynie kserokopia orzeczenia będącego podstawą wykonania kary, która w świetle obowiązujących przepisów nie jest orzeczeniem o którym mowa w art. 611 ff § 1 k.p.k., jak również nie jest to odpis orzeczenia poświadczony za zgodność z oryginałem, o którym mowa w treści przepisu art. 611 ff § 2 k.p.k., jako że kserokopia ta nie została w żadnym miejscu ani w żaden sposób potwierdzona za zgodność z oryginałem. To zaś skutkuje, że nie została spełniona podstawowa przesłanka do wykonania przedmiotowego orzeczenia wobec jego braku.”* Na tle tej sprawy nasuwa się komentarz, że brak znajomości przez sądy orzekające w tej sprawie obowiązujących przepisów doprowadził do zbędnych kosztów, które wobec odmowy wykonania orzeczenia nie podlegają zwrotowi. Brak oryginału orzeczenia lub poświadczonej za zgodność jego kopii powinien być dostrzeżony już przez pierwsze sądy orzekające w tej sprawie, co pozwoliłoby na prawidłowe i szybsze załatwienie sprawy.

2.12. Egzekucja orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

Po wydaniu postanowienia w przedmiocie przyjęcia do wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym następuje jego wykonanie na podstawie art. 611 fh § 3 k.p.k. Występują dwa rodzaje wykonania orzeczenia (egzekucji): egzekucja dobrowolna oraz egzekucja przymusowa. W każdej sprawie pierwszym etapem postępowania wykonawczego jest wezwanie osoby ukaranej do zapłaty. Zazwyczaj takie wezwanie jest wysyłane raz. Zdarzało się jednak że bywało zmieniane i kierowane do osoby ukaranej ponownie. W jednej ze spraw (II Ko 941/11 Oz 24/11) doszło do takiej modyfikacji. Sąd Rejonowy Ryki wysłał pierwsze wezwanie do zapłaty, po otrzymaniu którego ukarany złożył wniosek o wyjaśnienie wysokości kwoty kary podlegającej egzekucji w związku z wcześniejszym uiszczeniem na jej poczet kwoty 115 euro, o czym była mowa w zaświadczeniu. W wyniku tego Sąd Rejonowy w Rykach wydał postanowienie w przedmiocie zaliczenia ukaranemu wcześniej zapłaconej kary i ustaleniu zaległej kwoty do zapłacenia w wysokości 270,29 PLN.

W konsekwencji wezwania do zapłaty może mieć miejsce **dobrowolne** uiszczenia kary o charakterze pieniężnym zgodnie z **art. 611fh § 3 k.p.k.** Dobrowolne uiszczenia kary o charakterze pieniężnym miało miejsce w 345 przypadkach¹⁶¹.

W przypadku, gdy ukarany nie dokonał dobrowolnej zapłaty kary o charakterze pieniężnym rozpoczynała się **egzekucja przymusowa**.¹⁶²

W ramach przymusowej egzekucji pierwszym etapem jest wydanie **zlecenia egzekucyjnego** skierowanego do komornika zgodnie z **art. 611fh § 3 k.p.k.** W przypadku braku reakcji na zlecenie egzekucyjne, istnieje możliwość wystąpienia

¹⁶¹ Warto podkreślić, że zdarzało się, że sądy wydające orzeczenie przesyłały sprawy pomimo, iż doszło już do uiszczenia kary pieniężnej. Taka sytuacja miała miejsce w sprawie Oz 37/11 (Sąd Rejonowy Kłodzko), gdzie rok przed rozpoczęciem postępowania o przyjęcie do wykonania kary o charakterze pieniężnym w Polsce miało miejsce dobrowolne uiszczenia kary o charakterze pieniężnym w państwie wydania orzeczenia.

¹⁶² Sprawy, gdzie doszło do takiej egzekucji wymienione zostały w Załączniku nr 19 do niniejszego opracowania.

z ewentualnym powtórny zleceniem egzekucyjnym (art. 611fh § 3 k.p.k.). Miało on miejsce w kilku sprawach¹⁶³.

W razie nieuiszczenia przez osobę ukaraną kary o charakterze pieniężnym pomimo powtórnego wezwania rozpoczyna się egzekucja przymusowa. W badanych sprawach przybierała ona różne formy:

- zajęcia komorniczego wynagrodzenia, zajęcia wierzytelności zasiłku chorobowego i wezwania do dokonania potrąceń - II Ko 522/11 Sąd Rejonowy Suwałki,
- zawiadomienia o zajęciu rachunku bankowego i wezwania do dokonywania potrącenia - II Ko 1667/11/3 Oz 37/10 Sąd Rejonowy Piła,
- zajęcia komorniczego rachunku bankowego połączonego z zakazem wypłat - XI Ko 319/11 Oz 288 Sąd Rejonowy Bydgoszcz,
- zajęcia wierzytelności z rachunków bankowych - III Ko 370/10 Oz 90/10 Sąd Rejonowy Rybnik,
- zajęcia wierzytelności – II Ko 1/12 Sąd Rejonowy Suwałki; II Ko 2255/11 Oz 113/11 Sąd Rejonowy Nysa; II Ko 1408/10 Sąd Rejonowy Wyszków,
- wniosku o zajęcie wierzytelności przez komornika kierowanego do Urzędu Skarbowego - II Kop 1/12 Sąd Rejonowy Łańcut; XIII Ko 2207/2011 Sąd Rejonowy Kielce; XIII Ko 2365/2011 Oz 39/11 Sąd Rejonowy Kielce,
- zajęcia wierzytelności z tytułu nadpłaconego podatku PIT oraz podatku VAT – pismo do urzędu skarbowego - XIII Ko 4651/2011 Oz 184/11 Sąd Rejonowy Kielce,
- zajęcia ruchomości - samochód osobowy - II Ko 557/10 Sąd Rejonowy Puławy,
- inne przewidziane prawem formy.

¹⁶³ XI Ko 319/11 Oz 288, XI Ko 403/11 Oz 387/11 – obie sprawy rozpatrywane przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, II Ko 692/10 Oz 51/10 Sąd Rejonowy Sucha Beskidzka.

W przypadku egzekucji przymusowej koszt kary o charakterze pieniężnym zostaje powiększony o koszty prowadzenia egzekucji. Koszty te również ponosi ukarany. Wynosiły one przykładowo:

- II Ko 1/12 SR Suwałki kara łączna 2.320,29 PLN, w tym: kara pieniężna - 1.744,96 PLN, opłata egzekucyjna - 232,66 PLN, wydatki gotówkowe – 297,47 PLN, opłata za przelew – 2 PLN;
- II Ko 2255/11 Oz 113/11 SR Nysa kara łączna 599,99 PLN, w tym: kara pieniężna - 298,77 PLN, opłata egzekucyjna - 282,27, wydatki gotówkowe – 16,95 PLN, opłata za przelew – 2 PLN;
- II Ko 423/11 Oz 23/11SR Ełk kara łączna 573,49 PLN, w tym: kara pieniężna - 279,92 PLN, opłata egzekucyjna - 282,27 PLN, wydatki gotówkowe – 11,30 PLN, opłata za przelew – 5 PLN;
- XIII Ko 2255/2011 SR Kielce kara łączna 304,07 PLN + 274,43 PLN, w tym: kara pieniężna - 274,43 PLN, opłata egzekucyjna - 304,07 PLN
- XIII Ko 2366/2011 Oz 40/11SR Kielce kara pieniężna - 274,43 PLN, opłata egzekucyjna - 141,13 PLN, wydatki gotówkowe – 52,60 PLN, opłata za przelew – 0,50 PLN.

W trakcie trwania egzekucji miały nieraz miejsce nieprzewidziane wcześniej czynności lub zdarzenia. Niektóre z nich wynikały z braków tytułu egzekucyjnego¹⁶⁴, inne zaś zmierzały do ustalenia dochodów lub mienia osoby ukaranej¹⁶⁵. Zdarzało się

¹⁶⁴ Na przykład w sprawie XI Ko 108/11 Oz 91/11 Sąd Rejonowy Bydgoszcz - 08.08.11 r. ukarana dzwoniła do sądu z informacją, iż wpłaciła kwotę w dniu 09.06.11 r., co zostało potwierdzone w Oddziale Finansowym. Komornik został zawiadomiony o cofnięciu egzekucji. W dniu 12.08.11 r. dokonano odwołania zlecenia egzekucyjnego. W dniu 18.08.09 r. w sprawie miało miejsce postanowienie o ustaleniu kosztów niecelowego wszczęcia egzekucji (było niepełne oznaczenie dowodu wpłaty). W wyniku postępowania sąd obciążył wierzyciela kwotą 11,30 PLN. W sprawie XI Ko 319/11 Oz 288 Sąd Rejonowy Bydgoszcz nie było możliwości wykonania postanowienia o przyjęciu do wykonania kary o charakterze pieniężnym, bo w postanowieniu był błąd w imieniu, w następstwie czego wydano postanowienie o sprostowaniu omyłki. Potrzeba sprostowania danych personalnych (tym razem nazwiska) wystąpiła w tytule egzekucyjnym w sprawie XI Ko 479/11 Oz 444/11 Sąd Rejonowy Bydgoszcz.

¹⁶⁵ Na przykład w sprawie XI Ko 403/11 Oz 387/11 (Sąd Rejonowy Bydgoszcz) przyszło pismo od komornika z informacją, że egzekucja jest bezskuteczna. Na pozostawione wezwanie skazany nie stawił się do kancelarii komornika. Z informacji Biura Ewidencji Ludności wynika, iż dłużnik jest zameldowany pod w/w adresem. Dłużnik nie pracuje, nie pobiera żadnych świadczeń oraz nie

też, że po wysłaniu tytułu egzekucyjnego kara pieniężna była uiszczana¹⁶⁶. Były też jednak przypadki, że wskutek bezskuteczności egzekucji doszło do umorzenia orzeczonej grzywny¹⁶⁷. W sprawach, w których doszło do umorzenia najczęściej nie rozważano zamiany kary grzywny na karę zastępczą. Taka kwestia pojawiła się w jednej sprawie, gdzie przed umorzeniem sąd wykonujący orzeczenie rozważał taką możliwość, ale nie doszło do zamiany, bo takiej możliwości nie przewidziano w orzeczeniu państwa wydania (o warunkach orzekania kar zastępczych patrz szerzej poniżej)¹⁶⁸. Zdarzyła się też sytuacja, że doszło do umorzenia postępowania egzekucyjnego wskutek zaliczenia przez polski sąd kilkudniowego zatrzymania skazanego w areszcie innego państwa, pomimo iż odmówił tego sąd państwa wydania orzeczenia¹⁶⁹(o dopuszczalności takiej praktyki będzie mowa poniżej).

prowadzi działalności gospodarczej. Na ponaglenie sądu komornik wysłał dodatkowo zapytanie do Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców oraz Urzędu Skarbowego.

¹⁶⁶ Tak stało się w sprawie XI Ko 536/11 Oz 464/11 (Sąd Rejonowy Bydgoszcz), gdzie po wezwaniu przez komornika sądu rejonowego do usunięcia błędów formalnych wniosku dotyczących nadania klauzuli wykonalności, z sekretariatem sądu skontaktowała się żona dłużnika, która poinformowała, iż całą należność w kwocie 1.020,51 PLN uiszcza w imieniu męża. W związku z tym po wypłynięciu tej kwoty na konto sądu nastąpiło odwołanie zlecenie egzekucyjne.

¹⁶⁷ Miało to miejsce np. w sprawie II Ko 184/11 Oz 7/11 (Sąd Rejonowy Sandomierz), gdzie w aktach znajduje się protokół z posiedzenia z dnia 15.12.11 r., z którego wynika, że „*ściągnięcie grzywny w kwocie 426 PLN w drodze egzekucji okazało się bezskuteczne. W tej sytuacji zasadnym jest w ocenie sądu umorzenie grzywny orzeczonej w powyższej sprawie*”. Podobnie w sprawie VIII Ko 715/11 Oz 23/11 (Sąd Rejonowy Ciechanów) w dniu 21.06.11 r. ukarany złożył wniosek o rozłożenie płatności na raty, do którego sąd się początkowo przychylił, ale następnie uchylił postanowienie w tym przedmiocie, bo ukarany nie płacił rat, i nadał klauzulę wykonalności oraz zlecił egzekucję. W dniu 28.09.11 r. nastąpiło ograniczenie zlecenia egzekucyjnego o 100 PLN ze względu na wpłatę dokonaną przez ukaranego. W dniu 11.10.11 r. miało miejsce wystuchanie dłużnika przed umorzeniem postępowania, z którego wynikało, że stale nigdzie nie pracuje, renty ani żadnych świadczeń nie pobiera, jest zarejestrowany w PUP bez prawa do zasiłku, utrzymuje się z prac dorywczych i pomocy rodziny. Nie ma majątku, toczy się przeciwko niemu postępowanie alimentacyjne. W związku z powyższym uznano, że egzekucja jest niemożliwa i komornik może wydać postanowienie o umorzeniu egzekucji, w następstwie miało miejsce umorzenie grzywny przez sąd.

¹⁶⁸ Sprawa II Ko 522/11 (Sąd Rejonowy Suwałki), po zamianie kary grzywny na karę zastępczą. Ostatecznie wydano postanowienie sądu o umorzeniu kary o charakterze pieniężnym uzasadniając to następująco: „*W przedmiotowej sprawie ujawniły się okoliczności nie znane uprzednio sądowi, które uzasadniały zmianę uprzedniego orzeczenia. Mianowicie Sąd Austriacki wskazał, że nie ma możliwości zmiany kary pieniężnej na inną.*”

¹⁶⁹ Sprawa: II Ko 558/12/3 Oz 58/10 (Sąd Rejonowy Piła) sąd ten początkowo wydał postanowienie o nieuwzględnianiu wniosku ukaranego o zamianie kary grzywny na karę prac społecznych ze względu na brak zgody strony holenderskiej. Następnie ukarany złożył wniosek o rozłożenie kary grzywny na raty, do czego sąd się przychylił. Przed uiszczeniem rat ukarany złożył kolejny wniosek o dokładne wyjaśnienie kwestii jego pobytu w areszcie holenderskim, przedstawiając odpowiednie dokumenty. Sąd Rejonowy w Pile wystąpił z wnioskiem do Centraal Justitieel Incasso Bureau z prośbą o potwierdzenie, czy ukarany w dniach 04.09.09 – 07.09.09 przebywał w holenderskim areszcie. Po otrzymaniu informacji potwierdzającej przebywanie ukaranego w tym czasie w areszcie dla celów policyjnego śledztwa, Sąd Rejonowy w Pile wydał postanowienie w przedmiocie zaliczenia

2.13. Beneficjenci kwot uzyskanych z egzekucji kar o charakterze pieniężnym

Wszystkie kwoty uzyskane z egzekucji kar o charakterze pieniężnym (z wyjątkiem jednego przypadku¹⁷⁰) trafiły do Skarbu Państwa. Zgodnie bowiem z art. 611 fi § 2 k.p.k. kwota uzyskana z wykonania orzeczenia stanowi dochód budżetu państwa. Z § 2 i 3 tego przepisu wynika równocześnie, że Minister Sprawiedliwości może zawrzeć z odpowiednim organem państwa wydania orzeczenia porozumienie przewidujące podział kwot uzyskanych z wykonania orzeczenia. W toku realizacji tego porozumienia odpowiednia kwota uzyskana z egzekucji orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym powinna być rozdysponowana pomiędzy państwa biorące udział w wykonaniu przedmiotowego orzeczenia bądź też w inny sposób.

W żadnej z 639 spraw poddanych analizie nie zostało zawarte porozumienie, o którym mowa powyżej. Taka sytuacja nie miała miejsca nawet w przypadkach, gdy kwota kary o charakterze pieniężnym była wysoka i uzasadniona mogła być możliwość ustalenia podziału.

Kwestia uzyskania informacji co do możliwości zawarcia porozumienia, odnośnie podziału kwot uzyskanych w drodze przyjęcia do wykonania kar o charakterze pieniężnym pojawiła się jednak w sprawie II Ko 1320/10 Oz 48/10 (Sąd Rejonowy Kołobrzeg). Mianowicie ten sąd zwrócił się do Departamentu Współpracy Międzynarodowej i Prawa Europejskiego Ministerstwa Sprawiedliwości z zapytaniem, czy Ministerstwo Sprawiedliwości zawarło z odpowiednim organem państwa wydania orzeczenia porozumienie w trybie art. 611 fi k.p.k. Z informacji przekazanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości wynikało, iż nie doszło do zawarcia takiego porozumienia. Warto podkreślić, że pomimo braku porozumienia w jednej z badanej spraw doszło do przelania pieniędzy do jednostki w państwie wydającym, co nie wydaje się być praktyką prawidłową wobec jednoznacznej treści art. 611 fi k.p.k.¹⁷¹.

na poczet orzeczonej kary pieniężnej okresu faktycznego pozbawienia wolności, pomimo iż sąd holenderski odmówił takiego zaliczenia.

¹⁷⁰ Sprawa II Ko 388/11 Oz 99/11 SR Lubin.

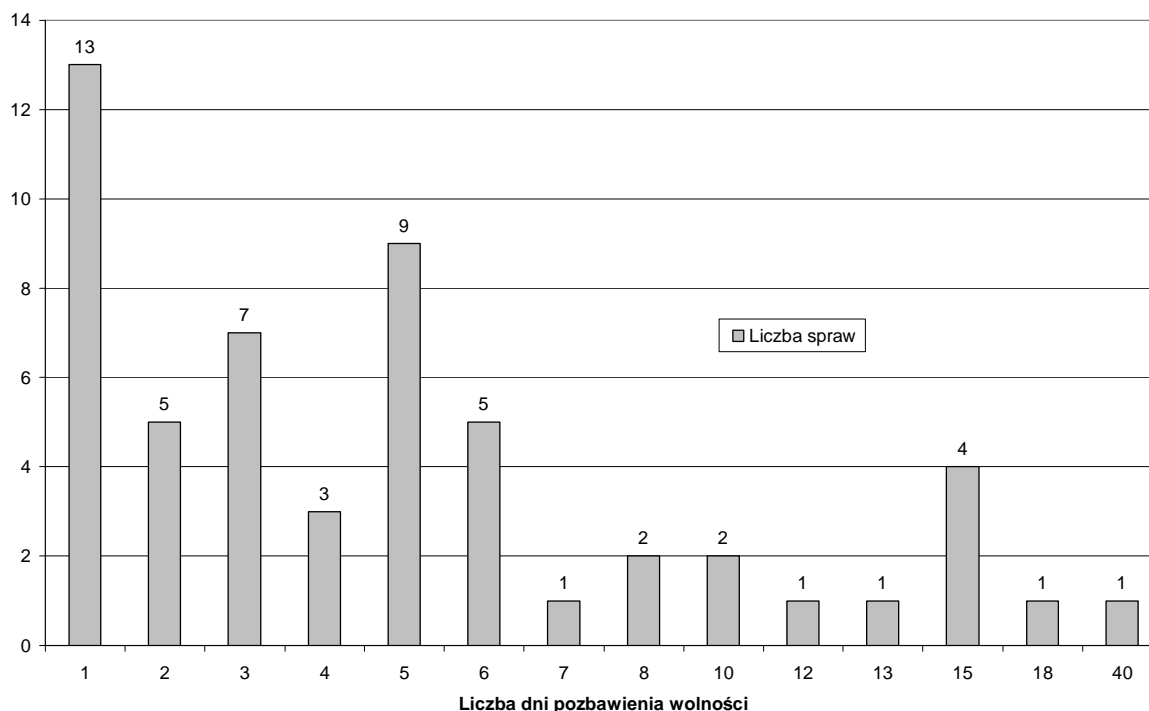
¹⁷¹ Sprawa II Ko 388/11 Oz 99/11 Sąd Rejonowy Lubin.

2.14. Orzekanie kar zastępczych

Każde z państw członkowskich UE w przypadku, gdy nie jest możliwe ściągnięcie kary pieniężnej w całości lub w części, może zezwolić na zastosowanie przez państwo wykonujące kar zastępczych. W 56 analizowanych sprawach przewidziano taką możliwość. We wszystkich przypadkach była to kara pozbawienia wolności (w jednym przypadku areszt) w różnym wymiarze, w granicach od 1 do 40 dni. Szczegółowe zestawienie zawarte jest w Załączniku Nr 20, a obrazuje je wykres 12:

Wykres 12

Dopuszczalny wymiar kar zastępczych.

W 54 sprawach w zaświadczeniu znajdowała się informacja co do możliwości zamiany kary grzywny na inny rodzaj kary, w razie jej nieściągalności. W pozostałych 529 przypadkach, wobec braku takiej informacji, zamiana kary grzywny na inny rodzaj kary nie była możliwa.

Z analizowanych akt wynika, iż tylko w jednostkowych przypadkach bezskuteczności egzekucji skorzystano z możliwości orzeczenia kary zastępczej. W 4 przypadkach

orzeczono zastępczą karę kilku dni pozbawienia wolności, zamykającą się we wskazanym w orzeczeniu wymiarze¹⁷². W żadnej sprawie nie skorzystano z możliwości zamiany kary pieniężnej na karę zastępczą w postaci pracy społecznie użytecznej. W jednej sprawie sąd wykonujący miał taki zamiar, ale brak było upoważnienia organu wydającego orzeczenie do zastosowania tego rodzaju kary zastępczej. Nasuwa się w związku z tym refleksja, czy nie byłoby celowe dopuszczenie możliwości zastosowania zastępczej kary łagodniejszego rodzaju niż przewidziana w orzeczeniu, jeśli taką możliwość przewiduje prawo państwa wykonania orzeczenia.

2.15. Umorzenie postępowania wykonawczego

Egzekucja nie będzie miała miejsca w przypadku umorzenia postępowania wykonawczego w oparciu o art. 611fk k.p.k. (w związku z faktem otrzymania przez właściwy sąd lub inny organ państwa wydającego informacji o niepodleganiu orzeczenia dalszemu wykonaniu).

Do umorzenia postępowania w w/w trybie doszło w 25 sprawach. Umorzenie postępowania wykonawczego wiązało się najczęściej z uiszczeniem kary pieniężnej (w Polsce lub państwie wydania orzeczenia)¹⁷³. W kilku sprawach¹⁷⁴ umorzenie postępowania wykonawczego wiązało się z umorzeniem postępowania głównego prowadzonego w przedmiocie przyjęcia do wykonania w Polsce kary o charakterze pieniężnym. Zdarzało się, że miała miejsce odmowa wykonania orzeczenia w oparciu

¹⁷² II Ko 558/12/3 Oz 58/10 (Sąd Rejonowy Piła); II Ko 386/10 (Sąd Rejonowy Świdnica); II Kop 1/10 Oz 252/10 (Sąd Rejonowy Bielsk Podlaski); VIII Ko 2284/10 Oz 26/10 (Sąd Rejonowy Zamość).

¹⁷³ Na przykład w sprawie XIII Ko 7035/10 Oz 156/10 Sąd Rejonowy w Kielcach wydał postanowienie o umorzeniu postępowania głównego, gdyż przed rozpoczęciem postępowania kwota kary pieniężnej została uiszczona. Skutkowało to umorzeniem postępowania wykonawczego. Podobna sytuacja miała miejsce w sprawie Kop 3/12, Sąd Rejonowy Łódź Widzew oraz w sprawie II Ko 2026/11, w toku której Sąd Rejonowy w Wałczu otrzymał pismo z organu niemieckiego, z którego wynikało, że „ukarany uiszczył nałożoną na niego karę w Niemczech i w związku z tym cofa swój wniosek o wykonanie orzeczenia.” Specyficzna sytuacja wystąpiła w jednej ze spraw w związku z zajęciem majątku dłużnika. W sprawie Ko 589/11 (Oz 38/11), Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle doszło do umorzenia postępowania głównego, a następnie umorzenia postępowania wykonawczego, gdyż po zajęciu majątku w celu spłacenia wierzytelności, osoba ukarana zapłaciła karę pieniężną. Podobna sytuacja miała miejsce w sprawie Ko 588/11 (Oz 37/11), Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle.

¹⁷⁴ IX Ko 424/11 Oz 401/11 Sąd Rejonowy Bydgoszcz, II Ko 1341/11 Oz 1033/11 Sąd Rejonowy Świnoujście, II Ko 1060/11 Oz 31/11 Sąd Rejonowy Radzyń Podlaski, II Ko 350/12 Oz 11/12 Sąd Rejonowy Radzyń Podlaski, II Kop 1/11 Sąd Rejonowy Bielsk Podlaski, II Ko 218/11 Oz 120/11 Sąd Rejonowy Łódź - Widzew.

o przesłanki z art. 611fg k.p.k., czego konsekwencją było umorzenie postępowania wykonawczego¹⁷⁵.

Umorzenie było nieraz skutkiem umorzenia postępowania w państwie wydania orzeczenia. Na przykład w sprawie VI Ko 796/11 Oz 111/11 do Sądu Rejonowego Kłodzko dotarła informacja z Ministerstwa Sprawiedliwości Niemiec o umorzeniu postępowania wykonawczego. W związku z tym Sąd Rejonowy Kłodzko wydał postanowienie o umorzeniu postępowania wykonawczego prowadzonego w Polsce.

Zdarzały się też umorzenia postępowania wykonawczego związane ze śmiercią osoby ukaranej¹⁷⁶.

2.16. Obowiązek poinformowania organu wydającego

Zgodnie z art. 611 fl k.p.k. organ wykonujący ma obowiązek poinformowania organu sądowego państwa wydającego zarówno o treści postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia (o jego uznaniu, jak i braku takiego uznania), postanowienia w przedmiocie zakończenia postępowania egzekucyjnego, jak również o ewentualnej zamianie kary pieniężnej na zastępczą karę innego rodzaju.

Poinformowanie o treści postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia miało miejsce w 273 sprawach (wskazanych w Załączniku nr 21 do niniejszego opracowania). Warto przy tym zwrócić uwagę, że w niektórych sądach odbywało się to za pośrednictwem poczty elektronicznej,¹⁷⁷ która to forma komunikacji powinna być wykorzystywana w możliwie największym zakresie, o ile oczywiście będzie spełniony warunek, że ten sposób przesyłania danych umożliwi stwierdzenie autentyczności przekazanych dokumentów.

¹⁷⁵ IX Ko 3182/11 Oz 230/11 Sąd Rejonowy Tarnów, II Ko 210/11 Oz 31/11 Sąd Rejonowy Lębork, II Ko 568/11 Sąd Rejonowy Janów Lubelski, XIII Kop 2/12 Sąd Rejonowy Białystok, XIII Kop 4/12 Sąd Rejonowy Białystok, II Ko 895/11 Oz 41/11 Sąd Rejonowy Sanok, II Ko 224/12 (Oz 19/12) Sąd Rejonowy Sanok, II 1 Ko 509/10 Sąd Rejonowy Międzyrzecz.

¹⁷⁶ W sprawie II Ko 755/2011 Sąd Rejonowy Skarżysko - Kamienna ukarany zmarł, czego konsekwencją było umorzenie postępowania głównego, a następnie umorzenie postępowania wykonawczego. Taka sytuacja miała też miejsce w sprawie II Ko 312/11 Sąd Rejonowy Lubliniec.

¹⁷⁷ Na przykład w Sądzie Rejonowym Jaworzno, w sprawach II Ko 16/11, II Ko 17/11, II Ko 22/11, II Ko 23/11, II Ko 115/11, II Ko 116/11.

Kwestia powiadamiania organu wydającego była m.in. przedmiotem kontroli prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Sądzie Rejonowym dla Krakowa - Nowej Huty. Ujawniła ona, że w wielu sprawach¹⁷⁸ nie dokonywano powiadamiania organów wydających orzeczenia o postanowieniu w przedmiocie wykonania orzeczenia o karach pieniężnych. W związku z czym Sąd Okręgowy wniósł o dopełnienie procedury i powiadomienie państwa wydającego o podjętych czynnościach i końcowym rezultacie sprawy.

Na 639 spraw poddanych analizie w 151 przypadkach nie poinformowano organu wydającego o końcowym rozstrzygnięciu.

W wielu jednak sprawach, w których dopełniono obowiązku poinformowania organu, który wydał orzeczenie, o jego uznaniu oraz jego wykonaniu, miało to miejsce ze znacznym opóźnieniem (sięgającym nieraz nawet dwóch lat¹⁷⁹) w stosunku do daty wydania odpowiedniego postanowienia. Wśród akt poddanych analizie z Sądu Rejonowego z Brzegu wszystkie powiadomienia sądów wydających miały tę samą datę wysłania, co wskazuje na to, że powiadomienia te zostały wysłane hurtowo. Data ich wysłania przypadająca na koniec maja 2012 r. (zbliżona do daty rozpoczęcia niniejszych badań), pozwala przypuszczać, że powiadomienie nastąpiło wskutek otrzymania prośby o przekazanie akt do Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości w związku z prowadzeniem niniejszej analizy.

¹⁷⁸ II Ko 4493/11 Oz 34/10/N (Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta), II Ko 4491/11 Oz 40/10/N (Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta), II Ko 5253/10 Oz 94/10/N (Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta), II Ko 4495/11 Oz 22/11/N (Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta), II Ko 4492/11/N Oz 26/11/N (Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta), II Ko 4502/11/N Oz 29/11/N (Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta), II Ko 4496/11/N Oz 30/11/N (Sąd Rejonowy - Kraków Nowa Huta), II Ko 4497/11/N Oz 31/11/N (Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta), II Ko 4056/11/N Oz 32/11/N (Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta), II Ko 4498/11/N Oz 34/11/N (Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta), II Ko 4499/11/N Oz 39/11/N (Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta), II Ko 4500/11/N Oz 40/11/N (Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta), II Ko 4501/11/N Oz 47/11/N (Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta), II Ko 4057/11/N Oz 33/12/N (Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta), II Ko 4054/11/N Oz 34/12/N (Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta), II Ko 4055/11/N Oz 35/12/N (Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta), II Ko 856/12/N Oz 36/12/N (Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta), II Ko 857/12/N Oz 37/12/N (Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta), II Ko 482/12/N Oz 38/12/N (Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta).

¹⁷⁹ Na przykład w sprawie XIII Ko 6955/10 Oz 153/10 (Sąd Rejonowy Kielce) powiadomienie organu wydającego nastąpiło po upływie prawie 2 lat od wydania postanowienia w przedmiocie przyjęcia do wykonania kary o charakterze pieniężnym. W sprawach z Sądu Rejonowego z Sanoka zapłata grzywny miała miejsce w listopadzie 2011 r., a zawiadomienie organu wydającego w dniu 01.06.2012 r. (ponad półroczny termin zwłoki). Podobnie poważne opóźnienie miało miejsce także w sprawach z Sądu Rejonowego Szubin: II Ko 214/11 oraz II Ko 215/11, z Sądu Rejonowego Warszawa - Śródmieście sprawy: XI Ko 755/11 oraz XI Ko 754/11.

Z przepisu art. 611 ff k.p.k. wynika, że informacja powinna dotyczyć treści postanowienia. Nie jest więc jasne, czy należy również przekazać samo orzeczenie. Praktyka w tym zakresie była różna. W niektórych sądach wysyłano samą informację w postaci krótkiej notatki o zakończeniu postępowania i jego wyniku¹⁸⁰. W innych zaś dołączano orzeczenie, co nie wydaje się konieczne.

3. Wniosek wydany przez Polskę w przedmiocie uznania kary o charakterze pieniężnym

W trakcie badań poddany został analizie jedyny nadesłany przez sądy polskie wniosek sporządzony przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim, a skierowany do właściwego organu w Czechach (sprawa II Ko 20/10). W postępowaniu w sprawie tego wniosku pojawiły się pewne wątpliwości, które sprawiły, że podjęcie próby ich wyjaśnienia jest celowe. Sekwencja czynności Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim była następująca. Sąd ten najpierw wystąpił w dniu 15.07.11 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości z prośbą o wskazanie sądu właściwego do przesłania wniosku o przyjęcie do wykonania kary o charakterze pieniężnym.

Dodatkowo w dniu 22.07.11 r. zwrócił się do z wnioskiem do PZU o udostępnienie danych pokrzywdzonego ze zbioru danych osobowych. W dniu 11.08.11 r. nadeszła odpowiedź z Ministerstwa Sprawiedliwości ze wskazaniem właściwego organu. Po otrzymaniu informacji, sąd w dniu 09.09.11 r. wysłał pismo do osoby pokrzywdzonej z prośbą o poinformowanie, czy została dokonana wpłata orzeczonej w wyroku nawiązki w kwocie 500 PLN oraz zapowiedział, że w razie braku otrzymania dowodu wpłaty, sąd wystąpi do właściwych organów czeskich o wykonanie wyroku. W dniu 25.10.11 r. sąd zwrócił się do Ministerstwa Sprawiedliwości z pytaniem, czy zawarto w trybie art. 611ff § 2 k.p.k. porozumienie z odpowiednimi organami państwa czeskiego przewidujące podział kwot uzyskanych z egzekucji orzeczeń. W odpowiedzi Ministerstwo Sprawiedliwości w dniu 08.11.11 r. stwierdziło, iż dotychczas nie zawarło z żadnym państwem porozumienia, o jakim mowa w art. 611 ff § 2 k.p.k. W związku z powyższym w dniu 22.11.11 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wydał postanowienie o wystąpieniu o wykonanie kary grzywny 100

¹⁸⁰Na przykład w sprawie Oz 35/11 Sąd Rejonowy Kłodzko.

stawek dziennych po 10 PLN każda, po przeliczeniu 1.000 PLN, oraz zdecydował jednocześnie zawiesić prowadzone w Polsce postępowanie wykonawcze wobec ukaranego (na podstawie art. 15 § 2 k.k.w. w związku z art. 611 fc § 1 k.p.k.) do czasu wykonania kary grzywny przez sąd Republiki Czeskiej. Po uprawomocnieniu się postanowienia zdecydowano o jego wykonaniu i w tym celu zarządzono zlecić tłumaczenie na język czeski: 1. odpisu prawomocnego wyroku (kompletnego odpisu z pieczęciami), 2. odpisu postanowienia z dnia dzisiejszego (kompletnego odpisu z pieczęciami), 3. zaświadczenia o którym mowa w art. 611 fa § 7 k.p.k.. Ponadto zarządzono przesłanie przetłumaczonych dokumentów do Krajsky sud Plzen pocztą i faksem, a także po nadejściu informacji z Czech o wykonaniu grzywny przedstawienie akt sprawy celem podjęcia zawieszzonego postępowania wykonawczego.

Czynności podjęte przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim mogą w części mogą budzić wątpliwości. Po pierwsze, można kwestionować potrzebę zwracania się w sprawie o ustalenie organu właściwego miejscowo do wykonania orzeczenia do Ministerstwa Sprawiedliwości, zamiast przesłania wniosku bezpośrednio do sądu właściwego dla miejsca zamieszkania osoby ukaranej (w zaświadczeniu, jako przesłankę skierowania wniosku do Republiki Czeskiej została zaznaczona przesłanka: 1 – miejsca zamieszkania i 3 – uzyskiwania w państwie wykonania dochodów – rencista, 4.000 koron). Po drugie, wątpliwości może budzić celowość tłumaczenia, z inicjatywy własnej sądu, na język czeski odpisu orzeczenia oraz odpisu postanowienia w sprawie skierowania orzeczenia do wykonania w Republice Czeskiej, podczas gdy można było poprzestać na przetłumaczeniu samego zaświadczenia. Warto dodać, iż koszt tłumaczenia istotnie przewyższał wysokość nawiązki (i wynosił odpowiednio blisko 700 PLN). Po trzecie, można mieć wątpliwości, czy należało się zwracać z pytaniem do Ministerstwa Sprawiedliwości o ewentualnie zawarte porozumienie. Z przepisu art. 611 fb k.p.k. wydaje się bowiem wynikać, że w każdej sprawie zawierane jest oddzielne porozumienie i że inicjatywa jego zawarcia wychodzi zazwyczaj od organu wydającego lub wykonującego, a nie od organu centralnego. Warto dodać, że wykonywanie tych zbędnych czynności przedłużało postępowanie, tak że od decyzji o skierowaniu do wykonania orzeczenia w innym państwie do czasu realizacji wniosku minęło blisko 5 miesięcy.

Pozytywnie należy równocześnie odnotować, że w orzeczeniu przewidziano, w razie uchylenia się od zapłaty kary pieniężnej, możliwość orzeczenia kary zastępczej w określonej wysokości. Z zastosowanego, zgodnie z art. 45 k.k.w., przelicznika wyszło, że kara zastępcza pozbawienia wolności za nawiązkę w kwocie 500 PLN będzie wynosić 50 dni. Warto zaznaczyć, że stosowany w Polsce przelicznik, jest wyjątkowo niekorzystny dla ukaranego, zwłaszcza na tle stosowanych w innych państwach członkowskich UE, co przeczy idei harmonizacji sankcji w ramach wspólnej unijnej przestrzeni wolności bezpieczeństwa i sprawiedliwości.

Uwagi końcowe

Analiza akt w sprawach o przestępstwa i wykroczenia dotyczących wykonania w Polsce orzeczeń organów innych państw członkowskich UE dotyczących kar pieniężnych pozwala na sformułowanie następujących spostrzeżeń oraz wniosków końcowych.

Orzeczenia dotyczące kar o charakterze pieniężnym kierowane do Polski dotyczą wyłącznie spraw drobnych, które najczęściej w naszym systemie prawnym kwalifikowane byłyby jako wykroczenia. W przeważającej większości przypadków są to mandaty za drobne naruszenia przepisów ruchu drogowego. Wiąże się to niewątpliwie z faktem, że takich spraw, w przypadku obywateli Polski, jest najwięcej. Kwestia jednak, jakie sprawy są kierowane do wykonania orzeczenia w Polsce wymaga bliższego przyjrzenia się, bo ma wyraźny aspekt finansowy. Nie można bowiem wykluczyć sytuacji, że organy wydające orzeczenia przy zasądzonych wyższych kwotach kar pieniężnych, mogą chcieć wykazywać więcej inicjatywy w celu doprowadzenia do ich wyegzekwowania na miejscu, tzn. w kraju wydania orzeczenia. Z wnioskiem o wykonanie orzeczeń w innym państwie członkowskim UE występują natomiast zawsze, gdy chodzi o kwoty drobne, które nawet w przypadku, gdy dojdzie do ich wyegzekwowania od osoby ukaranej, nie pokryją w pełni kosztów jego wykonania.

Z badań wynika równocześnie, że tylko wyjątkowo polskie sądy korzystały z możliwości odmowy wykonania orzeczenia w sytuacji, gdy wysokość kary pieniężnej była niższa niż 70 euro. Należy przy tym mieć na uwadze, że koszty wykonania kary pieniężnej były w takich przypadkach często znaczne, z reguły przewyższające istotnie wysokość orzeczonej kary, a często jej egzekucja okazywała się bezskuteczna. Nasuwa się w związku z tym refleksja, czy przyjęte rozwiązania, a także praktyka ich stosowania, są zgodne z zasadą proporcjonalności. Problem mógłby być mniej drastyczny, gdyby sądy przy wykonywaniu orzeczeń miały na względzie potrzebę minimalizacji kosztów, a zwłaszcza unikały tłumaczeń wszystkich dokumentów.

Rozważenia wymaga w związku z tym, poza postulatem unikania zbędnych kosztów, przyjęcie jednakowej polityki w sprawie odmów wykonania orzeczeń w takich sytuacjach.

De lege ferenda można też zastanawiać się nad celowością podwyższenia kwot granicznych kary pieniężnej dla odmowy wykonania orzeczenia w decyzji ramowej 2005/214/WSiSW.

Z badań wynika też, że wnioski dotyczyły prawie wyłącznie kar o charakterze pieniężnym orzekanych samoistnie. Nie występowało w praktyce o wykonanie grzywnien czy innych kar o charakterze pieniężnym orzeczonych obok np. kary pozbawienia wolności, czy obok środków o charakterze probacyjnym lub alternatywnym, chociaż jest to nie tylko dopuszczalne, ale często również celowe.

Analiza polskich regulacji prawa karnego odnoszących się do uznawania orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym prowadzi do wniosku, że przyjęty model postępowania jest funkcjonalny z punktu widzenia skutecznego egzekwowania orzeczonych kar pieniężnych, a równocześnie w wystarczającym stopniu gwarantuje ochronę praw osoby ukaranej.

Zdarzające się zaś sytuacje niepełnej implementacji postanowień Decyzji 2005/214/WSiSW mogą być rozwiązywane przy zastosowaniu reguł wykładni norm prawa europejskiego.

Ta generalnie pozytywna ocena obowiązujących aktualnie rozwiązań nie oznacza, że nie należałoby rozważyć *de lege ferenda* pewnych zmian. Rozstrzygnięcia wymaga też kwestia, czy zmiany te powinny mieć charakter cząstkowy, w tym sensie, że dotyczyć tylko omawianej instytucji wzajemnego uznawania. Czy też nie przyszła już pora, żeby generalnie uporządkować cały dział XIII k.p.k. regulujący postępowanie karne ze stosunków międzynarodowych, a w każdym razie zsynchronizować zasady stosowania różnych instrumentów wzajemnego uznawania orzeczeń w ramach UE.

Z analizy bowiem wynikało, że metoda stosowania odesłań w przepisach odnoszących się do wykonania kar pieniężnych do przepisów znajdujących się w innych rozdziałach (np. dotyczących ENA w zakresie listy czynów nie wymagających badania podwójnej karalności) nie zawsze spełnia swoje zadanie.

Ponadto, jak wykazały badania aktowe, sądy mają nieraz wątpliwości, czy i w jakim zakresie mogą stosować bardziej ogólne zasady dotyczących przyjęcia i przekazania orzeczeń do wykonania, przewidziane w rozdziale 66 k.p.k., w stosunkach między państwami członkowskimi EU.

Odnosnie zaś do konkretnych uregulowań uznawania kar o charakterze pieniężnych, to za lukę w prawie należy uznać pominięcie normy dopuszczającej stosowanie przepisów o uznawaniu kar pieniężnych do osób prawnych. Wymóg uznawania kar pieniężnych orzeczonych wobec osób prawnych znajduje się w Decyzji 2005/214/WSiSW. Wyraźny przepis dotyczący tej sytuacji był też przewidziany w Projekcie ustawy z 2008 r. Do tych uregulowań należałoby wrócić i dokonać odpowiedniej zmiany ustawy o podmiotach zbiorowych.

Rewizji wymaga ujęcie katalogu czynów (przestępstw i wykroczeń) zawartych w art. 611 fg k.p.k., w przypadku których nie powinna być badana podwójna karalność.

Kolejna do rozważenia propozycja *de lege ferenda* związana jest z funkcjonowaniem organów centralnych w związku z instytucją uznawania kar pieniężnych. Zasadą jest tu bezpośrednie komunikowanie się organów wydających oraz wykonujących orzeczenie (art. 4 ust. 3 Decyzji 2005/214/WSiSW). Niemniej decyzja ta dopuszcza możliwość wyznaczenia organu centralnego, którego zadaniem będzie administracyjne przekazywanie i odbiór orzeczeń oraz wspomaganie właściwych organów. Zgodnie z brzmieniem art. 2 taka możliwość powinna być jednak traktowana jako wyjątek i wynikać z organizacji systemu wewnętrznego danego państwa. W badanych aktach były sprawy, w których występowały organy centralne. Miało to miejsce zwłaszcza w tych przypadkach, w których państwo występujące z wnioskiem włączyło swój organ centralny w procedurę uznawania. Wtedy to najczęściej kontaktowało się najpierw z polskim Ministerstwem Sprawiedliwości, pomimo iż nie zostało ono wskazane jako organ centralny w rozumieniu art. 2 Decyzji 2005/214/WSiSW. Rozważania wymaga kwestia, czy sprawa ta nie powinna zostać wyraźnie uregulowana, a nie tylko opierać się, jak jest dotychczas, na dżentelmeńskiej umowie.

Z Decyzji 2005/214/WSiSW oraz przepisu art. 611 fi k.p.k. wynika, że ewentualne porozumienie w sprawie podziału kwot uzyskanych w wyniku uiszczenia kary

pieniężnej jest zawierane przez Ministerstwo Sprawiedliwości. Chociaż przepisy wyraźnie tego nie precyzują należy przypuszczać, że inicjatywa takiego porozumienia wychodzi od państwa wydania orzeczenia, ponadto przekazanie kwoty powinno nastąpić dopiero po otrzymaniu wezwania od organów tego państwa. Dobrze by jednak się stało, gdyby doszło do dokładniejszego określenia trybu informowania o zawarciu porozumienia organów wykonujących orzeczenie, co pozwoliłoby im zaoszczędzić potrzeby ustalania jego istnienia.

Wyraźnego uregulowania wymaga ponadto kwestia rejestracji w sądach spraw związanych z wykonaniem orzeczeń dotyczących kar pieniężnych. Sprawa ta jest obecnie jasna jeśli chodzi o rejestrację wniosków napływających z innych państw członkowskich UE. Natomiast nie jest wiadomo, jak powinny być rejestrowane na poziomie wydziałów wnioski, z którymi sądy polskie występują do innych państw członkowskich UE. Należałoby przyjąć w tym zakresie analogiczne zasady w odniesieniu do wszystkich instrumentów wzajemnego uznawania orzeczeń.

Badania aktowe pozwalają na sformułowanie postulatów zmierzających do udoskonalenia praktyki stosowania obowiązujących przepisów.

Nadal zdarzają się też przypadki, że sądy w trakcie postępowania w sprawie uznawania podejmują działania zmierzające do ponownego dokonania ustaleń faktycznych. Jest to praktyka niedopuszczalna, sprzeczna z ideą instytucji wzajemnego uznawania orzeczeń. Możliwość wzruszenia prawomocnego orzeczenia istnieje wyłącznie wtedy, gdy wystąpią podstawy do wznowienia postępowania.

Należy natomiast zawsze wnikliwie badać, czy osoba ukarana była właściwie poinformowana o sprawie oraz czy miała zagwarantowane prawo do zaskarżenia orzeczenia, z którym się nie zgadza, a w szczególności czy zostały spełnione zastrzone wymogi Decyzji 2005/214/WSiSW w tym przedmiocie po jej nowelizacji w 2009 r.

Warto na marginesie dodać, że odnosząca się do tej kwestii lit. „h” zaświadczenia jest niezbyt jasno sformułowana (i to zarówno w załączniku do Decyzji 2005/214/WSiSW jak i w załączniku do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, które stanowi jego wierną kopię), co przysparzało w praktyce sądom pewne problemy. *De lege ferenda* można by rozważać zmianę treści zaświadczenia

w punkcie 2 lit. h., albo co najmniej uzupełnienie zaświadczenia o wyjaśnienie, jak ten fragment należy rozumieć.

Wiele wniosków kierowanych do polskich organów nie spełnia wszystkich kryteriów formalnych. Z badań wynika, że poszczególne sądy w różny sposób reagują na to zjawisko. W szczególności dotyczy to sytuacji, kiedy nie przekazano oryginału orzeczenia lub poświadczono za zgodność z oryginałem jego odpisu. Niektóre sądy odmawiają w takiej sytuacji uznania wniosku, inne zwracają się bezpośrednio do organu państwa wydania orzeczenia o uzupełnienie braku. Wobec milczenia przepisów w tym przedmiocie, trudno jednoznacznie rozsądzić, która praktyka jest bardziej prawidłowa. W opracowaniu przedstawiono argumenty przemawiające za każdym z tych rozwiązań. W każdym razie jest sprawą niewątpliwą, że posiadanie przez sąd wykonujący orzeczenie co najmniej poświadczonego za zgodność odpisu orzeczenia jest konieczne, gdyż stanowi on jeden z dokumentów niezbędnych dla ważności tytułu egzekucyjnego (patrz art. 611 fh § 3 k.p.k.). Biorąc jednak pod uwagę potrzebę rozwijania współpracy sądowej pomiędzy państwami członkowskimi UE należy opowiedzieć się za dopuszczalnością zwrócenia się o uzupełnienie tego braku i dopiero, w razie nieprzesłania orzeczenia w wyznaczonym terminie, odmówić realizacji wniosku.

W badanych sprawach zdarzało się, że zaświadczenia były niekompletne. W tym przypadku obowiązujące przepisy są jednoznaczne: należy najpierw zwrócić się do organu wydania orzeczenia o uzupełnienie. Jest to poważny problem, który, po pierwsze, wydłuża proces rozpoznania wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym. Po drugie, w przypadku nie uzupełniania brakujących danych przez organ wydający, może doprowadzić do odmowy przyjęcia do wykonania orzeczenia ze względu na niewystarczający zestaw istotnych informacji.

Z tego względu sprawą niezwykle ważną jest zapoznanie się przez organ wykonujący z treścią formularza zaświadczenia nadesłanego przez państwo wydające. Wnikliwa lektura zaświadczenia pozwoli z reguły od razu na stwierdzenie, czy sąd rejonowy dysponuje wszystkimi istotnymi informacjami, niezbędnymi dla podjęcia decyzji w przedmiocie przyjęcia do wykonania orzeczenia, czy też zachodzi konieczność zwrócenia się do organu państwa wydającego orzeczenia o ich uzupełnienie.

Potrzebne jest ponadto uczulenie zarówno organów wymiaru sprawiedliwości innych państw członkowskich UE, jak i Polski na konieczność zaznaczania we wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym przesłanki przekazania. Warto jednak podkreślić, że we wszystkich badanych sprawach właściwość miejscową sądu wykonania orzeczenia określało miejsce pobytu osoby ukaranej. Można więc rozważać, czy w razie braku zaznaczenia przesłanki związanej z ustaleniem właściwości miejscowej organu, nie byłoby celowe przyjęcie domniemania, że wystąpiła ona również w danym przypadku. Prawidłowe jednak również będzie zwrócenie się do organu wydania orzeczenia o uzupełnienie tego braku. W przypadku nieotrzymania odpowiedzi w wyznaczonym terminie organ wykonujący może odmówić uznania orzeczenia w powołaniu się na niekompletność zaświadczenia. Jednak tego zrobić nie musi, bo zawsze odmowa wykonania orzeczenia ma w świetle art. 611 fg k.p.k. charakter fakultatywny.

Z badań wynika, że sądy zwracając się o uzupełnienie braku nie zawsze wyznaczały termin na odpowiedź. Taka praktyka jest sprzeczna z obowiązującymi przepisami. Z art. 611 fg § 4 k.p.k. wynika wyraźnie, że taki termin trzeba wskazać.

Kolejną kwestią niezwykle istotną jest potrzeba wykonania wszelkich czynności, niezbędnych do rozpatrzenia wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym, przed pierwszym posiedzeniem, w którym ma prawo wziąć udział prokurator, osoba ukarana i jego obrońca.

Dotyczy to nie tylko zbadania właściwości miejscowej, usunięcia braków zaświadczenia oraz uzupełnienia dokumentacji, lecz również ustalenia adresu osoby ukaranej, gdy podany w zaświadczeniu nie jest właściwy, kursu NBP, po jakim należy przeliczyć kwotę kary itp. Oczywiście może się zdarzyć, że konieczne będzie dokonanie ponowne tych ustaleń w trakcie posiedzenia. Niemniej w badanych sprawach najczęściej można było to zrobić wcześniej, a zdarzało się nawet, że po wydaniu postanowienia w przedmiocie uznania orzeczenia konieczne było ponowne zajęcie się sprawą w celu ustalenia kursu, po jakim należy przeliczyć uznaną karę. Odpowiednie stosowanie w takim przypadku przepisów k.p.k. odnoszących się do przygotowania do rozprawy pozwoli na przyspieszenie wykonania orzeczeń o karach pieniężnych, a tym samym przyczyni się do zwiększenia ich efektywności oraz wpłynie w pozytywny sposób na odbiór społeczny działania sądów.

Z badań aktowych wynika, że istnieje potrzeba doskonalenia praktyki w zakresie wzajemnego informowania się właściwych organów zarówno o postępkach samej procedury uznawania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym, jak też o faktach czyniących je bezprzedmiotowym. Na przykład zgodnie z postanowieniami Decyzji 2005/214/WSiSW sąd wydający orzeczenie, po otrzymaniu wpłaty kary o charakterze pieniężnym, powinien z własnej inicjatywy przekazać odpowiednią informację o zakończeniu postępowania do sądu wykonującego. Sąd wykonujący w razie wystąpienia wątpliwości w kwestii uiszczenia należności powinien przed przyjęciem kary do wykonania (a w każdym razie przed posiedzeniem) wystąpić o ich wyjaśnienie. W badanych sprawach zdarzało się, że właściwe organy nie wywiązywały się z tych obowiązków, co powodowało, że podejmowane działania były zbędne albo postępowanie przewlekłe. Z analizy akt wynika, że zdarzało się, iż sądy polskie nie informowały w ogóle organów wydających orzeczenie o przekazaniu wniosku innemu organowi sądowemu w państwie wykonania, według właściwości miejscowej, albo czyniły to z opóźnieniem.

Podobne uchybienia występowały także w przypadku innych obowiązków informacyjnych wynikających z art. 611 fl. k.p.k. Z przepisu tego wynika konieczność poinformowania przez organ wykonujący orzeczenia o treści postanowienia w sprawie jego uznania (czy zostało przyjęte do wykonania, czy też nie), o zakończeniu postępowania egzekucyjnego, a także zamianie kary pieniężnej na karę zastępczą. Z przepisu tego wynika, że powiadomienie powinno nastąpić niezwłocznie. Negatywnie należy zatem ocenić fakt, że przepis ten nie był przestrzegany w praktyce.

Niepokój budzi ponadto, wspomniana już, tendencja sądów do częstego zlecenia tłumaczeń np. orzeczeń sądowych, nawet wtedy gdy treść zaświadczenia, które powinno odzwierciedlać wiernie najważniejsze postanowienia orzeczenia, nie budziła żadnych wątpliwości. Tłumaczenie orzeczeń na język polski powinno mieć charakter wyjątkowy i mieć miejsce tylko w uzasadnionych przypadkach. Odwrotna praktyka jest niezgodna z zasadą zaufania stanowiącą fundament wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych i, jak już sygnalizowano, podraża w sposób niepotrzebny koszty wykonania orzeczenia. Podobnie, nie powinno się zlecać tłumaczeń orzeczeń wydanych przez sąd polski ani też informacji o postępkach postępowania. Decyzja

2005/214/WSiSW nie nakłada takiego obowiązku na państwo wykonujące orzeczenie, a z ogólnych zasad współpracy międzynarodowej w sprawach karnych wynika, że ewentualne tłumaczenie może zrobić adresat pisma. Dlatego też praktyka tłumaczenia korespondencji, której oryginał jest w języku polskim, powinna być zaniechana.

Porównanie liczby wniosków kierowanych do Polski oraz wysyłanych do organów innych państw członkowskich UE wskazuje, że sądy polskie z tej możliwości korzystają z dużą powściągliwością. Z danych zebranych w toku prowadzonych badań wynika, iż polskie organy wymiaru sprawiedliwości wystawiły w latach 2009 – 2012 tylko 64 wnioski o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym, podczas gdy liczba wniosków otrzymanych z innych państw zbliżała się do trzech tysięcy. Oznacza to, że inne państwa członkowskie UE o wiele częściej wykorzystują istniejące możliwości. Celowe wydaje się w związku z tym zbadanie, czy fakt ten wiąże się z tym, że takich spraw, w których orzeczono kary pieniężne kwalifikujące się do wykonania w innym kraju, było w Polsce niewiele, czy też organy wydającego orzeczenie, niechętnie korzystały z możliwości przekazania orzeczenia do wykonania w innym państwie członkowskim UE.

Lista wykresów

Wykres 1 – Łączna liczba wniosków o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym rozpatrywanych przez poszczególne sądy Rzeczypospolitej Polskiej, str. 40

Wykres 2 – Łączna liczba wniosków o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym skierowanych przez poszczególne sądy Rzeczypospolitej Polskiej, str. 42

Wykres 3 – Państwa, do których sądy Rzeczypospolitej Polskiej skierowała wnioski o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym, str. 43

Wykres 4 - Rozkład wniosków o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym w poszczególnych sądach, str. 48

Wykres 5 – Rodzaj przestępstwa stanowiącego podstawę do wydania wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym, str. 57

Wykres 6 - Rodzaj kary o charakterze pieniężnym, str. 59

Wykres 7 - Wysokość kary o charakterze pieniężnym, str. 61

Wykres 8 - Wysokość podlegającej wykonaniu kary o charakterze pieniężnym w złotych polskich, str. 62

Wykres 9 - Sprawy, w których wysokość orzeczonej kary kształtowała się poniżej kwoty 70 euro, str. 63

Wykres 10 - Wnioski o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym, w których wystąpiły braki formalne w formie braku zaznaczenia przesłanki przekazania, str. 70

Wykres 11 – Czas trwania postępowania od dnia pierwszego posiedzenia do dnia uprawomocnienia się postanowienia o wykonaniu orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym, str. 80

Wykres 12 – Dopuszczalny wymiar kar zastępczych, str. 106

Wykaz załączników

Załącznik nr 1 - Formularz ankiety

Załącznik nr 2 - Łączna lista spraw prowadzonych w sądach rejonowych o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym otrzymanych od organów sądowych innych państw członkowskich UE w terminie do czerwca 2012 r. (data rozpoczęcia badań)

Załącznik nr 3 - Łączna lista spraw skierowanych przez sądy Rzeczypospolitej Polskiej do organów sądowych innych państw członkowskich UE

Załącznik nr 4 **Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.** - Rejestracja spraw

Załącznik nr 5 - Łączna lista akt spraw poddanych analizie w ramach prowadzonych badań z zakresu uznania orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym skierowanych do Rzeczypospolitej Polskiej przez inne państwa członkowskie UE

Załącznik nr 6 - Lista wniosków o wykonanie kary o charakterze pieniężnym zawierających braki formalne w postaci nieoznaczenia przesłanki przekazania przedmiotowego wniosku

Załącznik nr 7 - Przepisy stanowiące podstawę wydania wniosku o uznaniu orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

Załącznik nr 8 - Sprawy, w których nie zaznaczono żadnego przestępstwa, jako podstawy do wydania wniosku o uznaniu orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

Załącznik nr 9 - Lista kar w euro zawarta we wnioskach o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

Załącznik nr 10 - Lista spraw, w których orzeczono karę o charakterze pieniężnym w wysokości niższej niż 70 EUR lub niższej niż równowartość tej kwoty w innej walucie

Załącznik nr 11 - Częściowa zapłata kary

Załącznik nr 12 - Lista spraw, w których wniosek o wykonanie kary o charakterze pieniężnym został przekazany za pośrednictwem Departamentu Współpracy Międzynarodowej i Prawa Europejskiego Ministerstwa Sprawiedliwości

Załącznik nr 13 - Przekazanie wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym zgodnie z właściwością miejscową

Załącznik nr 14 - Stawiennictwo na rozprawie, na której orzeczono kary o charakterze pieniężnym

Załącznik nr 15 - Koszty tłumaczeń poniesione przez państwo wykonujące wniosek o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym – lista przykładowych spraw

Załącznik nr 16 - Czas trwania postępowanie od dnia pierwszego posiedzenia do dnia uprawomocnienia się postanowienia o wykonaniu orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

Załącznik nr 17 - Przedstawienie dowodu uiszczenia w całości albo w części kary o charakterze pieniężnym

Załącznik nr 18 - Kurs brany do ustalenia wysokości kary o charakterze pieniężnym

Załącznik nr 19 - Egzekucja przymusowa

Załącznik nr 20 - Wymiar dopuszczalnej zastępczej kary pozbawienia wolności określony przez państwo wydania orzeczenia

Załącznik nr 21 - Poinformowanie o treści postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

ZAŁĄCZNIKI

Spis treści

Załącznik nr 1	4
Formularz ankiety	
Załącznik nr 2	17
Łączna lista spraw prowadzonych w sądach rejonowych o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym otrzymanych od organów sądowych innych państw członkowskich UE w terminie do czerwca 2012 r. (data rozpoczęcia badań)	
Załącznik nr 3	38
Łączna lista spraw skierowanych przez sądy Rzeczypospolitej Polskiej do organów sądowych innych państw członkowskich UE	
Załącznik nr 4	41
Rejestracja spraw	
Załącznik nr 5	49
Łączna lista akt spraw poddanych analizie w ramach prowadzonych badań z zakresu uznania orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym skierowanych do Rzeczypospolitej Polskiej przez inne państwa członkowskie UE	
Załącznik nr 6	61
Lista wniosków o wykonanie kary o charakterze pieniężnym zawierających braki formalne w postaci nieoznaczenia przesłanki przekazania przedmiotowego wniosku	
Załącznik nr 7	63
Przestępstwa stanowiące podstawę wydania wniosku o uznaniu orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym	
Załącznik nr 8	66

Sprawy, w których nie zaznaczono żadnego przestępstwa, jako podstawy do wydania wniosku o uznaniu orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

Załącznik nr 9 73

Lista kar w euro zawarta we wnioskach o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

Załącznik nr 10 80

Lista spraw, w których orzeczono karę o charakterze pieniężnym w wysokości niższej niż 70 EUR lub niższej niż równowartość tej kwoty w innej walucie

Załącznik nr 11 82

Częściowa zapłata kary

Załącznik nr 12 84

Lista spraw, w których wniosek o wykonanie kary o charakterze pieniężnym został przekazany za pośrednictwem Departamentu Współpracy Międzynarodowej i Prawa Europejskiego Ministerstwa Sprawiedliwości

Załącznik nr 13 86

Przekazanie wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym zgodnie z właściwością miejscową

Załącznik nr 14 89

Stawiennictwo na rozprawie, na której orzeczono kary o charakterze pieniężnym

Załącznik nr 15 94

Koszty tłumaczeń poniesione przez państwo wykonujące wniosek o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym – lista przykładowych spraw

Załącznik nr 16 97

Czas trwania postępowanie od dnia pierwszego posiedzenia do dnia uprawomocnienia się postanowienia o wykonaniu orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

Załącznik nr 17 103

Przedstawienie dowodu uiszczenia w całości albo w części kary o charakterze pieniężnym

Załącznik nr 18	105
Kurs brany do ustalenia wysokości kary o charakterze pieniężnym	

Załącznik nr 19	111
Egzekucja przymusowa	

Załącznik nr 20	113
Wymiar dopuszczalnej zastępczej kary pozbawienia wolności określony przez państwo wydania orzeczenia	

Załącznik nr 21	116
Poinformowanie o treści postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym	

Załącznik nr 1

Formularz ankiety

Praktyka w zakresie wystąpienia państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym - **rozdział 66b kodeksu postępowania karnego**

WNIOSKI PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UNII EUROPEJSKIEJ W ZAKRESIE WYKONANIA ORZECZENIA O KARACH O CHARAKTERZE PIENIĘŻNYCH	
I. DANE DOTYCZĄCE ORGANU WNIOSKUJĄCEGO I ORGANU WYKONUJĄCEGO	
0. Numer kwestionariusza	
1. Sygnatura akt	
2. Przekazanie wniosku o wykonanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym odpowiedniemu sądowi wykonującemu za pośrednictwem Departamentu Współpracy Międzynarodowej i Prawa Europejskiego Ministerstwa Sprawiedliwości	
1. tak	2. nie
3. Data przekazanie wniosku o wykonanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym odpowiedniemu sądowi wykonującemu za pośrednictwem Departamentu Współpracy Międzynarodowej i Prawa Europejskiego Ministerstwa Sprawiedliwości	
4. Oznaczenie sądu (nazwa sądu) wykonującego wniosek o wykonanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym art. 611ff § 1 k.p.k.	
5. Data wpływu wniosku o wykonanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym	
6. Data rejestracji wniosku o wykonanie	

orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym	
7. Sposób rejestracji wniosku o wykonanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym	
8. Oznaczenie sądu / organu państwa członkowskiego UE wnoszącego o wykonanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym	
9. Oznaczenie państwa członkowskiego UE wnoszącego o wykonanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym	
II. KOMPLETNOŚĆ DOKUMENTACJI	
10. Czy w aktach sprawy znajduje się zaświadczenie, o którym mowa w art. 611ff § 2 k.p.k.? art. 611ff § 2 k.p.k.	
1. tak	2. nie
11. Czy w aktach sprawy znajduje się poświadczony za zgodność z oryginałem orzeczenie? art. 611ff § 1 k.p.k.	
1. tak	2. nie
12. Czy wystąpiły braki informacji uniemożliwiające podjęcie rozstrzygnięcia w przedmiocie wykonania orzeczenia o wykonaniu kar o charakterze pieniężnym? art. 611fh § 4 k.p.k.	
1. tak	2. nie
13. Jeżeli tak, czy miało miejsce występowanie przez sąd do właściwego sądu lub innego organu państwa wydającego o uzupełnienie informacji w zaświadczeniu i orzeczeniu? art. 611fh § 4 k.p.k.	
1. tak	2. nie
14. Termin został zakreślony na uzupełnienie informacji (w dniach): art. 611fh § 4 k.p.k.	
15. Czy zakreślony termin na uzupełnienie informacji został dotrzymany? art. 611fh § 5 k.p.k.	
1. tak	2. nie
16. Jeśli nie, to z jakiego powodu? art. 611fh § 5 k.p.k.	
17. Czy doszło do wydania postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia w oparciu o informacje przekazane wcześniej, bez uzyskania informacji uzupełniających, o które wnoszono? art. 611fh § 5 k.p.k.	

1. tak	2. nie			
18. Czy w toku realizacji wniosku o wykonanie kar o charakterze pieniężnym miała miejsce współpraca z organami innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej?				
1. tak	2. nie			
19. Jeśli tak, kto i do kogo się zwracał?				
20. Czy współpraca ta miała charakter bezpośredni?				
1. tak	2. nie			
21. Jeśli tak, to, jakie osoby w niej uczestniczyły?				
1. funkcjonariusz Policji	4. Prokurator			
2. Sędzia	5. inna osoba kontaktowa z danej jednostki			
3. osoba ukarana	6. inna osoba (wskazać jaka)			
22. Liczba bezpośrednich kontaktów				
1. jedno	2. dwa			
3. trzy	4. cztery lub większa liczba			
23. Cele powtórnych kontaktów, jeśli miały miejsce:	Kontakt 2	Kontakt 3	Kontakt 4	Kontakt 5
1. uzyskanie dodatkowych istotnych informacji				
2. inny (wskazać jaki?)				
24. Czy w toku realizacji wniosku o wykonanie kar o charakterze pieniężnym miała miejsce współpraca w ramach Europejskiej Sieci Sądowej?				
1. tak	2. nie			
25. Jeżeli tak, na czym polegała?				
26. Jak wyglądała współpraca w zakresie uzyskiwania dodatkowych informacji poza Europejską Siecią Sądową? Czy były jakieś problemy we współpracy? art. 611fh § 5 k.p.k.				
a. tak	b. nie			
27. Jeśli tak, to jakie? art. 611fh § 5 k.p.k.				
III. DANE Z ZAŚWIADCZENIA				
28. Data wydania zaświadczenia o wykonanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym				
29. Typ postępowania, w którym orzeczono karę o charakterze pieniężnym:				

1. administracyjne	2. karne	
3. brak danych		
30. Czy za administracyjne przekazywanie orzeczeń nakładających kary o charakterze pieniężnym w państwie wydającym odpowiedzialny jest organ centralny?		
1. tak	2. nie	
31. Jeśli tak, podać nazwę organu centralnego odpowiedzialnego za administracyjne przekazywanie orzeczeń nakładających kary o charakterze pieniężnym w państwie wydającym		
32. Przesłanka przekazania wniosku o wykonanie orzeczenia o karze o charakterze pieniężnym wobec osoby fizycznej:		
1. miejsce stałego zamieszkania	2. miejsce położenia mienia	3. miejsce uzyskiwania dochodów
33. Przesłanka przekazania wniosku o wykonanie orzeczenia o karze o charakterze pieniężnym wobec osoby prawnej:		
1. miejsce położenia mienia	2. miejsce uzyskiwania dochodów	
34. Charakter orzeczenia nakładającego karę o charakterze pieniężnym:		
1. orzeczenie sądu państwa wydającego, w odniesieniu do przestępstwa lub wykroczenia zgodnie z prawem państwa wydającego		
2. orzeczenie organu państwa wydającego, innego niż sąd, w odniesieniu do przestępstwa lub wykroczenia . Istnienie potwierdzenia, że danej osobie zapewniono możliwość skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez sąd właściwy także w sprawach karnych		
3. orzeczenie organu państwa wydającego, innego niż sąd, w odniesieniu do czynów podlegających karze jako inne naruszenie prawa . Istnienie potwierdzenia, że danej osobie zapewniono możliwość skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez sąd właściwy także w sprawach karnych		
4. orzeczenie sądu właściwego także w sprawach karnych, które dotyczy orzeczenia, o którym mowa w punkcie c.		
35. Data wydania orzeczenia		

36. Data uprawomocnienia się orzeczenia		
37. Rodzaj „kary o charakterze pieniężnym” art. 611ff § 1 k.p.k. oraz art. 611fg § 1 pkt. 12 k.p.k.		
1. kwota pieniężna jako kara za popełnione przestępstwo	2. zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonego	3. kwota pieniężna na rzecz funduszu publicznego lub organizacji pomocy ofiarom przestępstw
4. koszty procesu		
38. Wysokość „kary o charakterze pieniężnym” art. 611ff § 1 k.p.k. oraz art. 611fg § 1 pkt. 12 k.p.k.		
1. Odnośnie pkt. 1 powyżej.	2. Odnośnie pkt. 2 powyżej.	3. Odnośnie pkt. 3 powyżej.
4. Odnośnie pkt. 4 powyżej.		
39. Łączna kwota „kary o charakterze pieniężnym” art. 611ff § 1 k.p.k. oraz art. 611fg § 1 pkt. 12 k.p.k.		
40. Określenie rodzaju przestępstwa lub wykroczenia (wskazanie określonego rodzaju czynu z listy stanowiącej materiał pomocniczy do ankiety):		
41. Inne okoliczności istotne dla sprawy:		
1. data popełnienia czynu		
2. data przedawnienia czynu		
3. opis okoliczności popełnienia czynu		
42. Status orzeczenia o karze o charakterze pieniężnym:		
1. orzeczenie o karze o charakterze pieniężnym jest prawomocne	2. nie występuje podwójna karalność	
43. Czy sprawa podlegała procedurze pisemnej ?		
1. tak	2. nie	
3. brak danych		
44. Jeżeli tak, czy dana osoba została poinformowana o prawie do kwestionowania słuszności zarzutów oraz o ograniczeniach czasowych takiego środka prawnego?		

1. tak.	2. nie
3. brak danych	
45. Czy osoba ukarana osobiście stawiała się na rozprawie?	
1. tak	2. nie
3. brak danych	
46. Jeżeli nie, czy osoba ukarana została:	
1. poinformowana o obowiązku stawienia się lub	2. oświadczyła, że nie kwestionuje słuszności zarzutów?
3. brak danych	
47. Czy doszło do częściowej zapłaty kary?	
1. tak	2. nie
3. brak danych	
48. Jeżeli tak, w jakiej wysokości?	
49. Czy państwo wydające zezwala na zastosowanie przez państwo wykonujące kar zastępczych w przypadku, gdy nie jest możliwe wykonanie orzeczenia nakładającego karę w całości lub w części?	
1. tak	2. nie
3. brak danych	
50. Jeśli tak, należy określić, rodzaj kary, jaki może być zastosowany?	
51. Jeśli tak, należy określić, maksymalny wymiar kary?	
IV. POSTĘPOWANIE PRZED SĄDEM WYKONUJĄCYM ORZECZENIE	
52. Czy w aktach sprawy znajduje się informacja o niewłaściwości sądu do rozpatrzenia wniosku o wykonanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym? art. 611ff § 4 k.p.k.	
1. tak	2. nie
53. Jeśli tak, to czy znajduje się informacja o przekazaniu wniosku do właściwego sądu? art. 611ff § 4 k.p.k.	
54. Jeśli tak, to, z jakiego powodu doszło do przekazania? art. 611ff § 4 k.p.k.	
55. Jeśli tak, czy o konieczności przekazania wniosku został powiadomiony właściwy sąd lub inny organ państwa wydającego? art. 611ff § 4 k.p.k.	
1. tak	2. nie
56. Czy dokonywano tłumaczenia tego zawiadomienia?	

1. tak	2. nie
57. Jeżeli tak, ile wyniosło wynagrodzenie tłumacza?	
58. Data pierwszego posiedzenia	
59. Czy ukarany został prawidłowo powiadomiony o posiedzeniu?	
1. tak	2. nie
60. Kto brał udział w pierwszym posiedzeniu w przedmiocie rozpoznania wniosku o wykonaniu orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym? 611fh § 1 k.p.k.	
1. prokurator	2. sprawca i jego obrońca (lub obrońca z urzędu)
3. obrońca sprawcy (lub obrońca z urzędu)	4. inne osoby (świadek)
61. Czy na pierwszym posiedzeniu zapadło postanowienie o wykonaniu orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym?	
1. tak	2. nie
62. Jeżeli nie, czy miało miejsce odroczenie posiedzenia?	
1. tak	2. nie
63. Jeżeli tak, z jakiego powodu?	
64. Czy była konieczność uzupełnienia dokumentacji o brakujące informacje?	
1. tak	2. nie
65. Jeżeli tak, o jakie?	
66. Inne podjęte czynności:	
1. wniosek do Biura Ewidencji Ludności o ustalenie pobytu osoby ukaranej	
2. wniosek do policji o ustalenie pobytu osoby ukaranej	
3. inne czynności (wskazać)	
67. Jeżeli nie, data drugiego posiedzenia	
68. Skutki drugiego posiedzenia	
69. Jeżeli nie, daty kolejnych posiedzeń / odroczeń (daty/ powody)	

70. Czy podczas rozpatrywania sprawy ukarany lub inna osoba przedstawiła dowód uiszczenia w całości albo części kary o charakterze pieniężnym, o których mowa w podlegającym wykonaniu orzeczeniu, a sąd, przed wydaniem postanowienia w przedmiocie wykonania tego orzeczenia, wezwał właściwy sąd lub inny organ państwa wydającego do potwierdzenia dokonanej wpłaty? art. 611fj § 1 k.p.k.	
1. tak	2. nie
71. Czy miał miejsce przypadek odmowy wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym? art. 611fg § 1 k.p.k.	
1. tak	2. nie
72. Jeżeli tak, który z poniższych? art. 611fg § 1 k.p.k.	
1. czyn w związku, z którym wydano orzeczenie, nie stanowi przestępstwa wg prawa polskiego ani wyjątku określonego w art. 611fg § 1 pkt. 1 k.p.k. art. 611fg § 1 pkt. 1 k.p.k.	
2. do orzeczenia nie dołączono zaświadczenia, o którym mowa w art. 611ff § 2 k.p.k., albo zaświadczenie to jest niekompletne lub w sposób oczywisty jest niezgodne z treścią orzeczenia? art. 611fg § 1 pkt. 2 k.p.k.	
3. wystąpiła podwójna karalność art. 611fg § 1 pkt. 3 k.p.k.	
4. wg prawa polskiego nastąpiło przedawnienie wykonania kary art. 611fg § 1 pkt. 4 k.p.k.	
5. orzeczenie dotyczy przestępstw, które wg prawa polskiego zostały popełnione w całości albo w części na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak również na polskim statku wodnym lub powietrznym? art. 611fg § 1 pkt. 5 k.p.k.	

<p>6. orzeczenie dotyczy przestępstw popełnionych poza terytorium państwa wydającego, a prawo polskie nie dopuszcza ścigania takiego rodzaju przestępstw, jeżeli zostały one popełnione poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej? art. 611fg § 1 pkt. 6 k.p.k.</p>	
<p>7. sprawca nie podlega jurysdykcji polskich sądów karnych, lub też brak jest wymaganego zezwolenia na jego ściganie? art. 611fg § 1 pkt. 7 k.p.k.</p>	
<p>8. osoba, której dotyczy orzeczenie, z powodu wieku nie ponosi wg prawa polskiego odpowiedzialności karnej za czyny będące podstawą wydania orzeczenia? art. 611fg § 1 pkt. 8 k.p.k.</p>	
<p>9. z treści zaświadczenia, o którym mowa w art. 611ff § 2 k.p.k., wynika, iż osoba, której dotyczy orzeczenie, nie została należycie pouczona o możliwości i prawie do zaskarżenia tego orzeczenia? art. 611fg § 1 pkt. 9 k.p.k.</p>	

<p>10. z treści zaświadczenia, o którym mowa w art. 611ff § 2 k.p.k., wynika, że orzeczenie zostało wydane pod nieobecności sprawcy, chyba że:</p> <p>a) sprawcę wezwano do udziału w postępowaniu lub w inny sposób zawiadomiono o terminie i miejscu rozprawy albo posiedzenia, pouczając, że niestawiennictwo nie stanowi przeszkody dla wydania orzeczenia albo sprawca miał obrońcę, który był obecny na rozprawie lub posiedzeniu,</p> <p>b) po doręczeniu sprawcy odpisu orzeczenia wraz z pouczeniem o przysługującym mu prawie, terminie i sposobie złożenia w państwie wydania nakazu wniosku o przeprowadzenie z jego udziałem nowego postępowania sądowego w tej samej sprawie, sprawca w ustawowym terminie nie złożył takiego wniosku albo oświadczył, że nie kwestionuje orzeczenia? art. 611fg § 1 pkt. 10 k.p.k.</p>	
<p>11. przestępstwo, którego dotyczy orzeczenie, w wypadku jurysdykcji polskich sądów karnych, podlega darowaniu na mocy amnestii? art. 611fg § 1 pkt. 11 k.p.k.</p>	
<p>12. orzeczenie dotyczy kary o charakterze pieniężnym niższej niż 70 euro lub niższej niż równowartość tej kwoty w innej walucie? art. 611fg § 1 pkt. 12 k.p.k.</p>	
<p>73. Data wydania postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym</p>	
<p>74. Czy doszło do obniżenia wysokości kary na podstawie art. 611ff § 5 k.p.k.? art. 611ff § 5 k.p.k.</p>	
<p>1. tak</p>	<p>2. nie</p>

75. Jeżeli tak , wysokość obniżonej kary o charakterze pieniężnym podlegającej wykonaniu: art. 611ff § 5 k.p.k.	
76. Jeżeli nie , wysokość podlegającej wykonaniu kary o charakterze pieniężnym:	
77. Po kursie, z jakiego dnia została oznaczona wysokość kary o charakterze pieniężnym? (powinno być po kursie z daty wydania orzeczenia „nałożenia kary” – art. 8 ust. 2 decyzji) art. 611fg § 1 pkt. 12 k.p.k.	
78. Czy wystąpiono z zażaleniem na postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym? art. 611fh § 2 k.p.k.	
1. tak	2. nie
79. Jeśli tak, kto wniósł zażalenie? art. 611fh § 2 k.p.k.	
80. Jeśli tak, data złożenia zażalenia: art. 611fh § 2 k.p.k.	
81. Jeśli tak, skutek zażalenia: art. 611fh § 2 k.p.k.	
82. Czy miało miejsce powiadomienie organu wydającego o treści postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym?	
1. tak	2. nie
83. Jeżeli tak, czy zostało przetłumaczone?	
1. tak	2. nie
84. Jeżeli tak, ile wyniosło wynagrodzenie tłumacza?	
85. Data uprawomocnienia się postanowienia o wykonaniu orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym	
86. Ile trwało postępowania od dnia pierwszej rozprawy do dnia uprawomocnienia się postanowienia o wykonaniu orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym?	
V. EGZEKUCJA POSTANOWIENIA O WYKONANIU ORZECZENIA	
87. Czy miało miejsce umorzenie postępowania wykonawczego w związku z faktem, iż właściwy sąd lub inny organ państwa wydającego otrzymał informacje o tym, iż orzeczenie przekazane do wykonania nie podlega dalszemu wykonaniu? art. 611fk k.p.k.	
1. tak	2. nie

88. Data pierwszego wezwania do zapłaty:	
89. Data drugiego wezwania do zapłaty:	
90. Czy doszło do dobrowolnego uiszczenia kary o charakterze pieniężnym? art. 611fh § 3 k.p.k.	
1. tak	2. nie
91. Jeśli tak, data dobrowolnego uiszczenia kary o charakterze pieniężnym	
92. Jeśli nie, data zlecenia egzekucyjnego skierowanego do komornika: art. 611fh § 3 k.p.k.	
93. Data ewentualnego powtórnego zlecenia egzekucyjnego skierowanego do komornika: art. 611fh § 3 k.p.k.	
94. Jeśli nie, data rozpoczęcia przymusowej egzekucji:	
95. Jeśli nie, sposób przymusowej egzekucji: art. 611fh § 3 k.p.k.	
1. zajęcie komornicze wynagrodzenia	2. zajęcie komornicze rachunku bankowego
3. inne	
96. Jeśli nie, łączna wysokość przymusowej egzekucji:	
1. kara pieniężna	
2. opłata egzekucyjna	
3. wydatki gotówkowe	
4. opłata za przelew	
97. Inne okoliczności mające miejsce w związku z egzekucją:	
98. Czy egzekucja była ostatecznie skuteczna? art. 611fh § 3 k.p.k.	
1. tak	2. nie
99. Czy doszło do zawarcia porozumienia pomiędzy Ministerstwem Sprawiedliwości a odpowiednim organem państwa wydającego w przedmiocie podziału kwot uzyskanych z wykonania orzeczenia? art. 611fi § 2 k.p.k.	
1. tak	2. nie

100. Jeśli tak, jakie postanowienia wynikały z zawartego porozumienia? 611fi § 2 k.p.k. oraz 611fi § 3 k.p.k.	
101. Jeśli nie, do kogo zostały przekazane kwoty uzyskane z egzekucji od osoby ukaranej? 611fi § 2 k.p.k. oraz 611fi § 3 k.p.k.	
102. Czy doszło do zamiany kary o charakterze pieniężnym na pracę społecznie użyteczną? art. 611fl k.p.k.	
1. tak	2. nie
103. Czy doszło do zamiany kary o charakterze pieniężnym na wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności? art. 611fl k.p.k.	
1. tak	2. nie
104. Czy miało miejsce powiadomienie organu wydającego o wykonaniu orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym? art. 611fl k.p.k.	
1. tak	2. nie
105. Czy miało miejsce powiadomienie organu wydającego o zamianie kary o charakterze pieniężnym na pracę społecznie użyteczną? art. 611fl k.p.k.	
1. tak	2. nie
106. Czy miało miejsce powiadomienie organu wydającego o zamianie kary o charakterze pieniężnym na wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności? art. 611fl k.p.k.	
1. tak	2. nie
107. Jeżeli tak, czy zostało przetłumaczone?	
a. tak	b. nie
108. Data przekazania zawiadomienia organowi państwa wnioskującego:	
109. Jeżeli tak, ile wyniosło wynagrodzenie tłumacza?	
110. Data odbioru zawiadomienia przez organ państwa wnioskującego:	
111. Ewentualne inne czynności po stronie organu wykonującego:	
112. Ewentualne inne czynności po stronie organu wydającego:	

Załącznik nr 2

Łączna lista spraw prowadzonych w sądach rejonowych o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym otrzymanych od organów sądowych innych państw członkowskich UE w terminie do czerwca 2012 r. (data rozpoczęcia badań)

- Sąd Rejonowy Augustów – 4 sprawy – II Ko 627/10; II Ko 628/10; II Ko 171/11; Ko 477/11
- Sąd Rejonowy Bartoszyce, Wydział II Karny – 3 sprawy – II Ko 1631/II, Oz 12/11; II Ko 730/12, Oz 17/12 (niezakończona); II Ko 2329/10, Oz 33/10, k. dł. 1573/10 (zakończona)
- Sąd Rejonowy Będzin – 5 spraw – w tym dwie zakończone: Oz 117/11; Oz 46/12
- Sąd Rejonowy Biała Podlaska – 7 spraw w 2011 roku – w tym dwie zakończone: VII Ko 171/11 (wniosek Policji Federalnej w Wiedniu o wykonanie kary o charakterze pieniężnym); VII Ko 170/11 (wniosek Policji Federalnej w Wiedniu o wykonanie kary o charakterze pieniężnym); VII Ko 4/11 (wniosek władz holenderskich o wykonanie kary grzywny)
- Sąd Rejonowy Białogard, II Wydział Karny – 3 sprawy w latach 2011 – 2012 – w tym dwie zakończone: II Ko 1690/11; II Ko 1583/11
- Sąd Rejonowy Białogard, VII Zamiejscowy Wydział Karny w Świdwinie – 2 sprawy – w tym zakończona i wykonana VII Ko 1230/11; druga sprawa pozostaje w wykonywaniu
- Sąd Rejonowy Białystok – 7 spraw – XXIII Kop 9/11, XIII Kop 1/12, XIII Kop 2/12, XIII Kop 4/12, XV Ko 1082/10
- Sąd Rejonowy Bielsko – Biała, Wydział IX Karny, Sekcja ds. Wykonywania Orzeczeń:
 - a) orzeczenia przyjęte do wykonania i wykonane w całości – 8 spraw - IX 1 Ko 2556/10; IX 1 Ko 3989/10; IX 1 Ko 924/11; IX 1 Ko 1010/11; IX 1 Ko 1014//11; IX 1 Ko 1218/11; IX 1 Ko 1221/11; IX 1 Ko 3874/11
 - b) orzeczenia, gdzie prawomocnym postanowieniem przyjęto do wykonania – w trakcie doręczenia wezwania do zapłaty, egzekucji

- komorniczej lub dalszego wykonania – 2 sprawy – IX 1 Ko 3324/10; IX 1 Ko 1009/11
- c) orzeczenia, w który zapadło nieprawomocne postanowienie o przyjęciu do wykonania – 2 sprawy – IX 1 Ko 3959/11; IX 1 Ko 244/12
- d) wnioski, które wpłynęły do wykonania – wyznaczone terminy posiedzenia lub bez terminu, w trakcie tłumaczenia – 7 spraw – IX 1 Ko 3888/11; IX 1 Ko 526/12; IX 1 Ko 923/12; IX 1 Ko 1386/12; IX 1 Ko 1387/12; IX 1 Ko 1610/12; IX 1 Ko 1611/12
- Sąd Rejonowy Biłgoraj – 4 sprawy – II Ko 434/11; II Ko 695/11; II Ko 1233/11; II Ko 2032/11
 - Sąd Rejonowy Brzeg, Wydział II Karny – 7 spraw – II Ko 916/10; II Ko 561/11; II Ko 613/11; II Ko 669/11; II Ko 782/11; II Ko 783/11; II Ko 1883/11
 - Sąd Rejonowy Brzesko, Wydział II Karny – 9 spraw w 2011 r.: II Ko 189/11; II Ko 591/11; II Ko 592/11; II Ko 623/11; II Ko 775/11; II Ko 778/11; II Ko 963/11; II Ko 1060/11; II Ko 1068/11, 4 sprawy w 2012 r. – II Ko 362/12; II Ko 536/12; II Ko 709/12, w sprawie II Ko 683/12 orzeczenie nie jest prawomocne i nie zostało przesłane
 - Sąd Rejonowy Brzeziny, Wydział II Karny – 7 spraw - II Ko 163/11; II Ko 220/11; II Ko 272/11; II Ko 273/11; II Ko 328/11; II Ko 470/11
 - Sąd Rejonowy Bydgoszcz, Wydział XI Karny – 11 spraw – XI Ko 107/11; XI Ko 108/11; XI Ko 319/11; XI Ko 403/11; XI Ko 424/11; XI Ko 479/11; XI Ko 514/11; XI Ko 536/11; XI Ko 307/12; XI Ko 381/12; XI Ko 382/12. Wśród tych spraw:
 - a) w 6 sprawach wydano postanowienie o wykonaniu kary pieniężnej,
 - b) w 1 sprawie odmówiono wykonania,
 - c) w 1 sprawie wydano postanowienie o umorzeniu postępowania
 - d) 3 sprawy są w toku
 - Sąd Rejonowy Bytom, Wydział II Karny – 4 sprawy –
 - a) II Ko 32/11 (Oz 134/11) (wydano prawomocne postanowienie i przekazano do wykonania)
 - b) II KO 33/11 (Oz 135/11) (wydano prawomocne postanowienie i przekazano do wykonania)
 - c) II Ko 37/12 (Oz 248/12) (wyznaczono termin posiedzenia na 06.06.2012)

- d) II Ko 54/12 (Oz 344/12) (wyznaczono termin posiedzenia na 06.06.2012)
- Sąd Rejonowy Bytom, Wydział VIII Karny – 4 sprawy –
 - a) VIII Ko 53/11 (Oz 136/11) (orzeczenie prawomocne)
 - b) VIII Ko 77/11 (Oz 374/11) (orzeczenie prawomocne)
 - c) VIII Ko 21/12 (Oz) (orzeczenie prawomocne)
 - d) VIII Ko 26/12 (Oz 186/12) (wniosek zwrócono celem sprostowania, w załączeniu odpis – wyciąg z protokołu z dnia 27.04.2012)
- Sąd Rejonowy Chełm, Wydział II Karny – 5 spraw (w tym 3 pozostają w fazie rozpoznania),
- Sąd Rejonowy Chełm, Wydział VII Karny – 3 sprawy (niezakończone),
- Sąd Rejonowy Chojnice – 11 spraw (zakończone to: II Ko 2316/11; II Ko 2317/11; II Ko 2/12. Postępowania w sprawach II Kop 6/12 i II Kop 1/12 zostały zakończone, ale postanowienia są nieprawomocne). W tym 4 zostały przekazane do rozpoznania według właściwości,
- Sąd Rejonowy w Choszcznie - 6 spraw
- Sąd Rejonowy Chrzanów - 1 sprawa
- Sąd Rejonowy Ciechanów, VIII Wydział Wykonywania Orzeczeń - 8 spraw – VIII Ko 610/09, VIII Ko 909/10, VIII Ko 1420/10, VIII Ko 471/11, VIII Ko 541/11, VIII Ko 715/11, VIII Ko 581/11, VIII Ko 1/12
- Sąd Rejonowy Cieszyn - 6 spraw
- Sąd Rejonowy Człuchów - 3 sprawy – II Ko 1049/10, II Ko 843/11, II Ko 1281/11
- Sąd Rejonowy Dąbrowa Górnicza, Wydział II Karny i Wydział VII Karny - 16 spraw – II Ko 39/10, II Ko 47/10, II Ko 57/10, II Ko 18/11, VII Ko 2/11, VII Ko 8/11, VII Ko 61/11
- Sąd Rejonowy Dąbrowa Tarnowska - 19 spraw – II Ko 496/10, II Ko 719/10, II Ko 978/10, II Ko 190/11, II Ko 216/11, II Ko 544/11, II 550/11, II Ko 581/11, II Ko 594/11, II Ko 595/11, II Ko 596/11, II Ko 681/11, II Ko 883/11, II Ko 1220/11, II Ko 50/12
- Sąd Rejonowy Dębica - 17 spraw w 2011 r., 2 sprawy w 2012 r. – Ko 335/11, Ko 431/11, Ko 603/11, Ko 435/11, Ko 623/11, Ko 624/11, Ko 703/33, Ko 626/11, Ko 922/11, Ko 930/11, Ko 943/11

- Sąd Rejonowy Warszawa - Śródmieście - 11 spraw – XI Ko 755/11, XI Ko 754/11, XI Ko 753/11, XI Ko 1766/10, XI Ko 2420/10, XI Ko 793/11, XI Ko 1017/11, XI Ko 1421/11,
- Sąd Rejonowy Drawsko Pomorskie - 2 sprawy w 2010 r., 4 sprawy w 2011 r., 9 spraw w 2012 r. – II Ko 1053/10, II Ko 1531/10, II Ko 119/11, II Ko 929/11, II Ko 1633/11, II Ko 3/12, sprawy niezakończone – II Ko 1/12. II Ko 626/11
- Sąd Rejonowy Działdowo, II Wydział Karny - 3 sprawy – Ko 252/11:
 1. w dniu 10.02.2011 r. z sądu holenderskiego – 04/500017-09, DWM-II-0871-254/11/2. Sprawę dotyczącą wykonania grzywny w kwocie 900 EUR przez obywatela polskiego zarejestrowano pod nr Ko 252/11. Skazany wykonał karę grzywny spłacając zasądzoną kwotę w ratach. Ostatni wpłata raty 24.02.2012 r.
 2. w dniu 28.06.2011 r. z sądu holenderskiego – 01/836115-08, DWM-II-087-1348/11/2. Sprawę dotyczącą wykonania grzywny w kwocie 300 EUR przez obywatela polskiego zarejestrowano pod nr Ko 903/11. Z uwagi na brak wpłaty w terminie, orzeczono 6 dni zastępczej kary pozbawienia wolności. W dniu 22.02.2012 r. wystawiono nakaz doprowadzenia. Skazany dotychczas nie został osadzony. Prawdopodobnie w dalszym ciągu przebywa poza granicami kraju.
 3. w dniu 04.07.2011 r. z sądu holenderskiego – 07/302242-08 DWM-II-0871-1442/11/2. Sprawę dotyczącą wykonania grzywny w kwocie 700 EUR przez obywatela polskiego zarejestrowano pod nr Ko 925/11. Z uwagi na brak wpłaty w terminie, orzeczono 14 dni zastępczej kary pozbawienia wolności. W dniu 22.02.2012 r. wystawiono nakaz doprowadzenia. Skazany dotychczas nie został osadzony. Prawdopodobnie w dalszym ciągu przebywa poza granicami kraju.
- Sąd Rejonowy Ełk, II Wydział Karny Sekcja Wykonawcza - 5 spraw – Oz 19/10 II Ko 500/10; Oz 23/11 II Ko 423/11; Oz 27/11 II Ko 482/11; Oz 17/12 II Ko 564/12
- Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku – 6 spraw (w tym 5 spraw wykroczeniowych). Pięć z tych spraw zostało zakończonych (17/11, 463/12, 18/11, 13/11, 12/11), zaś jedna pozostaje w toku i dotyczy orzeczenia brytyjskiego, którym nałożono na obywatela polskiego karę 322,10 GBP (po przeliczeniu stanowi to kwotę 1.504 PLN). Ukarany wniósł o rozłożenie spłaty

tej kwoty na raty, na co tutejszy sąd zgodził się wydając w dniu 01.02.2012 r. stosowne postanowienie. Do zapłaty pozostała jeszcze kwota 600 PLN.

W dwóch sprawach dłużnicy zapłacili całość należności (orzeczenia szwedzkie) zaś w dwóch sprawach (z Niemiec) umorzono postępowanie wykonawcze z uwagi na to, że dłużnicy zwrócili należności bezpośrednio na wskazane konta w Niemczech.

W sprawie OZ 552-83/12 sygnatura niemiecka 31 CS 121/11 – zwrócono wniosek bez wykonania z uwagi na mylną datę urodzenia ukaranego obywatela polskiego w orzeczeniu i wniosku celem ewentualnego sprostowania orzeczenia i ponownego skierowania do wykonania przez tutejszy sąd.

- Sąd Rejonowy Giżycko – 2 sprawy – II Ko 265/11, II Ko 238/11
- Sąd Rejonowy Gliwice – wszystkie w sprawie wykroczeń:
 - 1) z organów pozasądowych z Republiki Niemiec - 1 sprawa
 - 2) Republiki Austrii – 13 spraw
 - 3) Holandia – 3 sprawyW 2011 r. – 10 spraw, w 2012 r. – 7 spraw - XIII Ko 1974/11, XIII Ko 1970/11, XIII Ko 737/12, XIII 1276/12, XIII Ko 3793/11, XIII Ko 1975/11, XIII 1968/11
- Sąd Rejonowy Głogów – 14 spraw – w 2 sprawach postępowanie nie zakończyło się jeszcze prawomocnym rozstrzygnięciem i wyznaczono w nich terminy a w jednej sprawie zapadło rozstrzygnięcie lecz nie jest jeszcze prawomocne (II Ko 770/10 Oz 3/10; II Ko 4/11 Oz 1/11; II Ko 282/11 Oz. 3/11; II Ko 868/11 Oz 7/11; II Ko 957/11 Oz 9/11; II Ko 1081/11 Oz 10/11; II Ko 1328/11 Oz 12/11; II Ko 1639/11 Oz 17/11; II Ko 194/12 Oz 3/12; II Ko 353/12 Oz 5/12; II Ko 354/12 6/12)
- Sąd Rejonowy Głubczyce, Wydział II Karny – 2 sprawy – II Ko 261/11, II Ko 846/11
- Sąd Rejonowy Gniezno – 3 sprawy w 2011 r. (dwie zostały prawomocnie zakończone, jeden wniosek przekazano do sądu rejonowego w Słupcy według właściwości) – II Ko 1255/11, II Ko 554/11; 4 sprawy w 2012 r. (jedynie sprawa II Ko 443/12 na dzień odpowiedzi jest prawomocnie zakończona)
- Sąd Rejonowy Golub-Dobrzyń – 1 sprawa – II Ko 327/11
- Sąd Rejonowy Gorzów Wielkopolski – 29 spraw:
 1. 4 w 2010 r.

2. 11 w 2011 r.

3. 14 w 2012 r.

Wydział II Karny – II Kop 1/10, II Kop 2/11, II Kop 1/12

Wydział VII Karny – VII Kop 1/10, VII Kop 2/10, VII Kop 1/11, VII Kop 2/11, VII Kop 3/11, VII Kop 4/11, VII Kop 5/11, VII Kop 6/11, VII Kop 7/11, VII Kop 8/11, VII Kop 9/11

- Sąd Rejonowy Grodzisk Mazowiecki – 6 spraw:

1. II Ko 531/10 (Oz 10/10) – postanowienie tegoż sądu z dnia 26.04.2010 r. o uznaniu się niewłaściwym i przekazaniu sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Pruszkowie (właściwość terytorialna)

2. II Ko 722/11 (Oz 28/11) – postępowanie prawomocne zakończone, należność uregulowana w całości

3. II Ko 723/11 (Oz 27/11) – postępowanie prawomocnie zakończone, należność uregulowana w całości

4. II Ko 827/11 - postępowanie prawomocnie zakończone, należność uregulowana w całości

5. II Ko 828/11 - postępowanie prawomocnie zakończone, należność uregulowana w całości

6. II Ko 675/12 – zarządzenie tegoż sądu z dnia 12.04.2012 r. o uznaniu się niewłaściwym i przekazaniu sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Pruszkowie (właściwość terytorialna)

Akta – II Ko 828/11, II Ko 827/II, II Ko 723/11, II Ko 722/11

- Sąd Rejonowy Grodzisk Wielkopolski – 3 sprawy – wszystkie od władz holenderskich. Dwa wnioski zostały wykonane przez tegoż sąd, jeden został przekazany do właściwego miejscowo Sądu Rejonowego w Nowym Tomyślu

- Sąd Rejonowy Grójec – 4 sprawy – II Ko 1207/11, II Ko 1494/11, II Ko 3319/11

- Sąd Rejonowy Gryfice – 8 spraw – 1 sprawa została zakończona (II Ko 709/11), 4 sprawy są w wykonaniu, 3 nie zostały zakończone

- Sąd Rejonowy Janów Lubelski – 2 sprawy – II Ko 568/11 i Ko 134/12

- Sąd Rejonowy Jarosław – 6 spraw – w tym zakończone II Ko 1/12, II Ko 928/11, II Ko 929/11

- Sąd Rejonowy Jaworze – 2 sprawy – II Ko 243/11 – Oz 25/11 oraz II Ko 264/11 – Oz 27/11
- Sąd Rejonowy Jaworzno – 16 spraw, w tym 11 zakończonych, które zostały przesłane: II Ko 15/11, II Ko 16/11, II Ko 17/11, II Ko 22/11, II Ko 23/11, II Ko 29/11, II Ko 52/11, II Ko 72/11, II Ko 115/11, II Ko 116/11, II Ko 117/11
- Sąd Rejonowy Jędrzejów – 5 spraw (2 w 2011 r. i 3 w 2012 r.), przesłane sprawy nr II Ko 1217/11 (Oz 1/11), II Ko 1831/11 (Oz 3/11). W sprawach II Ko 454/12 – termin posiedzenia wyznaczono na 18.06.12 r., w sprawie II Ko 702/12 i II Ko 604/12 postanowienia w przedmiocie orzeczenia państwa członkowskiego UE o charakterze pieniężnym nie są prawomocne
- Sąd Rejonowy Kalisz – 8 spraw, w tym 4 zakończone (VIII Ko 1037/11, VIII Ko 283/12, VIII Ko 995/12, VIII Ko 580/12), a 4 są w toku
- Sąd Rejonowy Kamienna Góra – 8 spraw, w tym przesłane: II Ko 349/11, II Ko 1084/11, II Ko 1177/11, II Ko 350/11
- Sąd Rejonowy Kartuzy – 2 sprawy
- Sąd Rejonowy Katowice – Wschód w Katowicach – 17 spraw, w tym 14 zakończonych i przesłanych – IV Ko 70/11, IV Ko 71/11, IV Ko 72/11, IV Ko 73/11, IV Ko 74/11, IV Ko 75/11, IV Ko 76/11, IV Ko 77/11, IV Ko 85/11, IV Ko 120/11, IV Ko 172/11, IV Ko 186/11, IV Ko 9/12, IV Ko 10/12
- Sąd Rejonowy Kędzierzyn – Koźle – 34 sprawy, w tym 27 spraw przesłanych
- Sąd Rejonowy Kętrzyn – 5 spraw (4 sprawy w 2011 r. i 1 sprawa w 2012 r.), w tym przekazane: II Ko 1165/11, II Ko 1297/11, II Ko 1298/11
- Sąd Rejonowy Kluczbork – 13 spraw, w tym przesłane: II Ko 617/11, 619/11, II 736/11, II Ko 819/11, II Ko 1/12, II Ko 2/12,
- Sąd Rejonowy Kłodzko – 6 spraw do 2011 r. i 9 spraw od 2012 r., wszystkie przesłane: II Ko 661/11, II Ko 896/11, II Ko 1025/11, VI Ko 796/11, VI Ko 934/11, VI Ko 999/11, II Kop 1/12 (przekazana według właściwości do Sądu Rejonowego Ząbkowice Śląskie), VI Kop 1/12, VI Kop 2/12
- Sąd Rejonowy Kolbuszowa – 14 spraw: 2 sprawy w 2010 r., 6 spraw w 2011 r. i 6 spraw do 31.05.2012 r., przesłane – II Kop 1/10, II Kop 2/11, II Kop 3/11, II Kop 1/12
- Sąd Rejonowy Koło – 5 spraw: II Ko 109/12 Oz 6/12, II Ko 260/11 Oz 6/11, II Ko 224/11 Oz 7/11, II Ko 209/11 Oz 5/11, II Ko 1612/10 Oz 127/10
- Sąd Rejonowy Kołobrzeg – 1 sprawa Ko 1435/11 Oz 59/11

- Sąd Rejonowy Kraków – Nowa Huta – 34 sprawy, zakończonych i przesłanych 19 spraw – Oz 34/10/N II Ko 4493/11/N, Oz 40/10/N II Ko 4491/11/N, Oz 94/10/N II Ko 4494/11/N, Oz 22/11/N II Ko 4495/11/N, Oz 26/11/N II Ko 4492/11/N, Oz 29/11/N II Ko 4502/11/N, Oz 30/11/N II Ko 4496/11/N, Oz 31/11/N II Ko 4497/11/N, Oz 32/11/N II Ko 4056/11/N, Oz 34/11/N II Ko 4498/11/N, Oz 39/11/N II Ko 4499/11/N, Oz 40/11/N II Ko 4500/11/N, Oz 47/11/N II Ko 4501/11/N, Oz 33/12/N II Ko 4057/11/N, Oz 34/12/N II Ko 4054/11/N, Oz 35/12/N II Ko 4055/11/N, Oz 38/12/N II Ko 856/12/M, Oz 37/12/N II Ko 857/12/N, Oz 38/12/N II Ko 482/12/N
- Sąd Rejonowy Kraków – Podgórze w Krakowie – 15 spraw: 1 w 2010 r., 10 w 2011 r., 4 w 2012 r., w tym zakończone i przesłane 9: II Ko 2792/10/P, II Ko 1319/11/P, II Ko 1320/11/P, II Ko 1412/11/P, II Ko 1413/11/P, II Ko 1414/11/P, II Ko 1415/11/P, II Ko 1666/11/P, II Ko 1865/11/P
- Sąd Rejonowy Kraków – Śródmieście w Krakowie – 12 spraw, przesłane II Ko 234/10/S, II Ko 7/11/S
- Sąd Rejonowy Krasnystaw – 4 sprawy, w tym 3 przesłane: II Ko 850/10, II Ko 713/11 i II Ko 1847/11; sprawa II Ko 457/12 jest w toku postępowania wykonawczego
- Sąd Rejonowy Krosno – 5 spraw: II Ko 186/11, II Ko 1202/11, II Ko 1302/11, II Ko 276/12, II Ko 370/12
- Sąd Rejonowy Krotoszyn – 5 spraw, przesłane: Kop 1/11, Kop 2/11, Kop 3/11, Kop 1/12
- Sąd Rejonowy Kutno – 3 sprawy, przesłane: II Ko 843/10, Oz 81/10
- Sąd Rejonowy Kwidzyń – 4 sprawy, w tym zakończona i przekazana tylko 1 – Oz 105/11
- Sąd Rejonowy Legionowo – 10 spraw: 4 sprawy w 2011 r. (II Ko 302/11, II Ko 308/11, II Ko 484/11, II Ko 606/11) i 6 spraw w 2012 r. (II Kop 1/12, II Kop 2/12, II Kop 3/12, II Kop 4/12, II 5/12, II Kop 6/12)
- Sąd Rejonowy Legnica – 24 sprawy: 5 spraw w 2010 r., 11 spraw w 2011 r., 7 spraw w 2012 r., przesłanych 15 szt. akt zakończonych spraw: II Ko 39/10, II Ko 15/11, VIII Ko 92/10, VIII Ko 93/10, VIII Ko 94/10, VIII Ko 95/10, VIII Ko 5/11, VIII Ko 23/11, VIII Ko 31/11, VIII Ko 32/11, VIII Ko 33/11, VIII Ko 34/11, VIII 35/11, VIII 36/11, VIII Ko 41/11

- Sąd Rejonowy Leszno – 4 sprawy: II Ko 2017/11, II Ko 1365/11, II Ko 597/12, II Ko 349/12
- Sąd Rejonowy Łęborg – 1 sprawa Oz 3/11 – z Holandii
- Sąd Rejonowy Lidzbark Warmiński – 2 sprawy, przesłane: II Ko 396/11, II Ko 658/11, II Ko 236/11
- Sąd Rejonowy Lipsko – 2 sprawy: Kop 1/12, Kop 2/12
- Sąd Rejonowy Lubań – 13 spraw, przesłanych 6 spraw: II Ko 1276/10, II Ko 1300/10, II Ko 34/11, II Ko 248/11, II Ko 221/11, II Ko 101/12
- Sąd Rejonowy Lubartów – 3 sprawy
- Sąd Rejonowy Lubin – 12 spraw: Ko 388/11, Ko 718/11, Ko 1190/11, Ko 1720/11, Ko 2214/11, Kop 2/12
- Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie – 5 spraw: 1 sprawa w 2011 r. (III Ko 359/11 Oz 254/11) i 4 sprawy w 2012 r. (III Ko 266/12 Oz 93/12 wniosek organu austriackiego; III Ko 437/12 Oz 125/12 wniosek organu austriackiego; III Ko 516/12 Oz 150/12 wniosek sądu niemieckiego; III Ko 275/12 Oz 94/12 wniosek organu austriackiego)
- Sąd Rejonowy Lubliniec – 7 spraw: II Ko 1150/10, II Ko 312/11, II Ko 934/11, II Ko 1366/11, II Ko 1528, II Kop 1/12, II Kop 2/12
- Sąd Rejonowy Lwówek Śląski – 5 spraw: II Ko 113/12, II Ko 239/11, II Ko 279/11, II Ko 221/11, II Ko 189/12
- Sąd Rejonowy Łańcut – 3 sprawy, przesłana Kop 1/12
- Sąd Rejonowy Łomża – 10 spraw, przesłano: II Ko 1927/112, II Ko 1982/11, II Ko 730/11, VII Ko 108/11, VII Ko 130/11, VII Ko 450/11
- Sąd Rejonowy Łowicz – 4 sprawy, przesłane: II Ko 259/11, II Ko 393/11, II Kop 1/12, II Kop 2/12
- Sąd Rejonowy Łódź – Śródmieście w Łodzi – 30 spraw (2 sprawy przekazane według właściwości do Sądu Rejonowego Łódź – Widzew w Łodzi), przekazane prawomocnie zakończone: Ko 2620/10, Ko 2621/10, Ko 3253/10, Ko 3254/10, Ko 3255/10, Ko 3699/10, Ko 3700/10, Ko 5287/10, Ko 836/11, Ko 837/11, Ko 932/11, Ko 1305/11, Ko 1306/11, Ko 1307/11, Ko 1344/11, Ko 1345/11, Ko 1606/11, Ko 2557/11, Ko 2558/11, Ko 2296/11
- Sąd Rejonowy Łódź – Widzew w Łodzi – 20 spraw, przesłane 13 zakończonych: III Ko 218/11, III Kop 2/12, IV Ko 459/10, IV Ko 465/10, IV Ko

- 209/11, IV Ko 208/11, IV Ko 214/11, IV Ko 213/11, IV Kop 3/12, IV Ko 212/11, IV Ko 211/11, IV Ko 908/11, IV Ko 249/10
- Sąd Rejonowy Łuków – 5 spraw, przekazane sprawy zakończone: III Ko 545/11, II Ko 414/11, II Ko 341/11
 - Sąd Rejonowy Mielec – 7 spraw: 2 sprawy w 2010 r., 5 spraw w 2011 r., przekazane: II Kop 1/10, II Kop 2/1, II Kop 1/11, II Kop 2/11, II Kop 3/11, II Kop 4/11, II Kop 5/11
 - Sąd Rejonowy Międzyrzec – 3 sprawy: 2 sprawy z Holandii, 1 sprawa z Niemiec, przesłane zakończone sprawy: II 1Ko 509/10, II 1 Ko 267/11
 - Sąd Rejonowy Mikołów – 4 sprawy
 - Sąd Rejonowy Mińsk Mazowiecki – 3 sprawy, przesłane i zakończone – II Ko 588/11, II Ko 661/11
 - Sąd Rejonowy Mogilno – 2 sprawy, przesłane II Ko 889/11, III Ko 225/12
 - Sąd Rejonowy Mrągowo – 1 sprawa, II Ko 421/11 z wniosku Bundespolzeidirektion Wien w Austrii
 - Sąd Rejonowy Myszków – 2 sprawy, zakończona i przesłana – VI Ko 1890/10, druga w toku VI Ko 956/12
 - Sąd Rejonowy Myślenice – 22 sprawy, przesłane II Ko: 531/10, 532/10, 191/11, 293/11, 323/11, 335/11, 417/11, 444/11, 482/11, 561/11, 562/11, 772/11, 791/11, 1080/11, 1226/11, 1238/11 oraz II Kop: 1/12, 2/12, 3/12
 - Sąd Rejonowy Myślibórz – 12 spraw: 5 w 2011 r. i 7 w 2012 r., przesłane zakończone: Oz 27/11, Oz 37/11, Oz 2/12, Oz 8/12
 - Sąd Rejonowy Nisko – 1 sprawa, II Ko 618/10
 - Sąd Rejonowy Nowy Sącz – 1 sprawa, II Kop 1/12
 - Sąd Rejonowy Nysa – 14 spraw: 10 w 2011 r., 4 w 2012 r., przesłane i zakończone: Ko 4/1, Ko 318/11, Ko 697/11, Ko 738/11, Ko 747/11, Ko 2255/11, Ko 2390/11, Ko 2389/11, Ko 491/11
 - Sąd Rejonowy Olesno – 13 spraw: II Ko 90/12, II Ko 155/12, II Ko 160/12, II Ko 170/12, II Ko 181/12, II Ko 196/12, w tym zakończone i przesłane: II Ko 172/11 na podstawie art. 35§1 k.p.k. uznano się niewłaściwym i sprawę przekazano do rozpoznania Sądu Rejonowego w Opolu; II Ko 173/11, II Ko 174/11, II Ko 205/11 – na podstawie art. 35§1 k.p.k. uznano się niewłaściwym i sprawę przekazano do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kluczborku, II Ko 342/11, II Ko 369/11, II Ko 577/11

- Sąd Rejonowy Oleśnica – 5 spraw, przesłane II Ko 410/12
- Sąd Rejonowy Olsztyn – 17 spraw: 5 spraw jest w toku, 9 spraw zostało zakończonych, 3 sprawy zostały przekazane zgodnie z właściwością, 1 sprawa została wycofana ze względu na fakt, iż zostało zawarte porozumienie, o którym mowa w art. 611fb § 2 k.p.k., 1 sprawa jest zawieszona, w której skierowano wniosek o wykonanie kary do sądu w Hamburgu. Po otrzymaniu informacji, iż ukarany nie przebywa w miejscu zamieszkania, postępowanie wykonawcze zostało zawieszona
- Sąd Rejonowy Oława – 4 sprawy, przesłane i zakończone: IIKo 670/II, IIKo 1316/11, IIKo I5I9/I1, IIKo 3290/11
- Sąd Rejonowy Opoczno – 2 sprawy, IIKo 1213/11 O z 10/11, IIKo 596/12 Oz 6/12
- Sąd Rejonowy Opole – 48 sprawy, nadesłane: Ko1089/10, Ko2258/10, Ko 730/11, Ko 732/11
- Sąd Rejonowy Ostrołęka – 7 spraw, przesłane: Oz – 10/11, Oz – 12/11, Oz – 13/11, Oz – 17/11, Oz – 18/11
- Sąd Rejonowy Ostrowiec Świętokrzyski – 11 spraw, przesłane: Ko 2778/10, Ko 3510/10, Ko 145/11, Ko 687/11, Ko 2787/11, Ko 2848/11, Ko 378/12, Ko 542/12
- Sąd Rejonowy Ostrów Wielkopolski – 2 sprawy, przesłane: II Ko 729/11, II Ko 2352/11
- Sąd Rejonowy Oświęcim – 19 spraw, przesłane: II Ko 1628/10, II Ko 2563/10, II Ko 847/11, II Ko 1933/11, II Ko 1934/11, II Ko 2630/11, II KO 3104/11, II Ko 3453/11
- Sąd Rejonowy Pabianice – 12 spraw, przesłane: II Ko I5I4/I0, II Ko 343/11, II Ko 487/11, II Ko 983/11
- Sąd Rejonowy Piaseczno – 5 spraw, przesłane: II Ko 483/11
- Sąd Rejonowy Piła – 2 sprawy
- Sąd Rejonowy Piotrków Trybunalski II Wydział – 8 spraw
- Sąd Rejonowy Piotrków Trybunalski VII Wydział – 8 spraw: VII Ko 631/11, VII Ko 663/11, VII Ko 664/11, VII Ko 1161/11, VII Ko 3161/11, VII Ko 85/12, VII 347/12, VII 597/12
- Sąd Rejonowy Pleszew – 1 sprawa, II Kop 1/12

- Sąd Rejonowy Płock – 7 spraw, VIII Ko 365/11, VIII Ko 2786/10, VIII Ko 116/10
- Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto – 1 sprawa, III Kd 522/10
- Sąd Rejonowy Prudnik – 19 spraw, przesłane: II Ko 807/10, II Ko 97/11, II Ko 218/11, II Ko 255/11, II Ko 285/11, II Ko 328/11
- Sąd Rejonowy Przemyśl – 2 sprawy, przesłane: II Ko 3532/11, II Ko 3630/11
- Sąd Rejonowy Pszczyna – 18 spraw, przesłane: VI Ko 2342/10, VI Ko 924/11, VI Ko 993/11, VI Ko 1017/11, VI Ko 1099/11, VI Ko 2396/11
- Sąd Rejonowy Puławy – 5 spraw, II Ko 557/10, II Ko 558/10, II Ko 1270/11, II Ko 1096/12, II Ko 1110/12
- Sąd Rejonowy Racibórz – 32 sprawy, przesłane i zakończone: II Ko 1437/10, II Ko 1439/10, II Ko 1610/10, II Ko 1661/10, II Ko 1662/10, II Ko 1825/10, II Ko 2010/10, II Ko 2072/10, II Ko 2136/10, II Ko 243/11, II Ko 327/11, II Ko 396/11, II Ko 397/11, II Ko 402/11, II Ko 405/11, II Ko 534/11, II Ko 614/11, II Ko 683/11, II Ko 982/11, II Kop 2/12
- Sąd Rejonowy Radom – 30 spraw, przesłane i zakończone: IX Ko 5506/10, IX Ko 1482/11, IX Ko 4452/11, IX Ko 2854/11, IX Ko 1895/11, IX Ko 1896/11, IX Ko 1893/11, IX Ko 5510/10, IX Ko 215/11, IX Ko 299/11, IX Ko 1899/11, IX Ko 5508/11, IX Ko 5509/11, IX Ko 5507/10, IX Ko 1894/11, IX Ko 5512/10
- Sąd Rejonowy Radzyń Podlaski – 7 spraw, przesłane i zakończone: II Ko 603/10, II Ko 905/10, II Ko 1484/10, II Ko 1060/11, II Ko 1061/11, II Ko 350/12
- Sąd Rejonowy Ruda Śląska – 5 spraw, przesłane i zakończone: II 2 Ko 1622/11, II 2 Ko 1992/11
- Sąd Rejonowy Rybnik – 11 spraw: 5 w 2010 r., 5 w 2011 r., 1 w 2012 r., przesłane i zakończone: III Ko 336/10, III Ko 370/10, III Ko 596/10, III Ko 1175/10, III Ko 2602/10, III Ko 368/11, III Ko 2299/11, III Ko 4019/11
- Sąd Rejonowy Ryki – 2 sprawy: II Ko 941/11 Oz 24/11, II Ko 1367/11 Oz 29/12
- Sąd Rejonowy Rypin – 1 sprawa: II Ko 495/11 Oz 10/11
- Sąd Rejonowy Rzeszów – 8 spraw (w tym jedna odmowa), zakończone i przesłane: VI Ko 2339/11, VI Ko 1752/11, VI Ko 3429/10
- Sąd Rejonowy Sandomierz – 22 sprawy, zakończone i przesłane: II Ko 1808/10, II Ko 1839/10, II Ko 184/11, II Ko 356/11, II Ko 364/11, II Ko 386/11, II Ko 387/11, II Ko 424/11, II Ko 425/11, II Ko 476/11, II Ko 598/11, II Ko

- 653/11, II Ko682/11, II Ko 943/11, II Ko 1110/11, II Kop 1/12, II Kop 2/12, II Kop 3/12, II Kop 4/12, II Kop 5/12
- Sąd Rejonowy Sanok – 4 sprawy: 3 sprawy w 2011 r. (II Ko 742/11 Oz 24/11, II Ko 895/11, Oz 41/11, II Ko 2007/11), 1 sprawa w 2010 r. (II Ko 224/12)
 - Sąd Rejonowy Sejny – 4 sprawy: II Ko 42/12, II Ko 582/10, II Ko 375/11, II Ko 121/12
 - Sąd Rejonowy Siemianowice Śląskie – 3 sprawy: II Ko 26/11, II Ko 104/11 Oz 2/13/11, II Ko 18/12 Oz 2/3/12
 - Sąd Rejonowy Skierniewice – 4 sprawy: II Ko 471/11 Oz 7/11, II Ko 475/11 Oz 8/11, II Ko 234/12 Oz 7/12
 - Sąd Rejonowy Słupca – 5 spraw: 2 sprawy w 2011 r. i 3 sprawy w 2012 r.
 - Sąd Rejonowy Słupsk – 3 sprawy, przesłane i zakończone: Oz-128/10, Oz-50/11, Oz-71/11
 - Sąd Rejonowy Sochaczew – 2 sprawy, w sprawie S 33826/ Dt / 09 wpisano sprawę do wykazu Ko 1055/11, w sprawie S 123260 / Dt / 09 brak zarządzenia sędziego o wpisie do wykazu
 - Sąd Rejonowy Starachowice – 5 spraw, zakończone i przesłane: II Ko 441/11, II Ko 445/11, II Ko 419/11, II Ko 504/11
 - Sąd Rejonowy Stargard Szczeciński – 12 spraw, zakończone i przesłane: VII Ko 600/11
 - Sąd Rejonowy Starogard Gdański – 3 sprawy
 - Sąd Rejonowy Strzelce Krajeńskie – 2 sprawy
 - Sąd Rejonowy Strzelce Opolskie – 47 spraw: 10 spraw w 2012 r. (II Ko 1214/10 + Kd 1025; II Ko 1649/10 + Kd 62/11, II Ko 1813/10 + Kd 143/11, II Ko 1814/10 + Kd 368/11, II Ko 1815/10 + Kd 144/11, II Ko 1835/10 + Kd 303/11, II Ko 1836/10 + Kd 302/11), 20 spraw w 2011 r. (II Ko 21/11 + Kd 304/11, II Ko 152/11 + Kd 152/11, II Ko 239/11 + Kd 456/11, II Ko 377/11 + Kd 447/11, II Ko 455/11 + Kd 400/11, II Ko 474/11 + Kd 424/11, II Ko 476/11 + Kd 423/11, II Ko 484/11 + Kd 421/11, II Ko 485/11 + Kd 420/11, II Ko 486/11 + Kd 422/11, II Ko 487/11, II Ko 590/11 + Kd 591/11, II Ko 633/11 + Kd 636/11, II Ko 751/11 + Kd 706/11, II Ko 1005/11 + Kd 826/11, II Ko 1038/11 + Kd 901/11, II Ko 1043/11, II Ko 1105/11, II Ko 1794/11, Ko 454/11), 7 spraw w 2012 r. (II Kop 3/12 + Kd 355/12, II Kop 5/12, II Kop 1/12 + Kd 256/12)

- Sąd Rejonowy Sucha Beskidzka – 7 spraw: w 2010 r. 2 sprawy, w 2011 r. 4 sprawy, w 2012 r. 1 sprawa
- Sąd Rejonowy Sulęcín – 6 spraw
- Sąd Rejonowy Suwałki – 13 spraw, zakończone i przekazane: II Ko. 552/11 wraz z kđł. 527/11, II. Ko. 911/11 wraz z kđł. 695/11, II. Kop 1/12 wraz z kđł. 234/12, II. Kop 2/12 wraz z kđł. 255/12, II. Kop. 4/12 wraz z kđł. 329/12
- Sąd Rejonowy Szamotuły – 4 sprawy, przekazana - II Ko 1391/11
- Sąd Rejonowy Szczecinek – 2 sprawy, Oz 11/11, Ko 3316/11 – odmowa wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym, z uwagi na to, iż sąd w Bredzie przesłał tylko zaświadczenie, nie przesłała zaś odpisu orzeczenia,
- Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie – 22 sprawy, VI Ko 24/12
- Sąd Rejonowy Szubin – 3 sprawy: 2 sprawy w 2011 r. i 1 sprawa w 2012 r., zakończone i przesłane: II Ko 214/11 i II Ko 215/11
- Sąd Rejonowy Szydłowiec – 1 sprawa II Ko 465/11
- Sąd Rejonowy Środa Śląska – 5 spraw, zakończone i przesłane: II Ko 445/11 Oz 67/11, II Ko 583/11 Oz 86/11, II Ko 64/12 Oz 6/12
- Sąd Rejonowy Świdnica – 14 spraw
- Sąd Rejonowy Tarnowskie Góry – 3 sprawy (2 sprawy wpłynęły za pośrednictwem sądu okręgowego w Gliwicach, jedna bezpośrednio od organu wydającego), II Ko 162/12 później wpisana jako II Ko 1/12, II Ko 2/12, zakończone i przesłane: II Ko 1/12, II Ko 2/12, II Ko 162/12
- Sąd Rejonowy Tarnów – 43 sprawy, zakończone i przekazane: XI Ko 2048/10, XI Ko 2168/10, XI Ko 2289/10, XI Ko 2872/10, XI Ko 646/11, XI Ko 647/11, XI Ko 689/11, XI Ko 992/11, XI Ko 1310/11, XI Ko 1311/11, XI Ko 1312/11, XI Ko 1392/11, XI Ko 1707/11, XI Ko 1796/11, XI Ko 1797/11, XI Ko 1798/11, XI Ko 1976/11, XI Ko 2067/11, XI Ko 2068/11, XI Ko 2069/11, XI Ko 2070/11, XI Ko 2182/11, XI Ko 2183/11, XI Ko 2184/11, XI Ko 2426/11, XI Ko 3182/11, XI Ko 3810/11, XI Ko 4446/11, XI Ko 4448/11
- Sąd Rejonowy Tomaszów Lubelski – 2 sprawy, przekazane: II Ko 120/12, II Ko 1716/12
- Sąd Rejonowy Tomaszów Mazowiecki – 8 spraw: 2 sprawy w 2011 r. i 6 spraw w 2012 r., zakończone i przekazane: II Ko 2168/11, II Ko 3371/11

- Sąd Rejonowy Toruń – 3 sprawy: VIII Ko 52/11, II Ko 20/11, II Ko 18/12, przesłane i zakończone: VIII Ko 52/11, II Ko 20/11
- Sąd Rejonowy Trzebnica – 8 spraw: zakończone i przesłane: oz 82/10 II Ko 1061/10, Oz 92/10 II Ko 1062/10, Oz 93/10 II Ko 1063/10, Oz 20/11 II Kop 455/11, Oz 21/11 II Ko 456/11, Oz 7/12 II Ko 93/12
- Sąd Rejonowy Wadowice – 25 spraw
- Sąd Rejonowy Wałbrzych – 12 spraw: przesłane: Oz 0510-4/2011, Oz 0510-32/2010, Oz 0510-18/2011, Oz 0510-31/2011, Oz 0510-14/2011, Oz 0510-54/2011, Oz 0510-53/2011, Oz 0510-40/2011, Oz 0510-30/2011, Oz 0510-23/2011, Oz 0510-21/2011, Oz 0510-20/2011
- Sąd Rejonowy Wałcz – 2 sprawy – II Ko 2026/11, II Ko 645/11
- Sąd Rejonowy Warszawa – 11 spraw – zakończone i przesłane: V Ko 2554/10, V Ko 336/11, V Ko 338/11, V Ko 648/11, V Ko 647/11, V Ko 428/11, V Ko 337/11, V Ko 649/11, V Kop 4/12, pozostałe rozpatrywane: V Kop 1/12, V Kop 2/12, V Kop 3/12
- Sąd Rejonowy Warszawa - Praga Południe – 2 sprawy – zakończone i przesłane: IV Ko 557/11, IV Ko 1256/11
- Sąd Rejonowy Warszawa - Praga Północ – 7 spraw – zakończone i przesłane: VIII Ko 19/11, VIII Ko 384/11, VIII Ko 526/11
- Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz – 26 spraw – w 3 z nich zapadły postanowienia o odmowie przyjęcia do wykonania z uwagi na wysokość orzeczonych kar poniżej 70 EUR, a w 5 postanowienia o uznaniu się niewłaściwym do rozpoznania sprawy i przekazaniu jej do rozpoznania innemu sądowi, jako właściwemu miejscowo do rozpoznania sprawy (2 postanowienia nieprawomocne). Pozostałe orzeczenia, tj. 8, zostały skierowane do wyznaczenia na posiedzenie wykonawcze lub są już wyznaczone do rozpatrzenia. Siedem orzeczeń zostało wykonanych, zaś 3 są w trakcie wykonywania kary grzywny, zakończone i przesłane: V Ko 474/11, V Ko 964/11, V Ko 965/11, V Ko 1011/11, V Ko 1052/11, V Ko 1211/11, V Ko 1813/11
- Sąd Rejonowy Wieluń – 1 sprawa – II Ko 3329/11 z Amtsgericht Görlitz
- Sąd Rejonowy Włodawa – 2 sprawy – II Ko 687/11 Oz 30/11, II Ko 431/12 Oz 29/12

- Sąd Rejonowy Wodzisław Śląski – 17 spraw: 7 spraw w 2012 r. i 10 spraw w 2011 r., zakończone i przesłane: VI Ko 1703/11, VI Ko 1704/11, VI Ko 1705/11, II Ko 381/10, II Ko 290/11, II Ko 291/11, II Ko 292/11, II Ko 294/11
- Sąd Rejonowy Wolsztyn – 4 sprawy: 2 sprawy w 2011 r. (Oz 1/11, Oz 2/11) i 2 sprawy w 2012 r. (Oz 8/12 II Ko 248/12, Oz 9/12 II Ko 287/12)
- Sąd Rejonowy Wołów – 6 spraw: II Ko 431/10 Oz 22/10 – odmowa wykonania orzeczenia, II Ko 836/10 Oz 30/10 – stwierdzenie niewłaściwości, sprawa przekazana do SR Wołomin, II Ko 181/11 Oz 9/11 – odmowa wykonania orzeczenia, II KO 210/1 Oz 11/11 - stwierdzenie niewłaściwości, sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Głogów, II Ko 671/11 Oz 29/11 - stwierdzenie niewłaściwości, sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Głogów, II Ko 281/12 Oz 14/12 - stwierdzenie niewłaściwości, sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Wrocław – Krzyki
- Sąd Rejonowy Wrocław - Krzyki – 21 spraw
- Sąd Rejonowy Wrocław - Śródmieście – 13 spraw: II Ko 1030/10 Oz 317/10, II Ko 300/12 Oz 26/12, II Ko 623/12 Oz 207/12, V Ko 1529/10 Oz 3785/10, VI Ko 304/12 Oz 78/12, VI Ko 305/12 Oz 83/12, VI Ko 363/12 Oz 101/12, VI Ko 367/12 Oz 112/12, VI Ko 368/12 Oz 113/12, VI Ko 409/12 Oz 149/12, VI Ko 489/12 Oz 191/12, VI Ko 631/12 Oz 254/12, VI Ko 1195/11 Oz 200/12
- Sąd Rejonowy Wrocław - Fabryczna – 40 spraw, w tym 15 zostało przekazanych sądom według właściwości
- Sąd Rejonowy Wyszaków – 2 sprawy: II Ko 1222/11, II Ko 1408/10
- Sąd Rejonowy Zabrze – 7 spraw
- Sąd Rejonowy Zakopane – 3 sprawy
- Sąd Rejonowy Zamość – 15 spraw
- Sąd Rejonowy Zawiercie – 6 spraw: II Ko 43/11, II Ko 5/12, VI Ko 37/11, VI Ko 38/11, VI Ko 78/11, VI Ko 8/12
- Sąd Rejonowy Ząbkowice Śląskie – 7 spraw: 4 sprawy w 2011 r., 3 sprawy w 2012 r.
- Sąd Rejonowy Zgorzelec – 34 sprawy: 2 sprawy w 2010 r., 20 spraw w 2011 r., 12 spraw w 2012 r.
- Sąd Rejonowy Zgorzelec – 9 spraw, w tym 1 odmowa
- Sąd Rejonowy Złotoryja – 4 sprawy
- Sąd Rejonowy Złotów – 2 sprawy

- Sąd Rejonowy Zwoleń – 5 spraw
- Sąd Rejonowy Żory – 3 sprawy
- Sąd Rejonowy Żywiec – 2 sprawy: II Ko 2140/10, II Ko 1583/12
- Sąd Rejonowy Aleksandrów Kujawski – 1 sprawa: II Ko 184/12 Oz 7/12
- Sąd Rejonowy Bielsk Podlaski – 4 sprawy
- Sąd Rejonowy Biskupiec – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Braniewo – 1 sprawa – sąd w Holandii, kara grzywny w wysokości 800 EUR, II Ko 1002/11, postanowienie 23.08.11 r., grzywna przyjęta do wykonania, uprawomocnienie 06.09.11 r. Postanowienie o rozłożeniu na raty w dniu 29.12.11 r.
- Sąd Rejonowy Brodnica – 2 sprawy
- Sąd Rejonowy Brzeg – 9 spraw
- Sąd Rejonowy Brzozowo – 1 sprawa II Ko 135/12 Oz 28/12
- Sąd Rejonowy Bytów – 0 spraw,
- Sąd Rejonowy Chełmno – 1 sprawa
- Sąd Rejonowy Chodzież – 1 sprawa
- Sąd Rejonowy Chorzów – 4 sprawy
- Sąd Rejonowy Dzierżoniów – 28 spraw: II KO 1139/10, Oz 60/10; II Ko 1473/10, Oz 73/1; II Ko 1506/10, Oz 74/10; II Ko 1809/10 Oz 98/10; II Ko 2035/10 Oz 113/10; II Ko 2297/10 Oz 128/10; II Ko 450/11 Oz 20/11; II Ko 451/11 Oz 21/11; II Ko 527/11 Oz 26/11; II Ko 600/11 Oz 31/11; II Ko 611/11 sprawa przekazane według właściwości do Sądu Rejonowego Ząbkowice Śląskie; II Ko 678/11 Oz 38/11; II Ko 677/11 Oz 39/11; II Ko 679/11 Oz 40/11; II Ko 772/11 Oz 58/11; II Ko 808/11 Oz 59/11; II Ko 1148/11 Oz 89/11; II Ko 1747/11 Oz 116/11; II Ko 1989/11 Oz 125/11; II Ko 56/12 Oz 1/12; II Ko 200/12 Oz 16/12; II Ko 219/12 Oz 17/12; II Ko 282/12 Oz 21/12; II Ko 281/12 Oz 22/12; II Ko 390/12 Oz 28/12; II Ko 389/12 Oz 29/12; II Ko 443/12 Oz 34/12; II Ko 620/12 Oz 45/12
- Sąd Rejonowy Elbląg – 5 spraw
- Sąd Rejonowy Garwolin – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Gdynia – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Głubczyce – 2 sprawy: II Ko 102/12, II Ko 15/12

- Sąd Rejonowy Goleniów – 7 spraw: Ko 1875/10, Ko 1909/10, Ko 2077/10, Ko 2639/11, Ko 218/12, Ko 1014/12, Ko 1015/12
- Sąd Rejonowy Gorlice – 3 sprawy
- Sąd Rejonowy Gostynin – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Gostyń – 1 sprawa
- Sąd Rejonowy Grajewo – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Grudziądz – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Gryfino – 13 spraw
- Sąd Rejonowy Hrubieszów – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Kościan – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Jarocin – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Jasło – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Jastrzębie Zdrój – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Kalisz – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Kazimierza Wielka – 3 sprawy
- Sąd Rejonowy Konin – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Kościan – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Kościerzyna – 1 sprawa II Ko 41/12
- Sąd Rejonowy Kozienice – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Kraśnik – 5 spraw
- Sąd Rejonowy Lesko – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Leżajsk – 1 sprawa Ko 751/11
- Sąd Rejonowy Limanowa – 9 spraw w 2011 r. i 9 spraw w 2012 r.
- Sąd Rejonowy Lipno – 1 sprawa Ko 615/11
- Sąd Rejonowy Łask – 2 sprawy
- Sąd Rejonowy Łęczyca – 2 sprawy
- Sąd Rejonowy Malbork – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Miastko – 2 sprawy
- Sąd Rejonowy Milicz – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Mława – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Muszyna – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Nakło – 2 sprawy: II Ko 1563/11, II Ko 450/12
- Sąd Rejonowy Nidzica – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Nowe Miasto Lubelskie – 0 spraw

- Sąd Rejonowy Nowy Dwór Mazowiecki – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Nowy Targ – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Oborniki – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Olecko – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Olkusz – 12 spraw: 6 w 2011 r. i 6 w 2012 r.
- Sąd Rejonowy Opole – 6 spraw
- Sąd Rejonowy Opole Lubelskie – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Ostróda – 1 sprawa Oz 146/11 Ko 1876/11
- Sąd Rejonowy Otwock – 5 spraw
- Sąd Rejonowy Pińczów – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Płońsk – 1 sprawa Oz 6/12 Kop 1/12
- Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, III Wydział – 1 sprawa III Ko 178/12
- Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, VI Wydział – 1 sprawa VI Ko 1791/12
- Sąd Rejonowy Pruszków – 16 spraw
- Sąd Rejonowy Przasnysz – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Przeworsk – 2 sprawy
- Sąd Rejonowy Przysucha – 1 sprawa
- Sąd Rejonowy Pszczyna – 9 spraw
- Sąd Rejonowy Radomsko – 4 sprawy: II Ko 1446/12, II Kop 1/12, II Kop 2/12, VI Kop 1/12
- Sąd Rejonowy Radziejów – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Rawa Mazowiecka – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Rawicz – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Ropczyce – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Skarżysko - Kamienna – 10 spraw
- Sąd Rejonowy Sławno – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Słubice – 15 spraw
- Sąd Rejonowy Sokółów Podlaski – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Sokółka – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Stalowa Wola – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Staszów – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Strzelin – 0 spraw

- Sąd Rejonowy Strzyżów – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Szczecin Centrum – 12 spraw
- Sąd Rejonowy Śrem – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Świebodzin – 5 spraw
- Sąd Rejonowy Świecie – 1 sprawa Ko 317/12 Oz 5/12
- Sąd Rejonowy Tomaszów Lubelski – 4 sprawy
- Sąd Rejonowy Trzcianka – 2 sprawy
- Sąd Rejonowy Tuchola – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Warszawa - Mokotów – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Warszawa – Praga Południe – 28 spraw
- Sąd Rejonowy Warszawa - Wola – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Wąbrzeźno – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Wągrowiec – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Węgrów – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Włocławek – 3 sprawy
- Sąd Rejonowy Włoszczowa – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Wołomin – 4 sprawy: II Ko 781/12 Oz 16/12, II Ko 783/12 Oz 29/12, II Ko 2205/11 Oz 66/11, II Ko 545/11 Oz 9/11 (wniosek przekazany do rozpoznania według właściwości do Sądu Rejonowego Kraków – Krowodrza)
- Sąd Rejonowy Września – 4 sprawy: II Ko 389/I I, II Ko 229/12 (w obu przypadkach ze względu na miejsce pobytu sprawcy przekazane zostały do wykonania według właściwości do Sądu Rejonowego w Słupcy, II Ko 421/12 i II Ko 483/12
- Sąd Rejonowy Wschowa – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Wyszaków – 3 sprawy
- Sąd Rejonowy Zambrów – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Żnin – 0 spraw
- Sąd Rejonowy Żory – 10 spraw
- Sąd Rejonowy Żyrardów – 1 sprawa
- Sąd Rejonowy Bełchatów – 3 sprawy
- Sąd Rejonowy Szczytno – 4 sprawy: Oz 1/11 II Ko 196/11 i II Ko 197/11 (sprawa przekazana zgodnie z właściwością), Oz 13/11 II Ko 529/11 (w dniu 01.08.11 r. zwrócono się do organu państwa przekazującego orzeczenie do wykonania, tj. Austrii, o potwierdzenie uiszczenia należności przez skazanego,

dotychczas nie uzyskano takiego potwierdzenia), Oz 25/12 II Ko 568/12, Oz 27/12 II Ko 583/12

- Sąd Rejonowy Ostrzeszów – 2 sprawy
- Sąd Rejonowy Mysłowice – 3 sprawy
- Sąd Rejonowy Bielsk Podlaski – 2 sprawy: II Kop 1/11, II Kop 1/10
- Sąd Rejonowy Częstochowa – 51 spraw
- Sąd Rejonowy Jelenia Góra – 11 spraw: Ko 2157/10 Oz 229/10, Ko 2158/10 Oz 101/10, Ko 2202/10 Oz 228/10, Ko 2343/10 Oz 122/10, Ko 344/11 Oz 19/11, Ko 640/11 Oz 38/11, Ko 677/11 Oz 263/110 Ko 1407/11 Oz 100/11, Ko 1426/11 Oz 101/11, Ko 2139/11 Oz 148/11, Ko 2539/11 Oz 178/11
- Sąd Rejonowy Katowice - Zachód – 10 spraw: III Ko 80/10, III Ko 7/11, III Ko 22/11, III Ko 35/11, III Ko 27/11, III Kop 1/12 Oz2-19/12, VIII Ko 86/11 Oz2-34/11, VIII Ko 6/12 Oz2/5/12, VIII Kop 1/12 Oz2-4612, VIII Ko 168/11 Oz2-56/11
- Sąd Rejonowy Kielce – 35 spraw: XIII Ko 2705/10, XIII Ko 2955/10, XIII Ko 5005/10, XIII Ko 6955/10, XIII Ko 7035/10, XIII Ko 1365/11, XIII Ko 1674/11, XIII Ko 2100/11, XIII Ko 2154/11, XIII Ko 2191/11, XIII 2207/11, XIII Ko 2255/11, XIII Ko 2287/11, XIII Ko 2365/11, XIII Ko 2366/11, XIII Ko 3228/11, XIII Ko 4121/11, XIII Ko 4651/11, XIII Ko 7157/11, XIII Ko 1628/12
- Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu – 10 spraw
- Sąd Rejonowy Skarżysko – Kamienna – 9 spraw: II Ko 756/11, II Ko 754/11, II Ko 755/11, II Ko 216/11, II Ko 1169/11, II Ko 549/12, II Ko 1660/11, II Ko 324/12, IIK 736/12
- Sąd Rejonowy Tczew – 2 sprawy: 784/11, VI Ko 401/12
- Sąd Rejonowy Wejherowo – 7 spraw
- Sąd Rejonowy Busko - Zdrój – 6 spraw

Załącznik nr 3

Łączna lista spraw skierowanych przez sądy Rzeczypospolitej Polskiej do organów sądowych innych państw członkowskich UE

- Sąd Rejonowy Warszawa - Śródmieście - 2 sprawy - do Wielkiej Brytanii i do Holandii
- Sąd Rejonowy Giżycko - 3 sprawy
- Sąd Rejonowy Jaworze - 1 sprawa -- II Ko 604/10 – Oz 65/10 do Sądu w Kassel w Niemczech za pośrednictwem Bundesamt fur Justiz w Bonn
- Sąd Rejonowy Lidzbark Warmiński - 1 wniosek
- Sąd Rejonowy Lubartów - 1 wniosek
- Sąd Rejonowy Łowicz - 3 wnioski - 1. Królestwo Hiszpanii – II K 628/10 i IIW56/09, 2. Litwa – VI K 749/08 (odmowa), 3. Królestwo Niderlandów – II Ks 20/03
- Sąd Rejonowy Mrągowo - 1 wniosek
- Sąd Rejonowy Piotrków Trybunalski, II Wydział - 1 wniosek - II K 20/10 II Ko 2276/11
- Sąd Rejonowy Prudnik – 4 wnioski – za pośrednictwem Sądu Okręgowego w Opolu do Republiki Czeskiej
- Sąd Rejonowy Pszczyna – 2 wnioski
- Sąd Rejonowy Suwałki – 18 wniosków:
 1. II. Ks. 293/09, Kdł. 2035/09 – Litwa, Mazeikiu Rajono Apylinkes teismas, Urvikiu g. 18, Mazeikiai, LT-89213,
 2. II. Ks. 27/09, Kdł 127/09 – Ministerstwo Sprawiedliwości Republiki Łotwy,
 3. VII. Ks. 759/10, Kdł. 2299/09 – Litwa, Jonavos Rajono Apylinkes Teismas, Vasario 16-osios g. 3, LT – 55991 Jonava,
 4. VII. Ks. 246/10, Kdł. 880/11 – Łotwa, latvijas Republika Tieslietu ministrija, Brivibas Bulvaris 36, LV – 1536 Riga,
 5. II. Ks. 82/10, Kdł. 1040/10 – Litwa, Apylinkes Teismas Laisves al. 103, LT-44291 Kaunas,

6. VII. Ks. 137/10, Kdł. 1050/10 – Litwa, Apylinkes Teismas, kauno g. 8, LT-68505 Marijampole,
 7. VII. Ks. 134/11, Kdł. 27/12 – Litwa, Sakiu Rajono Apylinkes Teismas, Baznycios g. 6, LT – 60060 Sakiai,
 8. VII. Ks. 163/11, Kdł. 193/12 – Łotwa, Latvijas Republikas Tieslietu Ministrija, Brivibas Bulvaris 36, LV-1536 Riga,
 9. VII. K. 14/12, Kdł. 169/12 – Litwa, Vilkaviskio Rajono Apylinkes Teismas,
 10. VII. K. 13/12, Kdł. 180/12 – Litwa, kauno Rajono Apylinkes Teismas,
 11. VII. K. 13/12, Kdł. 181/10 – Litwa, Silutes Rajono Apylinkes Teismas,
 12. II. K. 15/12, Kdl. 130/12 – Niemcy, Amtsgericht Saarbrucken,
 13. VII. K. 601/11, Kdł. 1311/11 – termin posiedzenia 24.05.12,
 14. II. Ks. 230/10, Kdł. 125/11 Litwa, Kaisiadoriu Rajono Apylinkes Teismas, Gedimino g. 87, LT-56146 Kaisiadorys,
 15. VII. Ks. 580/08, Kdł. 1635/09 – Litwa, Marijampoles Rajono Apylinkes Teismas, Kauno g. 8; LT-68176 Marijamploe,
 16. VII. Ks. 66/11, Kdł. 794/12 – Litwa, Alytaus Rajono Apylinkes Teismas, S. Dariaus ir S. Gireno g. 17; LT-62503 Alytus,
 17. II. Ks. 153/11, Kdł. 34/12 – Litwa, Alytaus Rajono Apylinkes Teismas, S. Dariaus ir S. Gireno g. 17; LT-62503 Alytus,
 18. II. K. 265/11, Kdł. 760/11 – Litwa, Jonavos Rajono Apylinkes teismas, Vasario 16-osios g. 3, LT-55171 Jonava
- Sąd Rejonowy Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie – 1 wniosek – do sądu rejonowego w Malmö
 - Sąd Rejonowy Tarnów – 1 wniosek – XI Ko 1256/11 – skierowany do Republiki Czech (Krajski Soud w Ostrawie) – jeszcze niewykonany
 - Sąd Rejonowy Wrocław – Śródmieście - 1 wniosek – Sąd w Rumunii w Bacau, V K 1456/08
 - Sąd Rejonowy Wrocław – Fabryczna – 1 wniosek – Sąd Bułgarski w Plaven
 - Sąd Rejonowy Zgorzelec –
 1. II K 1150/09 - wniosek skierowany na mocy prawomocnego postanowienia wydanego w postępowaniu wykonawczym pod nr II KO 1523/10 do Amtsgericht w Görlitz, Niemcy – sprawa została zwrócona bez wykonania i w chwili obecnej toczy się postępowanie wykonawcze w tutejszym sądzie, co do wykonania kary o charakterze pieniężnym;

2. II 1/09 – wniosek skierowany na mocy prawomocnego postanowienia wydanego w postępowaniu wykonawczym pod nr II Ko 2373/10 do Amtsgericht w Lobau, Niemcy – sąd w Zgorzelcu wystosował ponaglenie, ponieważ do chwili obecnej nie otrzymano żadnej informacji o podjętych przez stronę niemiecką czynnościach w sprawie
- Sąd Rejonowy Chorzów - 1 wniosek - do Brna
 - Sąd Rejonowy Grudziądz – 2 wnioski: jeden na Litwę, drugi do Wielkiej Brytanii
 - Sąd Rejonowy Milicz – 1 wniosek – Litwa, jednak został on następnie cofnięty w związku z zapłatą przez ukaranego należności
 - Sąd Rejonowy Ropczyce – 1 wniosek do Republiki Słowacji
 - Sąd Rejonowy Słubice – 1 sprawa do RFN w Bonn
 - Sąd Rejonowy Tomaszów Lubelski – 2 wnioski – Republika Litwy i Republika Węgier (Miskolc)
 - Sąd Rejonowy Warszawa – Wola – 1 sprawa
 - Sąd Rejonowy Bełchatów – 5 wniosków (2 wnioski do Niemiec, 1 wniosek do Austrii, 1 wniosek do Holandii, 1 wniosek do Estonii)
 - Sąd Rejonowy Jelenia Góra – 5 spraw do Amtsgericht Leer, Amtsgericht Siegburg, Krajsky soud w Pilznie, Okresni soud Trutnov
 - Sąd Rejonowy Tczew - 2 sprawy: II K 550/06 do Budakornyeki Biroşag Pf 177, Węgry, 1443 Budapest; II W 520/10 do Republika Bułgaria Sąd Okręgowy Warna 9000 Pl. „Nezavisimost” N 2 (otrzymano zawiadomienie o uznaniu i przystąpieniu do wykonania przekazanego do wykonania orzeczenia)
 - Sąd Rejonowy Szczecinek – 1 wniosek – sprawa VI K 57/07 Ko 3443/11 – sąd rejonowy w Hildesheim odmówił uznania i wykonania przesłanego orzeczenia,
 - 2 wnioski – VIII K 1527/10, II.1 Ko 1058/11KW, wniosek kierowany do sądu w Hiszpanii, miejscowość Vera) oraz VIII W 146/12 (II.1 Ko 275/12KW), które na dzień 06.06.12 r. pozostają w dyspozycji Kierownika Sekcji, celem wydania zarządzeń dotyczących sporządzenia dokumentacji w tych sprawach
 - 2 wnioski: 1. do sądu powiatowego w Nyiregyhaza w Republice Węgierskiej za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości i Administracji Publicznej w Republice Węgierskiej oraz do Republiki Słowacji za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości w Republice Słowacji.

Załącznik nr 4

Rejestracja spraw

Lista sądów, w których sprawy o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym wpisywano do Wykazu Ko i Wykazu Oz:

Sąd Rejonowy Augustów,
Sąd Rejonowy Bełchatów
Sąd Rejonowy Biała Podlaska
Sąd Rejonowy Biłgoraj
Sąd Rejonowy Białogard,
Sąd Rejonowy Brodnica
Sąd Rejonowy Brzeg,
Sąd Rejonowy Brzeziny, Wydział II Karny,
Sąd Rejonowy Busko – Zdrój,
Sąd Rejonowy Bydgoszcz, Wydział XI Karny,
Sąd Rejonowy Chełm, Wydział II Karny,
Sąd Rejonowy Chełm, Wydział VII Karny,
Sąd Rejonowy Chełmno (wpisana tylko do „Ko”, brak wpisu w „Oz”, bo wystąpiły braki formalne, które nie zostały uzupełnione),
Sąd Rejonowy Chorzów,
Sąd Rejonowy Chrzanów,
Sąd Rejonowy Cieszyn,
Sąd Rejonowy Człuchów,
Sąd Rejonowy Dąbrowa Tarnowska,
Sąd Rejonowy Dębica,
Sąd Rejonowy Drawsko Pomorskie,
Sąd Rejonowy Działdowo, II Wydział Karny,
Sąd Rejonowy Dzierżoniów,
Sąd Rejonowy Ełk, II Wydział Karny Sekcja Wykonawcza,
Sąd Rejonowy Giżycko,
Sąd Rejonowy Głogów,

Sąd Rejonowy Głubczyce,
Sąd Rejonowy Goleniów,
Sąd Rejonowy Golub-Dobrzyń,
Sąd Rejonowy Grodzisk Mazowiecki,
Sąd Rejonowy Grodzisk Wielkopolski,
Sąd Rejonowy Grójec,
Sąd Rejonowy Gryfice,
Sąd Rejonowy Janów Lubelski,
Sąd Rejonowy Jaworze,
Sąd Rejonowy Jędrzejów,
Sąd Rejonowy Kalisz,
Sąd Rejonowy Kazimierza Wielka,
Sąd Rejonowy Kielce,
Sąd Rejonowy Kołobrzeg,
Sąd Rejonowy Koszalin,
Sąd Rejonowy Kościan,
Sąd Rejonowy Kościerzyna,
Sąd Rejonowy Krasnystaw,
Sąd Rejonowy Kraśnik,
Sąd Rejonowy Krosno,
Sąd Rejonowy Kwidzyń,
Sąd Rejonowy Lubań,
Sąd Rejonowy Lubartów,
Sąd Rejonowy Lubin,
Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie,
Sąd Rejonowy Łask,
Sąd Rejonowy Mysłowice,
Sąd Rejonowy Nakło,
Sąd Rejonowy Nowy Targ,
Sąd Rejonowy Opoczno,
Sąd Rejonowy Opole,
Sąd Rejonowy Ostrołęka,
Sąd Rejonowy Ostrowiec Świętokrzyski,
Sąd Rejonowy Ostrzeszów

Sąd Rejonowy Otwock,
Sąd Rejonowy Pabianice,
Sąd Rejonowy Piaseczno,
Sąd Rejonowy Piotrków Trybunalski VII Wydział,
Sąd Rejonowy Płock,
Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, VI Wydział,
Sąd Rejonowy Prudnik,
Sąd Rejonowy Pruszków
Sąd Rejonowy Radom,
Sąd Rejonowy Radzyń Podlaski,
Sąd Rejonowy Ropczyce,
Sąd Rejonowy Rzeszów,
Sąd Rejonowy Ryki,
Sąd Rejonowy Rypin,
Sąd Rejonowy Sanok
Sąd Rejonowy Sejny,
Sąd Rejonowy Skarżysko – Kamienna,
Sąd Rejonowy Skierniewice,
Sąd Rejonowy Słubice,
Sąd Rejonowy Słupca,
Sąd Rejonowy Starachowice,
Sąd Rejonowy Stargard Szczeciński,
Sąd Rejonowy Starogard Gdański,
Sąd Rejonowy Szamotuły,
Sąd Rejonowy Szczecinek,
Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum,
Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie,
Sąd Rejonowy Szczytno,
Sąd Rejonowy Szydłowiec,
Sąd Rejonowy Środa Śląska,
Sąd Rejonowy Świdnica,
Sąd Rejonowy Świecie,
VII Zamiejscowy Wydział Karny w Świdwinie,
Sąd Rejonowy Tczew,

Sąd Rejonowy Tomaszów Lubelski,
Sąd Rejonowy Trzcianka,
Sąd Rejonowy Trzebnica,
Sąd Rejonowy Wadowice,
Sąd Rejonowy Wałcz,
Sąd Rejonowy Warszawa – Praga Południe,
Sąd Rejonowy Warszawa - Praga Północ,
Sąd Rejonowy Wejherowo,
Sąd Rejonowy Włocławek,
Sąd Rejonowy Włodawa,
Sąd Rejonowy Wolsztyn,
Sąd Rejonowy Wołów,
Sąd Rejonowy Wrocław – Fabryczna,
Sąd Rejonowy Wrocław – Krzyki
Sąd Rejonowy Wrocław – Śródmieście,
Sąd Rejonowy Września,
Sąd Rejonowy Wyszaków,
Sąd Rejonowy Zakopane,
Sąd Rejonowy Zgorzelec,
Sąd Rejonowy Złotoryja,
Sąd Rejonowy Zwoleń
Sąd Rejonowy Żory,
Sąd Rejonowy Żyrardów,
Sąd Rejonowy Żywiec

**Lista sądów, w których sprawy o uznanie orzeczeń o karach o charakterze
pieniężnym wpisywano tylko do Wykazu Ko:**

Sąd Rejonowy Jaworzno,
Sąd Rejonowy Kętrzyn,
Sąd Rejonowy Kłodzko,
Sąd Rejonowy Leszno,
Sąd Rejonowy Łuków,
Sąd Rejonowy Międzyrzec,
Sąd Rejonowy Mogilno,

Sąd Rejonowy Mrągowo,
Sąd Rejonowy Myszków,
Sąd Rejonowy Nisko

Lista sądów, w których sprawy o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym wpisywano tylko do Wykazu Kop:

Sąd Rejonowy Kolbuszowa,
Sąd Rejonowy Łańcut,
Sąd Rejonowy Mielec,
Sąd Rejonowy Nowy Sącz.

Lista sądów, w których sprawy rejestrowane były dotychczas w Wykazie Ko i w Wykazie Oz, a od 1 stycznia 2012 r., tj. dnia wejścia w życie Zarządzenia 2011, sprawy o uznanie orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym wpisywano do Wykazu Kop:

- Sąd Rejonowy Bielsk Podlaski,
- Sąd Rejonowy Ciechanów, VIII Wydział Wykonywania Orzeczeń,
- Sąd Rejonowy Częstochowa,
- Sąd Rejonowy Dąbrowa Górnicza, Wydział II Karny i Wydział VII Karny,
- Sąd Rejonowy Elbląg,
- Sąd Rejonowy Gliwice (Od kwietnia 2012 r. po ustaleniach dokonanych w Sądzie Okręgowym w Gliwicach, w ślad za pismem Wiceprezesa Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 12.04.2012 r. (Adm. 0720-19/12) rozpoznawanie wniosków zostało przekazane do kompetencji wydziałów orzeczniczych, odpowiednio III oraz IX Wydziału Karnego tutejszego sądu),
- Sąd Rejonowy Gorlice,
- Sąd Rejonowy Gorzów Wielkopolski,
- Sąd Rejonowy Gryfino,
- Sąd Rejonowy Grudziądz,
- Sąd Rejonowy Katowice - Zachód,
- Sąd Rejonowy Kędzierzyn – Koźle (W 2012 i 2011 r. wpisano do Wykazu „Ko” łącznie 26 spraw, do Wykazu „Kop” od 2012 r. 8 spraw, 24 sprawy wpisano do Wykazu „Oz”),

- Sąd Rejonowy Kraków – Nowa Huta (Każdorazowo wnioski były rejestrowane w prowadzonym przez Oddział Administracyjny tegoż Sądu wykazu Oz. Początkowo wnioski te były rejestrowane w księdze należności do spraw wykroczeń, później od 12.10.11 r. sprawy te były nadto rejestrowane w wykazie Ko w przedmiocie uznania orzeczenia wydanego przez państwa obcego i przyjęcie go do wykonania, łącznie ze sprawami, w których uprzednio mimo braku rejestracji w wykazie Ko wezwano ukaranego do zapłaty i uiścił on żadaną kwotę, tak, iż ostateczne wszystkie sprawy, które wpłynęły do tejsejsej sekcji znalazły odzwierciedlenie w wykazie Ko. Następnie od 20.04.12 r. sprawy te są wpisywane do wykazu Kop prowadzonego przy Wydziale II lub VIII Karnym i kierowane na posiedzenie w przedmiocie uznania orzeczenia wydanego przez organa państwa obcego i przyjęcia go do wykonania),
- Sąd Rejonowy Kraków – Podgórze w Krakowie (Do 15.05.12 r. wnioski oznaczane były pod sygnaturą „Ko” i „Oz”, od 15 maja 2012 r. pod sygnaturą „Kop” oraz „Oz”),
- Sąd Rejonowy Kraków – Śródmieście w Krakowie,
- Sąd Rejonowy Krotoszyn (Jeżeli adresatem sprawy jest Prezes Sądu i zgodnie z obowiązującą w Sądzie instrukcją kancelaryjną ewidencjonowana jest w dzienniku korespondencyjnym „L.dz.” z nadaniem jej symbolu „A-080” lub „A-081” zgodnego z jednolitym rzeczowym wykazem akt, jako „współpraca międzynarodowa”, następnie wpisywana jest do wykazu „OZ” i przekazywana do II Wydziału Karnego tegoż Sądu, gdzie rejestrowana jest repertorium „Kop”; jeżeli natomiast adresatem sprawy jest II Wydział Karny tegoż Sądu to sprawa wpływa bezpośrednio do tego wydziału i rejestrowana jest tylko w repertorium „Kop”),
- Sąd Rejonowy Kutno,
- Sąd Rejonowy Legnica (Ponadto, w momencie wpływu ww. spraw bezpośrednio do Prezesa Sądu rejestrowane są one pod numerem OA. 411 (Pomoc prawna, odezwy itp. sądów i innych organów państw obcych do sądów polskich) wykazu akt zatwierdzonego przez Archiwum Państwowe Oddział w Legnicy – które weszło w życie Zarządzeniem nr 1/09 Prezesa Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 06.01.2009 r. w sprawie wprowadzenia instrukcji kancelaryjnej i rzeczowego wykazu akt z zakresu administracji

i nadzoru administracyjnego oraz wykazu Oz prowadzonego przez Oddział Administracyjny),

- Sąd Rejonowy Limanowa,
- Sąd Rejonowy Lipsko,
- Sąd Rejonowy Lubliniec,
- Sąd Rejonowy Łęczyca,
- Sąd Rejonowy Łomża,
- Sąd Rejonowy Łowicz,
- Sąd Rejonowy Łódź – Śródmieście w Łodzi,
- Sąd Rejonowy Łódź – Widzew w Łodzi,
- Sąd Rejonowy Miastko,
- Sąd Rejonowy Mińsk Mazowiecki,
- Sąd Rejonowy Myślenice,
- Sąd Rejonowy Myślibórz,
- Sąd Rejonowy Nysa,
- Sąd Rejonowy Olsztyn,
- Sąd Rejonowy Oława,
- Sąd Rejonowy Opole,
- Sąd Rejonowy Ostrołęka,
- Sąd Rejonowy Oświęcim,
- Sąd Rejonowy Piła,
- Sąd Rejonowy Piotrków Trybunalski II Wydział,
- Sąd Rejonowy Pleszew,
- Sąd Rejonowy Płońsk.
- Sąd Rejonowy Pszczyna,
- Sąd Rejonowy Ruda Śląska,
- Sąd Rejonowy Rybnik,
- Sąd Rejonowy Sandomierz,
- Sąd Rejonowy Strzelce Krajeńskie,
- Sąd Rejonowy Strzelce Opolskie,
- Sąd Rejonowy Sucha Beskidzka,
- Sąd Rejonowy Sulęcín,
- Sąd Rejonowy Suwałki,
- Sąd Rejonowy Szubin,

- Sąd Rejonowy Świebodzin,
- Sąd Rejonowy Tarnowskie Góry,
- Sąd Rejonowy Tarnów,
- Sąd Rejonowy Tomaszów Mazowiecki,
- Sąd Rejonowy Warszawa,
- Sąd Rejonowy Warszawa - Śródmieście,
- Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz,
- Sąd Rejonowy Wieluń,
- Sąd Rejonowy Wodzisław Śląski,
- Sąd Rejonowy Zabrze,
- Sąd Rejonowy Zamość,
- Sąd Rejonowy Ząbkowice Śląskie,
- Sąd Rejonowy Złotów,
- Sąd Rejonowy Żory.

Załącznik nr 5

Łączna lista akt spraw poddanych analizie w ramach prowadzonych badań z zakresu uznania orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym skierowanych do Rzeczypospolitej Polskiej przez inne państwa członkowskie UE

- Sąd Rejonowy AUGUSTÓW – 4 sprawy - II Ko 627/10, II Ko 628/10, II Ko 171/11, II Ko 477/11,
- Sąd Rejonowy BARTOSZYCE – 1 sprawa - II Ko 2329/10,
- Sąd Rejonowy BĘDZIN – 2 sprawy - Oz 117/11, Oz 46/12,
- Sąd Rejonowy BIAŁA PODLASKA – 5 spraw - 5 wniosków wpłynęło wobec jednej osoby, VII Ko 4/11, VII Ko 6/11, VII Ko 7/11, VII Ko 4/11, VI-I Ko 4/11,
- Sąd Rejonowy BIAŁOGARD – 3 sprawy - II Ko 1690/11 II Ko 444/12 Oz 68/11, II Ko 1583/11 (Oz 65/11), VII Ko 1230/11,
- Sąd Rejonowy BIAŁYSTOK – 5 spraw - XIII Ko 9/11, XIII Ko 1/12, XIII Kop 2/12, XIII Kop 4/12, XV Ko 1082/10 (Oz 597/10),
- Sąd Rejonowy BIELSK PODLASKI – 2 sprawy - II Kop 1/10 Oz 252/10, II Kop 1/11,
- Sąd Rejonowy BIŁGORAJ – 4 sprawy - II Ko 434/11 Oz 6/11, II Ko 695/11 Oz 8/11, II Ko 1233/11 Oz 24/11, II Ko 2032/11 Oz 39/11,
- Sąd Rejonowy BRZEG – 6 spraw - II Ko 1883/2011 Oz 6/11, II Ko 783/11 Oz 92/11, II Ko 782/2011 Oz 91/11, II Ko 669/2011 Oz 90/11, II Ko 561/2011 Oz 88/11, II Ko 916/2010,
- Sąd Rejonowy BRZEZINY – 6 spraw - II Ko 163/11 Oz 6/11, II Ko 220/11 Oz 10/11, II Ko 272/11 Oz 14/11, II Ko 273/11 Oz 13/11, II Ko 328/11 Oz 17/11, II Ko 470/11 Oz 24/11,

- Sąd Rejonowy BYDGOSZCZ – 8 spraw - XI Ko 107/11 Oz 87/11, XI Ko 108/11 Oz 91/11, XI Ko 319/11 Oz 288, XI Ko 403/11 Oz 387/11, IX Ko 424/11 Oz 401/11, XI Ko 479/11 Oz 444/11, XI Ko 514/11 Oz 462/11, XI Ko 536/11 Oz 464/11,
- Sąd Rejonowy BYTOM – 5 spraw - II Ko 32/11 (Oz 134/11), II Ko 33/11 (Oz 135/11), VIII Ko 77/11 (Oz 374/11), VIII Ko 53/11 (Oz 136/11), VIII Ko 21/12,
- Sąd Rejonowy CHEŁM – 2 sprawy - II Ko 863/10, II Ko 485/11 Oz 14766/11,
- Sąd Rejonowy CHOJNICE – 3 sprawy - II Ko 2316/11, II Ko 2317/11, II Ko 295/12,
- Sąd Rejonowy CHOSZCZNO – 2 sprawy - II Ko 1/12 II Kop 1/12 Oz 8/11, II Ko 242/12 II Kop 2/12 Oz 2/12,
- Sąd Rejonowy CIECHANÓW – 7 spraw - VIII Ko 909/10 Oz 19/10, VIII Ko 1420/10 Oz 31/10, VIII Ko 4710/11 Oz 19/11, VIII Ko 541/11 Oz 20/11, VIII Ko 715/11 Oz 23/11, VIII Ko 581/11 Oz 21/11, VIII Ko 1/12 Oz 8/12,
- Sąd Rejonowy CZĘSTOCHOWA – 1 sprawa - XIII Ko 59/10 Oz 59/10,
- Sąd Rejonowy DRAWSKO POMORSKIE – 6 spraw - II Ko 1053/10, II Ko 1531/10, II Ko 119/11, II Ko 929/11, II Ko 1633/11, II Kop 3/12 (Oz 6/12),
- Sąd Rejonowy DZIAŁDOWO – 1 sprawa - Ko 252/11,
- Sąd Rejonowy EŁK – 4 sprawy - II Ko 500/10 Oz 19/10, II Ko 423/11 Oz 23/11, II Ko 482/11 Oz 27/11, II Ko 564/12 Oz 17/12,
- Sąd Rejonowy GDAŃSK – POŁUDNIE – 5 spraw - II Ko 3696/11, K 463/12, Ko 1480/12, K 13/11, K 12/11,
- Sąd Rejonowy GIŻYCKO – 2 sprawy - II Ko 265/11 Oz 12/11, II Ko 238/11 Oz 11/11,
- Sąd Rejonowy GLIWICE – 7 spraw - XIII Ko 1974/11 Oz 150/11, XIII Ko 1970/11 Oz 105/11, XIII Ko 737/12 Oz 36/12, XIII Ko 1276/12 Oz 147/12, XIII Ko 3793/11, XIII Ko 1975/12, XIII Ko 1968/11 Oz 231/11,

- Sąd Rejonowy GŁOGÓW – 11 spraw - II Ko 4/11 (Oz 1/11), II Ko 770/10 (Oz 3/10), II Ko 282/11 (Oz 3/11), II Ko 868/11 (Oz 7/11), II Ko 957/11 (Oz 9/11), II Ko 1081/11 (Oz 10/11), II Ko 1328/11 (Oz 12/11), II Ko 1639/11 (Oz 17/11), II Ko 194/12 (Oz 3/12), II Ko 353/12 (Oz 5/12), II Ko 354/12 (Oz 6/12),
- Sąd Rejonowy GŁUBCZYCE – 2 sprawy - II Ko 261/11 Oz 51/11, II Ko 846/11 Oz 137/11,
- Sąd Rejonowy GNIEZNO – w 2 aktach przesłanych z Gniezna nie ma prawie żadnych dokumentów na podstawie można by cokolwiek stwierdzić, akta te nie będą brane pod uwagę przy analizie,
- Sąd Rejonowy GOLUB – DOBRZYŃ – 1 sprawa - II Ko 327/11 (Oz 3/11),
- Sąd Rejonowy GRODZISK MAZOWIECKI – 2 sprawy - II Ko 828/11, II Ko 827/11,
- Sąd Rejonowy GRODZISK WIELKOPOLSKI – 2 sprawy - Oz 54/10, Oz 56/10,
- Sąd Rejonowy GRYFICE – 1 sprawa - II Ko 709/11 Oz 14/11,
- Sąd Rejonowy JANÓW LUBELSKI – 2 sprawy - II Ko 134/12 Oz 15/12, II Ko 568/11,
- Sąd Rejonowy JAWORZNO – 11 spraw - II Ko 15/11, II Ko 16/11, II Ko 17/11, II Ko 22/11, II Ko 23/11, II Ko 29/11, II Ko 52/11, II Ko 72/11, II Ko 115/11, II Ko 116/11, II Ko 117/11,
- Sąd Rejonowy JELENIA GÓRA – 11 spraw - Ko 2157/10 (Oz 229/10), Ko 2158/10 (Oz 101/10), Ko 2202/10 (Oz 228/10), Ko 2343/10 (Oz 122/10), Ko 344/11 (Oz 19/11), Ko 640/11 (Oz 38/11), Ko 677/11 (Oz 263/11), Ko 1407/11 (Oz 100/11), Ko 1426/11 (Oz 101/11), Ko 2239/11 (Oz 148/11), Ko 2539/11 (Oz 178/11),
- Sąd Rejonowy JĘDRZEJÓW – 2 sprawy - II Ko 1217/11 (Oz 1/11), II Ko 1831/11 Oz 3/11,

- Sąd Rejonowy KALISZ – 4 sprawy - VIII Ko 1037/11, VIII Ko 283/12, VIII Ko 995/12, VIII Ko 580/12,
- Sąd Rejonowy KAMIENNA GÓRA – 4 sprawy - II Ko 349/11, II Ko 1084/11, II Ko 1177/11, II Ko 350/11,
- Sąd Rejonowy KATOWICE - WSCHÓD – 5 spraw - III Ko 80/2010 Oz 85/2010/2, III Ko 7/2011 Oz 5/2011, III Ko 22/2011 Oz 2-12/2011, III Ko 22/2011 Oz 2-12/2011, III Ko 35/2011 Oz 2-32/2011,
- Sąd Rejonowy KATOWICE – WSCHÓD – 14 spraw - IV Waz 58/11, Oz 14/11, Oz 9/11, Oz 18/11, Oz 10/11, Oz 11/11, Oz 16/11, Oz 17/11, Oz 5/12, Oz 4/12,
- Sąd Rejonowy KĘDZIERZYN - KOŹLE – 26 spraw - II Ko 265/2011 Oz 24/11, II Ko 345/2011, II Ko 271/2011, II Ko 1/2012 Oz 3/12, Oz 400/11, II Ko 415/11, Dwa oznaczenia: Oz 17/11, Oz 084-7/11, Ko 1455/11, Oz 71/11, Ko 397/11, Oz 084-6/11, Ko 3/12, Oz 8/12, Ko 4/12, Oz 8/12, Ko 270/11, Ko 268/11 Oz 28/11, Ko 1445/11 Oz 69/11, Ko 266/11 Oz 25/11, Ko 2/12 Oz 202/12, Ko 269/11 Oz 31/11, Ko 267/11 Oz 30/11, Ko 398/11 Oz 19/11, Ko 399/11 Oz 20/11, Ko 589/11 (Oz 38/11), Ko 588/11 (Oz 37/11), Ko 550/11 (Oz 34/11), Ko 395/11 (Oz 9/11), Ko 396/11 (Oz 14/11), II Ko 8/11 (Oz 8/11),
- Sąd Rejonowy KĘTRZYN – 3 sprawy - II Ko 1165/11, II Ko 1297/12, II Ko 1298/11,
- Sąd Rejonowy KIELCE – 20 spraw - XIII Ko 2705/10, XIII Ko 2955/10, XIII Ko 5005/10 Oz 119/10, XIII Ko 6955/10 Oz 153/10, XIII Ko 7035/10 Oz 156/10, XIII Ko 1365/2011 Oz 12/11, XIII Ko 2100/2011 Oz 153/10, XIII Ko 1674/2011 Oz 15/11, XIII Ko 2154/2011 Oz 31/11, XIII Ko 2191/2011 Oz 33/11, XIII Ko 2207/2011, XIII Ko 2255/2011, XIII Ko 2287/2011 Oz 36/11, XIII Ko 2365/2011 Oz 39/11, XIII Ko 2366/2011 Oz 40/11, XIII Ko 3228/2011 Oz 53/11, XIII Ko 4121/2011 Oz 144/11, XIII Ko 4651/2011 Oz 184/11, XIII Ko 7157/2011, XIII Ko 1628/2012 Oz 62/12,
- Sąd Rejonowy KŁODZKO – 15 spraw - II Kop VI 2/12 Oz 21/12, VI Ko 999/11 Oz 146/11, II Ko 896/11 Oz 125/11, VI Ko 796/11 Oz 111/11, II Ko 661/11 Oz

- 96/11, II Ko 569/11 Oz 64//11, Oz 166/10, Oz 35/11, Oz 36/11, Oz 38/11, Oz 37/11, Oz 28/11, Oz 177/10,
- Sąd Rejonowy KOŁO – 4 sprawy - II Ko 109/12 (Oz 11/12), II Ko 224/11, II Ko 209/11, II Ko 1612/10,
 - Sąd Rejonowy KOŁOBRZEG – 1 sprawa - II Ko 1320/10 Oz 48/10,
 - Sąd Rejonowy KOŚCIERZYNA – 1 sprawa - II Ko 430/11 Oz 83/12,
 - Sąd Rejonowy KRAKÓW - NOWA HUTA – 19 spraw - II Ko 4493/11 Oz 34/10/N, II Ko 4491/11 Oz 40/10/N, II Ko 5253/10 Oz 94/10/N, II Ko 4495/11 Oz 22/11/N, II Ko 4492/11/N Oz 26/11/N, II Ko 4502/11/N Oz 29/11/N, II Ko 4496/11/N Oz 30/11/N, II Ko 4497/11/N Oz 31/11/N, II Ko 4056/11/N Oz 32/11/N, II Ko 4498/11/N Oz 34/11/N, II Ko 4499/11/N Oz 39/11/N, II Ko 4500/11/N Oz 40/11/N, II Ko 4501/11/N Oz 47/11/N, II Ko 4057/11/N Oz 33/12/N, II Ko 4054/11/N Oz 34/12/N, II Ko 4055/11/N Oz 35/12/N, II Ko 856/12/N Oz 36/12/N, II Ko 857/12/N Oz 37/12/N, II Ko 482/12/N Oz 38/12/N,
 - Sąd Rejonowy KRAKÓW - PODGÓRZE – 7 spraw - II Ko 1865/2011, II Ko 1415/2011, II Ko 1414/2011 Oz 82/11, II Ko 1413/2011 Oz 80/11, II Ko 1412/2011 Oz 81/11, II Ko 1320/2011, II Ko 3811/2010 Oz 115/10,
 - Sąd Rejonowy KRASNYSTAW – 3 sprawy - II Ko 850/10 Oz 12/10, II Ko 713/11 Oz 5/11, II Ko 1847/11 Oz 22/11,
 - Sąd Rejonowy KROSNO – 5 spraw - II Ko 186/11, II Ko 1002/11, II Ko 1302/11, II Ko 276/12, II Ko 370/12,
 - Sąd Rejonowy KROTOSZYN – 4 sprawy - II Kop 1/11, II Kop 2/11, II Kop 3/11, II Kop 1/12,
 - Sąd Rejonowy LEGIONOWO – 5 spraw - II Ko 409/12, II Ko 302/11 Oz 9/11, II Ko 308/11 Oz 10/11, II Ko 484/11 Oz 13/11, II Ko 606/11 Oz 18/11,
 - Sąd Rejonowy LEGNICA – 15 spraw - VIII Ko 41/11 Oz 238/11, VIII Ko 36/11 Oz 226/11, VIII Ko 35/11 Oz 225/11, VIII Ko 34/11 Oz 221/11, VIII Ko 33/11 Oz 222/11, VIII Ko 32/11 Oz 223/11, VIII Ko 31/11 Oz 224/11, VIII Ko 23/11

- Oz 195/11, VIII Ko 5/11 Oz 422-2/11, VIII Ko 95/10 Oz 543/10, VIII Ko 542/10, VIII Ko 93/10 Oz 540/10, VIII Ko 92/10 Oz 541/10, II Ko 15/11 Oz 99, II Ko 39/10 Oz 227/10,
- Sąd Rejonowy LĘBORK – 1 sprawa - II Ko 210/11 Oz 31/11,
 - Sąd Rejonowy LIPSKO – 2 sprawy - II Kop 1/12 Oz 3/12, II Kop 2/12 Oz 5/12,
 - Sąd Rejonowy LUBAŃ – 6 spraw - II Ko 1276/10, II Ko 1300/10, II Ko 34/11, II Ko 248/11, II Ko 221/11, II Ko 101/12,
 - Sąd Rejonowy LUBARTÓW – 3 sprawy - II Ko 410/10, Oz 1/11, II Ko 407/11,
 - Sąd Rejonowy LUBIN – 6 spraw - Kop 2/12 Oz 54/12, Kop 2214/11 Oz 54/11, II Ko 1710/11 Oz 368/11, II Ko 1190/11 Oz 232/11, II Ko 718/11 Oz 175/11, II Ko 388/11 Oz 99/11,
 - Sąd Rejonowy LUBLINIEC – 2 sprawy - II Ko 1150/10, II Ko 312/11,
 - Sąd Rejonowy LWÓWEK ŚLĄSKI – 4 sprawy - II Ko 113/12 Oz 11/12, II Ko 239/11, II Ko 279/11, II Ko 221/11,
 - Sąd Rejonowy ŁAŃCUT – 1 sprawa - II Kop 1/12,
 - Sąd Rejonowy ŁOMŻA – 7 spraw - II Ko 1927/11, II Ko 1982/11, II Ko 730/11 Oz 49/11, II Ko 108/11, II Ko 130/11, II Ko 131/11, II Ko 450/11 Oz 134/11,
 - Sąd Rejonowy ŁÓDŹ - WIDZEW – 13 spraw - II Ko 218/11 Oz 120/11, II Ko 169/12 Oz 154/12, IV Ko 2970/10 Oz 331/10, IV Ko 465/10 Oz 295/10, Ko 209/11 Oz 122/11, Ko 208/11 Oz 125/11, Ko 214/11 Oz 119/11, Ko 213/11, Kop 3/12, Ko 212/11 Oz 126/11, Ko 211/11 Oz 124/11, Ko 908/11 Oz 525/11, Ko 249/10 Oz 525/11,
 - Sąd Rejonowy ŁUKÓW – 3 sprawy - II Ko 341/11, II Ko 545/11, II Ko 414/11,
 - Sąd Rejonowy MIELEC – 7 spraw - II Kop 1/10, II Kop 2/10, II Kop 1/11, II Kop 2/11, II Kop 3/11, II Kop 4/11, II Kop 5/11,
 - Sąd Rejonowy MIĘDZYRZECZ – 2 sprawy - II 1 Ko 509/10, II 1 Ko 267/11,

- Sąd Rejonowy MIKOŁÓW – 2 sprawy - II Ko 10/11,
- Sąd Rejonowy MIŃSK MAZOWIECKI – 2 sprawy - II Ko 661/11 Oz 6/11, II Ko 588/11 Oz 5/11,
- Sąd Rejonowy MOGLINO – 1 sprawa - II Ko 889/11,
- Sąd Rejonowy NOWY SĄCZ – 1 sprawa - II Ko 1/12,
- Sąd Rejonowy NYSA – 9 spraw - II Ko 491/11 Oz 20/11, II Ko 2389/11 Oz 117/11, II Ko 2390/11 Oz 118/11, II Ko 2255/11 Oz 113/11, II Ko 747/11, II Ko 738/11 Oz 35/11, II Ko 697/11 Oz 33/11, II Ko 318/11 Oz 9/11, II Ko 4/11 Oz 153/11,
- Sąd Rejonowy OLESNO – 1 sprawa - II Ko 173/14,
- Sąd Rejonowy OLEŚNICA – 1 sprawa - II Ko 410/12 (Oz 19/12),
- Sąd Rejonowy OLSZTYN – 8 spraw - IX Ko 3111/11 Oz 933/11, IX Ko 2792/11 Oz 816/11, IX Ko 2407/11, IX Ko 2022/11 Oz 546/11, IX Ko 1731/11 Oz 992/11, IX Ko 1730/11 Oz 991/11, IX Ko 1930/11 Oz 653/11, IX Ko 1929/11 Oz 392/10,
- Sąd Rejonowy OPOCZNO – 1 sprawa - II Ko 1213/11 (Oz 11/11),
- Sąd Rejonowy OSTRÓW WIELKOPOLSKI – 2 sprawy - II Ko 729/11 Oz 20/11, II Ko 2352/11 Oz 59/11,
- Sąd Rejonowy OŚWIĘCIM – 8 spraw - II Ko 1628/10, II Ko 2563/10, II Ko 847/11, II Ko 1933/11 (Oz 32/11), II Ko 1934/11, II Ko 2630/11, II Ko 3104/11, II Ko 3453/11,
- Sąd Rejonowy PABIANICE – 4 sprawy - II Ko 1514/10 Oz 9/11, II Ko 343/11 Oz 10/11, II Ko 487/11 Oz 15/11, II Ko 983/11 Oz 24/11,
- Sąd Rejonowy PIASECZNO – 1 sprawa - II Ko 483/11,
- Sąd Rejonowy PIŁA – 4 sprawy - II Ko 2368/10/3 Oz 65/10, II Ko 2369/10/3 Oz 64/10, II Ko 558/12/3 Oz 58/10, II Ko 1667/11/3 Oz 37/10,

- Sąd Rejonowy PIOTRKÓW TRYBUNALSKI – 10 spraw - II Ko 6/11, II Ko 7/11, II Ko 484/11 (Oz 62/11), II Ko 561/11 (Oz 67/11), II Ko 1701/11 (Oz 100/11), VII Ko 631/11, VII Ko 663/11, VII Ko 664/11, VII Ko 1161/11, VII Ko 3161/11,
- Sąd Rejonowy POZNAŃ – GRUNWALD I JEŻYCE – 5 spraw - VIII Ko 1610/11/4, VIII Ko 1611/11/4, VIII Ko 1757/11/4, VIII Ko 2022/11/4, VIII Ko 5793/11/4,
- Sąd Rejonowy POZNAŃ - STARE MIASTO – 1 sprawa - III Ko 573/11 (Oz 91/11),
- Sąd Rejonowy PRUDNIK – 9 spraw - II Ko 807/10 Oz 70/10, II Ko 97/11 Oz 70/10, II Ko 218/11, II Ko 255/11, II Ko 285/11, II Ko 328/11, II Ko 330/11, II Ko 420/11, II Ko 522/11,
- Sąd Rejonowy PUŁAWY – 2 sprawy - II Ko 557/10, II Ko 558/10,
- Sąd Rejonowy RADZYŃ PODLASKI – 6 spraw - II Ko 603/10 Oz 32/10, II Ko 905/10 Oz 45/10, II Ko 1484/10 Oz 61/10, II Ko 1060/11 Oz 31/11, II Ko 1061/11 Oz 32/11, II Ko 350/12 Oz 11/12,
- Sąd Rejonowy RZESZÓW – 3 sprawy - VI Ko 2339/11, VI Ko 1752/11, VI Ko 332/10,
- Sąd Rejonowy RUDA ŚLĄSKA – 2 sprawy - II 2 Ko 1622/11, II 2 Ko 1992/11,
- Sąd Rejonowy RYBNIK – 8 spraw - III Ko 336/10 Oz 47/10, III Ko 370/10 Oz 90/10, III Ko 596/10 Oz 128/10, III Ko 1175/10 Oz 242/10, IX Ko 2602/10 Oz 285/10, III Ko 368/11 Oz 71/11, III Ko 2299/11 Oz 193/11, III Ko 4019/11 Oz 301/11,
- Sąd Rejonowy RYKI – 2 sprawy - II Ko 941/11 Oz 24/11, II Ko 1367/11 Oz 29/12,
- Sąd Rejonowy RYPIN – 1 sprawa - II Ko 495/11 Oz 10/11,

- Sąd Rejonowy SANDOMIERZ – 12 spraw - II Ko 1808/10 Oz 49/10, II Ko 1839/10 Oz 52/10, II Ko 184/11 Oz 7/11, II Ko 356/11 Oz 13/11, II Ko 364/11 Oz 15/11, II Ko 386/11 Oz 16/11, II Ko 387/11 Oz 17/11, II Ko 424/11 Oz 19/11, II Ko 425/11 Oz 20/11 i II Ko 458/11 Oz 21/11, II Ko 476/11 Oz 22/11, II Ko 598/11 Oz 27/11, II Ko 653/11 Oz 30/11,
- Sąd Rejonowy SANOK – 4 sprawy - II Ko 742/11 Oz 24/11, II Ko 895/11 Oz 41/11, II Ko 2007/11 (Oz 140/11), II Ko 224/12 (Oz 19/12),
- Sąd Rejonowy SKARŻYSKO - KAMIENNA – 7 spraw - III Ko 754/2011, II Ko 755/2011, II Ko 216/2011, II Ko 1169/2011 Oz 184/2011, II Ko 549/2012, II 1660/2011, II Ko 736/2012,
- Sąd Rejonowy SKIERNIEWICE – 3 sprawy - Ko 467/11 Oz 7/11, Ko 475/11 Oz 8/11, Ko 234/12 Oz 7/12,
- Sąd Rejonowy SŁUPIA – 3 sprawy - II Ko 387/11 Oz 5/11, II Ko 389/11 Oz 411, II Ko 678/11 Oz 8/11,
- Sąd Rejonowy SŁUPSK – 3 sprawy - II Ko 382/11 (Oz 128/10), II Ko 21.08/11 Oz 50/11, II Ko 1134/11 (Oz 71/11),
- Sąd Rejonowy STARGRAD SZCZECIŃSKI – 1 sprawa - VII Ko 600/11 (Oz 99/11),
- Sąd Rejonowy STRZELCE OPOLSKIE – 30 spraw - II Ko 454/11 Oz 173/11, II Kop 1/12 Oz 34/12, II Kop 5/12 Oz 121/12, II Kop 3/12 Oz 127/12, II Ko 1794/11 Oz 727/11, II Ko 1105/11, II Ko 1043/11 Oz 431/11, II Ko 1038/11 Oz 429/11, II Ko 1005/11 Oz 420/11, II Ko 751/11 Oz 290/11, II Ko 486/11 Oz 192/11, II Ko 487/11 Oz 191/11, II Ko 590/11 Oz 215/11, II Ko 633/11 Oz 247/11, II Ko 484/11 Oz 189/11, II Ko 476/11 Oz 187/11, II Ko 474/11 Oz 185/11, II Ko 455/11 Oz 174/11, II Ko 377/11 Oz 154/11, II Ko 1836/10 Oz 831/10, II Ko 21/11 Oz 28/11, II Ko 485/11 Oz 190/11, II Ko 152/11 Oz 74/11, II Ko 239/11 Oz 104/11, II Ko 1835/10 Oz 832/10, II Ko 1815/10 Oz 814/10, II Ko 1814/10 Oz 781/10, II Ko 1813/10 Oz 782/10, II Ko 1649/10 Oz 767/10, II Ko 1214/10 Oz 584/10,

- Sąd Rejonowy SUCHA BESKIDZKA – 6 spraw - II Ko 860/10, II Ko 862/10, II Ko 865/10, II Ko 692/10 Oz 51/10, II Ko 237/11, II Ko 304/11,
- Sąd Rejonowy SUWAŁKI – 5 spraw - II Ko 522/11, II Ko 911/11, II Ko 1/12, II Ko 2/12, II Ko 4/12,
- Sąd Rejonowy SZCZECIN – PRAWOBRZEŻE I ZACHÓD – 1 sprawa - VI Ko 24/12 (Oz 5/12),
- Sąd Rejonowy SZYDŁOWIEC – 1 sprawa - II Ko 465/11,
- Sąd Rejonowy SZUBIN – 2 sprawy - II Ko 214/11, II Ko 215/11,
- Sąd Rejonowy ŚWIDNICA – 7 spraw - II Ko 1111/11, II Ko 386/10, II Ko 250/11, II Ko 928/11, II Ko 611/11, II Ko 297/11, II Ko 720/11,
- Sąd Rejonowy ŚWINOUJŚCIE – 3 sprawy - II Ko 942/11 Oz 717/11, II Ko 1341/11 Oz 1033/11, II Ko 1343/11 Oz 1046/11 Oz 40/11,
- Sąd Rejonowy TARNOWSKIE GÓRY – 3 sprawy - II Kop 1/12, II Kop 2/12 (Oz 35/12), II Ko 162/12 (Oz 9/12),
- Sąd Rejonowy TARNÓW – 29 spraw - IX Ko 4448/11 Oz 155/11, IX Ko 4446/11 Oz 157/11, IX Ko 3810/11 Oz 134/11, IX Ko 3182/11 Oz 230/11, IX Ko 2426/11 Oz 102/11, IX Ko 2184/11 Oz 73/11, IX Ko 2183/11, IX Ko 2182/11 Oz 76/11, IX Ko 2070/11 Oz 56/11, IX Ko 2069/11 Oz 57/11, IX Ko 2068/11, IX Ko 1311/11 Oz 25/11, IX Ko 1312/11, IX Ko 1392/11 Oz 32/11, IX Ko 1707/11, IX Ko 1796/11, IX Ko 1797/11 Oz 41/11, IX Ko 1798/11 Oz 39/11, IX Ko 1976/11 Oz 46/11, IX Ko 2067/11 Oz 58/11, IX Ko 1310/11 Oz 27/11, IX Ko 992/11 Oz 18/11, IX Ko 689/11 Oz 1/11, XI Ko 647/11 Oz 145/10, XI Ko 646/11 Oz 8/11, XI Ko 2872/10 Oz 86/10, XI Ko 2289/10 Oz 57/10, XI Ko 2168/10, XI Ko 2048/10 Oz 61/10,
- Sąd Rejonowy TCZEW – 1 sprawa - VI Ko 784/2011,
- Sąd Rejonowy TOMASZÓW LUBELSKI – 2 sprawy - II Ko 120/12 Oz 151/12, II Ko 1716/12 Oz 101/11,

- Sąd Rejonowy TOMASZÓW MAZOWIECKI – 2 sprawy - II Ko 2168/11 Oz 47/11, II Ko 3371/11,
- Sąd Rejonowy TORUŃ – 2 sprawy - VIII Ko 52/11, II Ko 20/11,
- Sąd Rejonowy TRZEBNICA – 2 sprawy - II Ko 1063/10 (Oz 93/10), II Ko 1062/10 (Oz 92/10),
- Sąd Rejonowy WAŁBRZYCH – 12 spraw - 117/11, 1304/10, 506/11, 949/11, 947/11, 1034/11, 2098/11, 2097/11, 504/11, 948/11, 505/11, 507/11,
- Sąd Rejonowy WAŁCZ – 2 sprawy - II Ko 2026/11, II Ko 645/11,
- Sąd Rejonowy WARSZAWA - ŚRÓDMIEŚCIE – 8 spraw - XI Ko 755/11, XI Ko 754/11, XI Ko 753/11, XI Ko 1766/10, XI Ko 2420/10, XI Ko 793/11, XI Ko 1017/11, XI Ko 1421/11,
- Sąd Rejonowy WARSZAWA - ŻOLIBORZ – 7 spraw - V Ko 1813/11 Oz 403/11, V Ko 1211/11 Oz 172/11, V Ko 1052/11 Oz 136/11, V Ko 1011/11 Oz 135/11, V Ko 965/11 Oz 120/11, V Ko 964/11 Oz 119/11, V Ko 474/11 Oz 31/11,
- Sąd Rejonowy WEJHEROWO – 3 sprawy - IX Ko 1166/11 Oz 542-45/11, 11Cs 397/10 Oz 542-110/11, S 173446/LI/11 Oz 542-75/12,
- Sąd Rejonowy WIELUŃ – 1 sprawa - II Ko 3329/11,
- Sąd Rejonowy WŁODAWA – 1 sprawa - II Ko 687/11 Oz 30/11,
- Sąd Rejonowy WODZISŁAW ŚLĄSKI – 8 spraw - II Ko 1703/11, II Ko 1704/11, II Ko 1705/11, II Ko 381/10, II Ko 290/11 Oz 15/11, II Ko 291/11 Oz 28/11, II Ko 292/11 Oz 9/11, II Ko 294/11 Oz 10/11,
- Sąd Rejonowy WYSZKÓW – 2 sprawy - II Ko 1408/10, II Ko 1222/11,
- Sąd Rejonowy ZABRZE – 1 sprawa - II Ko 639/10,
- Sąd Rejonowy ZAKOPANE – 2 sprawy - II Ko 671/11, II Ko 217/12,

- Sąd Rejonowy ZAMOŚĆ – 6 spraw - VIII Ko 4408/11 Oz 12/11, VIII Ko 2416/11 Oz 36/11, VIII Ko 1804/11 Oz 13/11, VIII Ko 1803/11 Oz 27/11, VIII Ko 3286/10 Oz 42/10, VIII Ko 2284/10 Oz 26/10,
- Sąd Rejonowy ZAWIERCIE – 6 spraw - II Ko 43/11, II Ko 5/12 Oz 8/12, VI Ko 8/12, VI Ko 73/11, VI Ko 38/11 Oz 8/11, VI Ko 78/11 Oz 5/11,
- Sąd Rejonowy ZĄBKOWICE ŚLĄSKIE – 6 spraw - II Ko 257/11, II Ko 450/11, II Ko 850/11, II Ko 1846/11, II Ko 1/12, II Ko 3/12,
- Sąd Rejonowy ZGORZELEC – 4 sprawy - II Ko 1705/10, II Ko 1501/11 Oz 457-13/11, sprawa przekazana przez SO Jelenia Góra II Ko 1738/11 Oz 457-23/11, sprawa przekazana przez SO Jelenia Góra II Ko 2014/11 Oz 072/17/11,
- Sąd Rejonowy ZŁOTÓW – 1 sprawa - II Ko 1745/11 Oz 91/11,
- Sąd Rejonowy ŻYWIEC – 1 sprawa - II Ko 2140/10.

Załącznik nr 6

Lista wniosków o wykonanie kary o charakterze pieniężnym zawierających braki formalne w postaci nieoznaczenia przestępstwa przekazania przedmiotowego wniosku

- 75 wnioski wydane przez Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing,
- 35 wnioski wydane przez Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Brigittenau,
- 24 wnioski wydane przez Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy),
- 13 wniosków wydanych przez Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Margareten,
- 12 wnioski wydane przez Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt,
- 7 wnioski wydane przez Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Döbling,
- 6 wniosków wydanych przez Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Miedling,
- 4 wniosków wydanych przez Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Josefstadt,
- 4 wnioski wydane przez Stadt Bielefeld - Der Oberbürgermeister (Burmistrz miasta Bielefeld),
- 3 wnioski wydane przez Bezirkshauptmannschaft,
- 2 wnioski wydane przez Polismyndigheten,
- 2 wnioski wydane przez Amtsgericht Frankfurt (Oder) (sąd rejonowy),
- 2 wnioski wydane przez Stadt Bielefeld - Der Oberbürgermeister (Burmistrz),
- 1 wniosek wydany przez Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Favoriten,
- 1 wniosek wydany przez Officier van Justitie van het parket van Leeuwarden,
- 1 wniosek wydany przez Lunds tingsrätt,
- 1 wniosek wydany przez Attunda tingsrätt,
- 1 wniosek wydany przez Tullverket, Tullverkets åklagare,
- 1 wniosek wydany przez Sad Lipova,

- 1 wniosek wydany przez Amtsgericht Marbach am Neckar (sąd rejonowy),
- 1 wniosek wydany przez Hauptzollamt Rosenheim (Główny Urząd Celny),
- 1 wniosek wydany przez Sąd Pascani,
- 1 wniosek wydany przez Amtsgericht Anklam (sąd rejonowy),
- 1 wniosek wydany przez Amtsgericht Prenzlau (sąd rejonowy),
- 1 wniosek wydany przez Amtsgericht Schwedt/Oder (sąd rejonowy),
- 1 wniosek wydany przez Amtsgericht Greifswald (sąd rejonowy),
- 1 wniosek wydany przez Amtsgericht Oranienburg (sąd rejonowy),
- 1 wniosek wydany przez Polismyndigheten i Orebro lan,
- 1 wniosek wydany przez Amtsgericht Königs Wusterhausen(sąd rejonowy),
- 1 wniosek wydany przez Landkreis Goslar (okręg),
- 1 wniosek wydany przez Politie Kannerland, Transactiemodule,
- 1 wniosek wydany przez Aklagarmyndigheten,
- 1 wniosek wydany przez organ ze Słowenii,
- 1 wniosek wydany przez Amtsgericht Strausberg (sąd rejonowy),
- 1 wniosek wydany przez Amtsgericht Fürstenwalde (sąd rejonowy),
- 1 wniosek wydany przez Polismyndigheten i Stockholmslan,
- 1 wniosek wydany przez Amtsgericht Fürstenwalde .

Załącznik nr 7

Przestępstwa stanowiące podstawę wydania wniosku o uznaniu orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

przestępstwo kradzieży:

- VIII Ko 715/11 Oz 23/11 - Lunds tingsratt Szwecja przekazane do Sądu Rejonowego Ciechanów,
- II Ko 1343/11 Oz 1046/11 Oz 40/11 - Amtsgericht Neubrandenburg (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Świnoujście,
- II Ko 911/11 - Attunda tingsratt Szwecja przekazane do Sądu Rejonowego Suwałki,
- II Ko 210/11 Oz 31/11 - Rechtbank Boermond Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Lębork,
- II Ko 2368/10/3 Oz 65/10 - Rechtbank Haarlem Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Piła,
- II Ko 2369/10/3 Oz 64/10 - Rechtbank's-Hertogenbosch Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Piła
- II Ko 1667/11/3 Oz 37/10 - Rechtbank's-Hertogenbosch Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Piła,
- II Ko 295/12 - Amtsgericht Frankfurt (Oder) (SR we Frankfurcie nad Odrą) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Chojnice,
- II Ko 101/12 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Lubań,
- VIII Ko 2284/10 Oz 26/10 - Rechtbank Roermond Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Zamość,
- II Ko 1367/11 Oz 29/12 - Aklagarmyndigheten Szwecja przekazane do Sądu Rejonowego Ryki,
- II Ko 720/11 - Amtsgericht Marbach am Neckar (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Świdnica,
- II Ko 1169/2011 Oz 184/2011 - Amtsgericht Anklam (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Skarżysko - Kamienna,
- II Ko 345/2011 - Rechtbank Arnhem Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Kędzierzyn - Koźle,

- II Ko 1705/10 - Rechtbank Breda Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Zgorzelec,
- II Ko 1501/11 Oz 457-13/11 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Zgorzelec,
- II Ko 1738/11 Oz 457-23/11 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Zgorzelec,
- II Ko 2014/11 Oz 072/17/11 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Zgorzelec,
- Oz 54/10 - Rechtbank Middelburg Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Grodzisk Wielkopolski,
- Oz 56/10 - Rechtbank Middelburg Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Grodzisk Wielkopolski,
- II Ko 1408/10 - Rechtbank Roermond Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Wyszaków,
- Ko 2239/11 (Oz 148/11) - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Jelenia Góra,
- II Ko 224/11 - Rechtbank Alkmar Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Koło,
- VII Ko 600/11 (Oz 99/11) - Amtsgericht Prenzlau (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Stargard Szczeciński,
- II Ko 3696/11 - Amtsgericht Schwedt/Oder (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe,
- K 463/12 - Amtsgericht Greifswald (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe,
- VIII Ko 995/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Kalisz,
- II Ko 1649/10 Oz 767/10 - Rechtbank Arnhem Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Strzelce Opolskie,
- II Ko 1320/10 Oz 48/10 - Rechtbank Amsterdam Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Kołobrzeg,
- II Ko 382/11 (Oz 128/10) - Rechtbank Utrecht Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Słupsk,
- II Ko 868/11 (Oz 7/11) - Amtsgericht Weibwasser (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Głogów,

- II Ko 957/11 (Oz 9/11) - Amtsgericht Weibwasser (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Głogów,
- II Ko 1081/11 (Oz 10/11) - Amtsgericht Weibwasser (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Głogów,
- II Ko 353/12 (Oz 5/12) - Amtsgericht Strausberg (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Głogów,

Załącznik nr 8

Sprawy, w których nie zaznaczono żadnego przestępstwa, jako podstawy do wydania wniosku o uznaniu orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

- II Kop VI 2/12 Oz 21/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Kłodzko,
- VI Ko 796/11 Oz 111/11 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Kłodzko,
- II Ko 661/11 Oz 96/11 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Kłodzko,
- IX Ko 2022/11 Oz 546/11 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Olsztyn,
- IX Ko 1731/11 Oz 992/11 - Rechtbank Roermond Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Olsztyn,
- IX Ko 1730/11 Oz 991/11 - Rechtbank Roermond Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Olsztyn,
- IX Ko 3182/11 Oz 230/11 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Tarnów,
- IX Ko 2426/11 Oz 102/11 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Floridsdorf Austria przekazane do Sądu Rejonowego Tarnów,
- VIII Ko 1/12 Oz 8/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Ciechanów,
- II Ko 120/12 Oz 151/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Tomaszów Lubelski,
- II Ko 1341/11 Oz 1033/11 - Hauptzollamt Rosenheim (Główny Urząd Celny) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Świnoujście,
- II Ko 1/12 - Amtsgericht Frankfurt (Oder) (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Suwałki,
- II Ko 2/12 - Polizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Suwałki,
- II Ko 4/12 - Polizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Suwałki,

- II Ko 1705/11 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Wodzisław Śląski,
- II Ko 381/10 - Rechtbank Utrecht Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Wodzisław Śląski,
- II Ko 2329/10 - Sąd Okręgowy w Kownie Litwa przekazane do Sądu Rejonowego Bartoszyce,
- II Ko 558/12/3 Oz 58/10 - Rechtbank's-Hertogenbosch Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Piła,
- II Ko 627/10 - Bezirkshauptmannschaft Austria przekazane do Sądu Rejonowego Augustów,
- II Ko 628/10 - Bezirkshauptmannschaft Austria przekazane do Sądu Rejonowego Augustów,
- II Ko 134/12 Oz 15/12 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Janów Lubelski,
- II Ko 465/11 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Szydłowiec,
- II Ko 1300/10 - Rechtbank Rotterdam Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Lubań,
- II Ko 856/12/N Oz 36/12/N - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Kraków - Nowa Huta,
- II Ko 857/12/N Oz 37/12/N - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Kraków - Nowa Huta,
- II Ko 482/12/N Oz 38/12/N - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Kraków - Nowa Huta,
- VIII Ko 4408/11 Oz 12/11 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Zamość,
- Kop 2/12 Oz 54/12 - Polizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Lubin,
- V Ko 1813/11 Oz 403/11 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Warszawa - Żoliborz,
- VIII Ko 5/11 Oz 422-2/11 - Rechtbank Breda Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Legnica,
- II Ko 941/11 Oz 24/11 - Stadt Dortmund - Ber Oberbürgermeister (Burmistrz miasta Dortmund) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Ryki,

- II Kop 2/12 Oz 5/12 - Sad Lipova Rumunia przekazane do Sądu Rejonowego Lipsko,
- II Ko 564/12 Oz 17/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Etłk,
- II Ko 350/12 Oz 11/12 - Amtsgericht Demmin Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Radzyń Podlaski,
- II Ko 3/12 - Polizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Zabkowice Śląskie,
- II Ko 1298/11 - Politie Limburg-Zuid, Transactiemodule Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Kętrzyn,
- IX Ko 1166/11 Oz 542-45/11 - Polismyndigheten Szwecja przekazane do Sądu Rejonowego Wejcherowo,
- 11Cs 397/10 Oz 542-110/11 - Amtsgericht Eberswalde (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Wejcherowo,
- S 173446/LI/11 Oz 542-75/12 - Polizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Wejcherowo,
- II Kop 1/10 Oz 252/10 - Rechtbank Arnhem Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Bielsk Podlaski,
- II Kop 1/11 - Hauptzollamt Rosenheim (Główny Urząd Celny) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Bielsk Podlaski,
- XIII Ko 4121/2011 Oz 144/11 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Kielce,
- XIII Ko 4651/2011 Oz 184/11 - Sąd Pascani Rumunia przekazane do Sądu Rejonowego Kielce,
- XIII Ko 7157/2011 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Favoriten Austria przekazane do Sądu Rejonowego Kielce,
- XIII Ko 1628/2012 Oz 62/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Kielce,
- VI Ko 784/2011 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria przekazane do Sądu Rejonowego Tczew,
- II Ko 549/2012 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Skarżysko - Kamienna,
- II Ko 736/2012 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Skarżysko - Kamienna,

- Ko 3/12, Oz 8/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Kędzierzyn - Koźle,
- Ko 4/12, Oz 8/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Kędzierzyn - Koźle,
- Ko 266/11 Oz 25/11 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria przekazane do Sądu Rejonowego Kędzierzyn - Koźle,
- VIII Ko 5793/11/4 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria przekazane do Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce,
- II Ko 169/12 Oz 154/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Łódź - Widzew,
- Kop 3/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Łódź - Widzew,
- XIII Ko 737/12 Oz 36/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Gliwice,
- II Ko 242/12 II Kop 2/12 Oz 2/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Choszczno,
- XIII Kop 4/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Białystok,
- II Ko 2007/11 (Oz 140/11) - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Sanok,
- II Ko 224/12 (Oz 19/12) - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Sanok,
- II 1 Ko 267/11 - Rechtbank's-Hertogenbosch Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Międzyrzecz,
- II Ko 410/12 (Oz 19/12) - Amtsgericht Karlsruhe-Durlach Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Oleśnica,
- II Ko 1084/11 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria przekazane do Sądu Rejonowego Kamienna Góra,
- II Ko 1177/11 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Kamienna Góra,
- II Ko 3329/11 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Wieluń,

- II Ko 2026/11 - Amtsgericht Neubrandenburg (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Wałcz,
- II Ko 645/11 - Rechtbank's-Hertogenbosch Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Wałcz,
- II Ko 217/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Zakopane,
- II Kop 1/12 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Tarnowskie Góry,
- II Kop 2/12 (Oz 35/12) - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Tarnowskie Góry,
- VIII Ko 77/11 (Oz 374/11) - Rechtbank Zutphen Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Bytom,
- VIII Ko 21/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Bytom,
- II Kop 1/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Krotoszyn,
- II Ko 1628/10 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Floridsdorf Austria przekazane do Sądu Rejonowego Oświęcim,
- II Ko 2563/10 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Floridsdorf Austria przekazane do Sądu Rejonowego Oświęcim,
- II Kop 1/12 Oz 34/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Strzelce Opolskie,
- II Kop 5/12 Oz 121/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Strzelce Opolskie,
- II Kop 3/12 Oz 127/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Strzelce Opolskie,
- II Ko 1038/11 Oz 429/11 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Strzelce Opolskie,
- II Ko 1214/10 Oz 584/10 - Rechtbank Roermond Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Strzelce Opolskie,
- II Ko 186/11 - Rechtbank's-Hertogenbosch Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Krosno,
- II Ko 1002/11 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Krosno,

- II Ko 687/11 Oz 30/11 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Włodawa,
- II Ko 1/12 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Nowy Sącz,
- Oz 46/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Będzin,
- II Ko 1053/10 - Rechtbank Roermond Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Drawsko Pomorskie,
- II Ko 1531/10 - Rechtbank Roermond Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Drawsko Pomorskie,
- II Ko 276/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Krosno,
- II Ko 639/10 - Rechtbank Leeuwarden Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Zabrze,
- 1304/10 - Rechtbank Roermond Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Wałbrzych,
- II Ko 5/12 Oz 8/12 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Zawiercie,
- VI Ko 8/12 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria przekazane do Sądu Rejonowego Zawiercie,
- II Ko 889/11 - Hauptzollamt Landshut (Główny Urząd Celny) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Mogilno,
- Ko 234/12 Oz 7/12 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Skierniewice,
- III Ko 573/11 (Oz 91/11) - Rechtbank Haarlem Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto,
- II Ko 282/11 (Oz 3/11) - Słowenia przekazane do Sądu Rejonowego Głogów,
- II Ko 1328/11 (Oz 12/11) - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy przekazane do Sądu Rejonowego Głogów,
- VII Ko 4/11 - Rechtbank Utrecht Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Biała Podlaska,
- VII Ko 6/11 - Rechtbank Utrecht Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Biała Podlaska,

- VII Ko 7/11 - Rechtbank Utrecht Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Biała Podlaska,
- VII Ko 8/11 - Rechtbank Utrecht Holandia przekazane do Sądu Rejonowego Biała Podlaska.

Załącznik nr 9

Lista kar w euro zawarta we wnioskach o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

Liczba wniosków, w których kara o charakterze pieniężnym znajdowała się w przedziale powyżej 70 EUR, ale poniżej 200 EUR:

- 72 EUR – 4 wnioski o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 75 EUR – 5 wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 77 EUR – 1 wniosek o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 80 EUR – 17 wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 90 EUR – 4 wnioski o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 91 EUR – 2 wnioski o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 100 EUR – 18 wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 101 EUR – 1 wniosek o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 103,50 EUR – 1 wniosek o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 105 EUR – 68 wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 109 EUR – 1 wniosek o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 110 EUR – 3 wnioski o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 117 EUR – 1 wniosek o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 120 EUR – 2 wnioski o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,

- 136,13 EUR – 1 wniosek o orzeczenia o karach kary o charakterze pieniężnym,
- 140 EUR – 20 wniosków o orzeczenia o karach kary o charakterze pieniężnym,
- 141 EUR – 2 wnioski o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 142 EUR – 1 wniosek o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 150 EUR – 10 wniosków o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 158,40 EUR – 1 wniosek o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 160 EUR – 1 wniosek o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 180 EUR – 2 wnioski o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 185 EUR – 1 wniosek o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym,
- 187 EUR – 1 wniosek o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym.

Liczba wniosków, w których kara o charakterze pieniężnym znajdowała się w przedziale powyżej 200 EUR:

- 180 EUR - II Ko 2014/11 Oz 072/17/11 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy,
- 200 EUR - II Ko 272/11 Oz 14/11 (Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Favoriten Austria), II Ko 4055/11/N Oz 35/12/N (Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Brigittenau Austria), II Ko 928/11 (Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Favoriten Austria, II Kop 1/10 Oz 252/10 Rechtbank Arnhem Holandia, Ko 249/10 Oz 525/11 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Brigittenau Austria, Ko 2539/11 (Oz 178/11) Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy, VIII Ko 283/12 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria,

- II Ko 2168/11 Oz 47/11 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Favoriten Austria,
- 210 EUR - II Ko 1217/11 (Oz 1/11) Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy, II Ko 1002/11 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy,
 - 220 EUR - II Ko 116/11 (Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Favoriten Austria), II Ko 117/11 (Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Favoriten Austria), II Ko 382/11 (Oz 128/10) Rechtbank Utrecht Holandia,
 - 225 EUR - II Ko 863/10 Rechtbank Alkmar Holandia,
 - 240 EUR - II Ko 1738/11 Oz 457-23/11 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy,
 - 250 EUR - IX Ko 992/11 Oz 18/11 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Miedling Austria, II Ko 558/12/3 Oz 58/10 Rechtbank's-Hertogenbosch Holandia, II Ko 1061/11 Oz 32/11 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria, Ko 2202/10 (Oz 228/10) Rechtbank Roermond Holandia, VIII Ko 77/11 (Oz 374/11) Rechtbank Zutphen Holandia, 1034/11 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria, II Ko 770/10 (Oz 3/10) Rechtbank Roermond Holandia,
 - 255 EUR - II Ko 109/12 (Oz 11/12) Landkreis Schaumburg-Bubgeldstelle Niemcy,
 - 260 EUR - XI Ko 479/11 Oz 444/11 (Amtsgericht Fürstenwalde (Niemcy), II Ko 661/11 Oz 96/11 (Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy), XIII Ko 4121/2011 Oz 144/11 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy, II Ko 495/11 Oz 10/11 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy, II Ko 465/11 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy, VI Ko 24/12 (Oz 5/12) Amtsgericht Pasewalk (sąd rejonowy) Niemcy, II Ko 3696/11 Amtsgericht Schwedt/Oder (sąd rejonowy) Niemcy,
 - 261 EUR - XI Ko 536/11 Oz 464/11 (Stadt Bielefeld - Der Oberbürgermeister (Burmistrz) (Niemcy),
 - 263,5 EUR - XI Ko 403/11 Oz 387/11 (Amtsgericht Fürstenwalde (Niemcy), II Ko 1/12 Amtsgericht Görlitz Niemcy, K 463/12 Amtsgericht Greifswald (sąd rejonowy) Niemcy,
 - 270 EUR - IX Ko 1930/11 Oz 653/11 (Rechtbank Roermond Holandia), II Ko 1150/10 Rechtbank Roermond Holandia,

- 275 EUR - XI Ko 2289/10 Oz 57/10 (Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Floridsdorf Austria),
- 280 EUR - II Kop 1/12 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy,
- 285 EUR - IX Ko 3182/11 Oz 230/11 (Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy),
- 286,95 EUR - VIII Ko 580/12 Amtsgericht Königs Wusterhausen (sąd rejonowy) Niemcy,
- 300 EUR - II Ko 1484/10 Oz 61/10 Rechtbank Dordrecht Holandia, - II Ko 113/12 Oz 11/12 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy, II Ko 1705/10 Rechtbank Breda Holandia, II Ko 186/11 Rechtbank's-Hertogenbosch Holandia, 504/11 Rechtbank Roermond Holandia, II Ko 1320/10 Oz 48/10 Rechtbank Amsterdam Holandia,
- 310 EUR - II Ko 942/11 Oz 717/11 (Amtsgericht Neubrandenburg (sąd rejonowy) Niemcy),
- 330 EUR - II Ko 1084/11 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy,
- 340 EUR - Ko 234/12 Oz 7/12 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy,
- 340,34 EUR - II Ko 224/11 Rechtbank Alkmar Holandia,
- 350 EUR - XI Ko 2048/10 Oz 61/10 (Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Floridsdorf Austria), II Ko 1298/11 Rechtbank Roermond Holandia, Ko 214/11 Oz 119/11 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria, II Ko 983/11 Oz 24/11 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria,
- 360 EUR - II Ko 52/11 (Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy), VIII Ko 4408/11 Oz 12/11, II Ko 850/11 Amtsgericht Görlitz Niemcy, II Ko 1846/11 Amtsgericht Görlitz Niemcy, II Ko 410/12 (Oz 19/12) Amtsgericht Karlsruhe-Durlach Niemcy, II Ko 162/12 (Oz 9/12) Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy, II Ko 2563/10 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Floridsdorf Austria, II Ko 1794/11 Oz 727/11 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy, II Ko 1/12 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy, II Ko 194/12 (Oz 3/12) Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy,
- 363 EUR - II Ko 39/10 Oz 227/10 (Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Brigittenau Austria),
- 363,50 EUR - II Ko 350/12 Oz 11/12 Amtsgericht Demmin Niemcy, 11Cs 397/10 Oz 542-110/11 Amtsgericht Eeberswalde (sąd rejonowy) Niemcy, VII

- Ko 600/11 (Oz 99/11) Amtsgericht Prenzlau (sąd rejonowy) Niemcy,
- II Ko 354/12 (Oz 6/12) Amtsgericht Fürstenwalde (sąd rejonowy) Niemcy,
- 365 EUR - Ko 344/11 (Oz 19/11) Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Döbling Austria,
- 380 EUR - II Ko 1343/11 Oz 1046/11 Oz 40/11 (Amtsgericht Neubrandenburg (sąd rejonowy) Niemcy), II Ko 1501/11 Oz 457-13/11 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy, II Ko 1531/10 Rechtbank Roermond Holandia,
- 390 EUR - II Ko 1705/11(Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy),
- 400 EUR - VIII Ko 5/11 Oz 422-2/11 (Rechtbank Breda Holandia),
- 410 EUR VI Ko 796/11 Oz 111/11 (Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy), II Ko 3329/11 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy,
- 420 EUR - II Ko 2369/10/3 Oz 64/10 (Rechtbank's-Hertogenbosch Holandia), II Ko 1667/11/3 Oz 37/10 (Rechtbank's-Hertogenbosch Holandia),
- 460 EUR - II Ko 1302/11 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy, II Ko 3371/11 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy, sprawa bez sygnatur Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy,
- 463,50 EUR - Ko 1480/12 Amtsgericht Oranienburg (sąd rejonowy) Niemcy, II Ko 1639/11 (Oz 17/11) Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy,
- 470 EUR - Ko 2239/11 (Oz 148/11) Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy,
- 500 EUR - II Ko 2140/10 Rechtbank's-Hertogenbosch Holandia, II Ko 1408/10 Rechtbank Roermond Holandia, II Ko 224/12 (Oz 19/12) Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria,
- 510 EUR - II Ko 2/12 (Polizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria), II Ko 1169/2011 Oz 184/2011 Amtsgericht Anklam (sąd rejonowy) Niemcy,
- 560 EUR - II Ko 209/11 Holandia,
- 600 EUR - II Ko 1927/11 (Rechtbank Alkmaar Holandia),
- 631 EUR - Oz 1/11 Stadt Bielefeld - Der Oberbürgermeister Niemcy,
- 670 EUR - II Ko 4/11 (Oz 1/11) Rechtbank Roermond Holandia,
- 700 EUR - II Ko 282/11 (Oz 3/11) Słowenia,
- 722,03 EUR - II Kop 3/12 (Oz 6/12) Amtsgericht Brandenburg (sąd rejonowy) Niemcy,

- 750 EUR - II Ko 500/10 Oz 19/10 (Rechtbank Breda Holandia, II 1 Ko 509/10 Rechtbank Rotterdam Holandia, VII Ko 1230/11 Rechtbank Almelo Holandia, III Ko 573/11 (Oz 91/11) Rechtbank Haarlem Holandia,
- 769,52 EUR - II Ko 295/12 (Amtsgericht Frankfurt (Oder) (SR we Frankfurcie nad Odra) Niemcy),
- 791,36 EUR - II Ko 1690/11 II Ko 444/12 Oz 68/11 Amtsgericht Oranienburg (sąd rejonowy) Niemcy,
- 843,50 EUR - II Ko 1341/11 Oz 1033/11 (Hauptzollamt Rosenheim (Główny Urząd Celny) Niemcy),
- 850,30 EUR - II Ko 72/11 (Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Floridsdorf Austria),
- 900 EUR - Ko 252/11 Rechtbank Roermond Holandia,
- 959,20 EUR - II Ko 522/11 (Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Josefstadt Austria),
- 1.060 EUR - II Ko 134/12 Oz 15/12 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy,
- 1.100 EUR - II Ko 5/12 Oz 8/12 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy,
- 1.113,50 EUR - II Ko 720/11 (Amtsgericht Marbach am Neckar (sąd rejonowy) Niemcy,
- 1.260 EUR - VIII Ko 5793/11/4 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy,
- 1.316 EUR - II Kop 1/11 Hauptzollamt Rosenheim (Główny Urząd Celny) Niemcy,
- 1.960,94 EUR - II Ko 353/12 (Oz 5/12) Amtsgericht Strausberg (sąd rejonowy) Niemcy,
- 1.984,83 EUR - II Ko 868/11 (Oz 7/11) Amtsgericht Weibwasser (sąd rejonowy) Niemcy, II Ko 957/11 (Oz 9/11) Amtsgericht Weibwasser (sąd rejonowy) Niemcy, II Ko 1081/11 (Oz 10/11) Amtsgericht Weibwasser (sąd rejonowy) Niemcy,
- 2.000 EUR - II Ko 386/10 (Rechtbank Zutphen Holandia),
- 2.263,50 EUR - II Ko 2026/11 Amtsgericht Neubrandenburg (sąd rejonowy) Niemcy,
- 4.500 EUR - II Ko 1328/11 (Oz 12/11) Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy,
- 750 sek - IX Ko 1166/11 Oz 542-45/11 Polismyndigheten Szwecja,

- 2.400 sek - K 12/11 Polismyndigheten i Orebro lan Szwecja,
- 2.500 sek - XI Ko 319/11 Oz 288 (Polismyndigheten i Stockholmslan Szwecja), II Ko 430/11 Oz 83/12 (Polismyndigheten Szwecja), II Ko 1367/11 Oz 29/12 (Aklagarmyndigheten Szwecja),
- 3.500 sek - II Ko 911/11 (Attunda tingsratt Szwecja),
- 3.600 sek - K 13/11 Polismyndigheten Szwecja,
- 4.000 sek - II Ko 21.08/11 Oz 50/11 Polismyndigheten Szwecja,
- 4.500 sek - II Ko 929/11 Aklagarmyndigheten Szwecja,
- 4.700 sek - II Kop 1/12 Oz 3/12 (Tullverket, Tullverkets aklagare Szwecja),
- 5.000 sek - VIII Ko 715/11 Oz 23/11 (Lunds tingratt Szwecja),
- 1.820 LTL - II Ko 2329/10 (Sąd Okręgowy w Kownie Litwa),
- 2.000 ron - II Kop 2/12 Oz 5/12 (Sad Lipova Rumunia),
- 500 ron - XIII Ko 4651/2011 Oz 184/11 Sąd Pascani Rumunia,
- 820 gbp 409 XIII Ko 1/12 Enfield Magistrate Court Anglia & Walia.

Załącznik nr 10

Lista spraw, w których orzeczono karę o charakterze pieniężnym w wysokości niższej niż 70 EUR lub niższej niż równowartość tej kwoty w innej walucie

- IX Ko 424/11 Oz 401/11 – 19 EUR – wniosek wydany przez Centrale Verwerking O.M. (CVOM) (Holandia) – przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Bydgoszcz,
- XIII Kop 2/12 – 19 EUR - wniosek wydany przez Centrale Verwerking O.M. (CVOM) Holandia - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Białystok,
- XI Ko 2420/10 – 24 EUR - wniosek wydany przez Centrale Verwerking O.M. (CVOM) Holandia - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Warszawa - Śródmieście,
- XIII Ko 2207/2011 – 33 EUR - wniosek wydany przez Centrale Verwerking O.M. (CVOM) Holandia - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Kielce,
- II Ko 1847/11 Oz 22/11 – 35 EUR - wniosek wydany przez Politie Hollands Midden TM Holandia - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Krasnystaw,
- IX Ko 2792/11 Oz 816/11 – 37 EUR - wniosek wydany przez Officier van Justitie van het parket van Leeuwarden (Holandia) - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Olsztyn,
- XI Ko 1421/11 – 38 EUR - wniosek wydany przez Centrale Verwerking O.M. (CVOM) Holandia - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Warszawa - Śródmieście,
- IX Ko 2407/11 Oz 547/11 – 46 EUR - wniosek wydany przez Centrale Verwerking O.M. (CVOM) (Holandia) - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Olsztyn,
- IX Ko 1730/11 Oz 991/11 – 50 EUR - wniosek wydany przez Rechtbank Roermond (Holandia) - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Olsztyn,
- II Ko 1190/11 Oz 232/11 – 53 EUR - wniosek wydany przez Centrale Verwerking O.M. (CVOM) (Holandia) - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Lubin,

- II Ko 23/11 – 56 EUR - wniosek wydany przez Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt (Austria) - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Jaworzno,
- XIII Kop 4/12 - 56 EUR - wniosek wydany przez Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Białystok,
- Oz 9/11 – 56 EUR - wniosek wydany przez Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Katowice - Wschód,
- 507/11 – 56 EUR - wniosek wydany przez Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Wałbrzych,
- II Ko 1300/10 – 60 EUR - wniosek wydany przez Rechtbank Rotterdam (Holandia) - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Lubąń,
- XIII Ko 3793/11 - 60 EUR - wniosek wydany przez Centrale Verwerking O.M. (CVOM) Holandia - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Gliwice,
- Ko 1426/11 (Oz 101/11) – 60 EUR - wniosek wydany przez Pol. R'dam-Rijnmond, CVE TM Holandia - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Jelenia Góra,
- VII Ko 4/11 – 60 EUR - wniosek wydany przez Rechtbank Utrecht Holandia - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Biała Podlaska,
- VII Ko 6/11– 60 EUR - wniosek wydany przez Rechtbank Utrecht Holandia - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Biała Podlaska,
- VII Ko 7/11 - 60 EUR - wniosek wydany przez Rechtbank Utrecht Holandia - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Biała Podlaska,
- VII Ko 8/11 - 60 EUR - wniosek wydany przez Rechtbank Utrecht Holandia - przyjęty do wykonania przez Sąd Rejonowy Biała Podlaska.

Załącznik nr 11

Częściowa zapłata kary

XI Ko 479/11 Oz 444/11 – Sąd Rejonowy Bydgoszcz – zapłacona kwota 147,02 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 260 EUR,

II Ko 1705/11 - Sąd Rejonowy Wodzisław Śląski - zapłacona kwota 50 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 390 EUR,

II Ko 134/12 Oz 15/12 - Sąd Rejonowy Janów Lubelski - zapłacona kwota 400 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 1.060 EUR,

II Ko 295/12 - Sąd Rejonowy Chojnice - zapłacona kwota 20 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 769,92 EUR,

II Ko 941/11 Oz 24/11 - Sąd Rejonowy Ryki - zapłacona kwota 115 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 185 EUR,

II Ko 720/11 - Sąd Rejonowy Świdnica - zapłacona kwota 100 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 1.113,50 EUR,

II Ko 850/11 - Sąd Rejonowy Ząbkowice Śląskie - zapłacona kwota 100 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 360 EUR,

II Ko 1846/11 - Sąd Rejonowy Ząbkowice Śląskie - zapłacona kwota 100 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 360 EUR,

XIII Ko 4121/2011 Oz 144/11 - Sąd Rejonowy Kielce - zapłacona kwota 80 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 260 EUR,

II Ko 3811/2010 Oz 115/10 - Sąd Rejonowy Kraków - Podgórze - zapłacona kwota 7,37 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 150 EUR,

II Ko 1501/11 Oz 457-13/11 - Sąd Rejonowy Zgorzelec - zapłacona kwota 100 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 380 EUR,

II Ko 109/12 (Oz 11/12) - Sąd Rejonowy Koło - zapłacona kwota 150 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 255 EUR,

II Ko 209/11 - Sąd Rejonowy Koło - zapłacona kwota 236,48 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 560 EUR,

II Ko 162/12 (Oz 9/12) - Sąd Rejonowy Tarnowskie Góry - 50 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 360 EUR,

Ko 1480/12 - Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe - 250 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 463,50 EUR,
II Ko 863/10 - Sąd Rejonowy Chełm - 135 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 225 EUR,
II Ko 1690/11 II Ko 444/12 Oz 68/11 - Sąd Rejonowy Białogard - 20 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 791,36 EUR,
II Ko 5/12 Oz 8/12 - Sąd Rejonowy Zawiercie - 540 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 1.100 EUR,
II Ko 1081/11 (Oz 10/11) - Sąd Rejonowy Głogów - 10 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 1.984,83 EUR,
II Ko 1328/11 (Oz 12/11) - Sąd Rejonowy Głogów - 2.010 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 4.620 EUR,
II Ko 354/12 (Oz 6/12) - Sąd Rejonowy Głogów - 250 EUR w odniesieniu do całej kwoty kary wynoszącej 363,50 EUR.

Załącznik nr 12

Lista spraw, w których wniosek o wykonanie kary o charakterze pieniężnym został przekazany za pośrednictwem Departamentu Współpracy Międzynarodowej i Prawa Europejskiego Ministerstwa Sprawiedliwości

- IX Ko 319/11 Oz 288 Sąd Rejonowy Bydgoszcz,
- IX Ko 424/11 Oz 401/11 Sąd Rejonowy Bydgoszcz,
- XI Ko 514/11 Oz 462/11 Sąd Rejonowy Bydgoszcz,
- XIII Ko 59/20 Oz 59/10 Sąd Rejonowy Częstochowa,
- VIII Ko 715/11 Oz 23/11 Sąd Rejonowy Ciechanów,
- II Ko 430/11 Oz 83/12 Sąd Rejonowy Stargard Gdański,
- II Ko 381/10 Sąd Rejonowy Wodzisław Śląski,
- II Ko 210/11 Oz 31/11 Sąd Rejonowy Łębork,
- II Ko 2368/10/3 Sąd Rejonowy Piła Oz 65/10,
- II Ko 2369/10/3 Sąd Rejonowy Piła Oz 64/10,
- II Ko 558/12/3 Sąd Rejonowy Piła Oz 58/10,
- II Ko 1667/11/3 Sąd Rejonowy Piła Oz 37/10,
- II Ko 627/10 Sąd Rejonowy Augustów,
- II Ko 628/10 Sąd Rejonowy Augustów,
- II Ko 2140/10 Sąd Rejonowy Żywiec,
- II Ko 1300/10 Sąd Rejonowy Lubań,
- VIII Ko 2284/10 Oz 26/10 Sąd Rejonowy Zamość,
- II Ko 1190/11 Oz 232/11 Sąd Rejonowy Lubin,
- II Ko 1367/11 Oz 29/12 Sąd Rejonowy Ryki,
- II Kop 1/12 (Oz 3/12) Sąd Rejonowy Lipsko
- II Kop 2/12 (Oz 5/12) Sąd Rejonowy Lipsko,
- II Ko 386/10 Sąd Rejonowy Świdnica,
- II Ko 500/10 (Oz 19/10) Sąd Rejonowy Ełk,
- II Ko 1484/10 (Oz 61/10) Sąd Rejonowy Radzyń Podlaski,
- IX Ko 1166/11 (Oz 542-45/11) Sąd Rejonowy Wejherowo,
- II Kop 1/10 (Oz 252/10) Sąd Rejonowy Bielsk Podlaski,
- XIII Ko 2207/2011 Sąd Rejonowy Kielce,

- II Ko 345/2011 Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle.

Załącznik nr 13

Przekazanie wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym zgodnie z właściwością miejscową

- II Ko 569/11 Oz 64//11 Sąd Rejonowy Kłodzko,
- IX Ko 1731/11 Oz 992/11 Sąd Rejonowy Olsztyn,
- IX Ko 1730/11 Oz 991/11 Sąd Rejonowy Olsztyn,
- IX Ko 2068/11 Sąd Rejonowy Tarnów,
- IX Ko 1312/11 Sąd Rejonowy Tarnów
- II Ko 692/10 Oz 51/10 Sąd Rejonowy Sucha Beskidzka,
- II Ko 430/11 Oz 83/12 Sąd Rejonowy Kościerzyna,
- II Ko 131/11 Sąd Rejonowy Łomża,
- VIII Ko 4408/11 Oz 12/11 Sąd Rejonowy Zamość,
- II Ko 1710/11 Oz 368/11 Sąd Rejonowy Zamość,
- V Ko 1052/11 Oz 136/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz,
- V Ko 1011/11 Oz 135/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz,
- V Ko 965/11 Oz 120/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz,
- V Ko 964/11 Oz 119/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz,
- V Ko 474/11 Oz 31/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz,
- II Ko 1/12 Sąd Rejonowy Ząbkowice Śląskie,
- II Ko 216/2011 Sąd Rejonowy Skarżysko - Kamienna,
- II Ko 415/11 Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle,
- IV Ko 2970/10 Oz 331/10 Sąd Rejonowy Łódź - Widzew,
- IV Ko 465/10 Oz 295/10 Sąd Rejonowy Łódź - Widzew
- XIII Ko 9/11 Sąd Rejonowy Białystok,
- II Kop 1/12 Sąd Rejonowy Krotoszyn,
- II Ko 5/12 Oz 8/12 Sąd Rejonowy Zawiercie.

Powód przekazania - fakt zamieszkiwania przez osobę ukaraną w innej miejscowości, niż wskazana we wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym w poniższych sprawach:

- II Ko 569/11 Oz 64//11 Sąd Rejonowy Kłodzko, w której w dniu 24.05.11 r. Sąd Rejonowy Ząbkowice Śląskie wydał postanowienie o swojej niewłaściwości i przekazał wniosek sądowi w Kłodzku, gdyż skazany zamieszkuje w Kudowie - Zdroju, a zatem Sąd Rejonowy w Kłodzku jest właściwy do rozpoznania sprawy (w zawiadomieniu adres to Kudowa - Zdrój),
- IX Ko 1731/11 Oz 992/11 Sąd Rejonowy Olsztyn, w której w dniu 17.05.11 r. w toku czwartego posiedzenia ze względu na ustalone miejsce zameldowanie wydano postanowienie o przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego w Olsztynie według właściwości miejscowej,
- IX Ko 1730/11 Oz 991/11 Sąd Rejonowy Olsztyn, w której w dniu 17.05.11 r. w toku czwartego posiedzenia ze względu na ustalone miejsce zameldowanie wydano postanowienie o przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego w Olsztynie według właściwości miejscowej,
- II Ko 692/10 Oz 51/10 Sąd Rejonowy Sucha Beskidzka, w której w dniu 16.12.10 r. podczas trzeciego posiedzenia stwierdzono niewłaściwość miejscową, gdyż ukarany był zameldowany w Jordanowie, który należy do właściwości Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej,
- II Ko 430/11 Oz 83/12 Sąd Rejonowy Kościerzyna, w której sąd uznał swoją niewłaściwość miejscową ze względu na zmianę miejsca zamieszkania ukaranego,
- II Ko 131/11 Sąd Rejonowy Łomża, w której wystąpiło niewłaściwe pierwotne podporządkowanie sądu,
- VIII Ko 4408/11 Oz 12/11 Sąd Rejonowy Zamość, w której wystąpiła niewłaściwość sądu, konieczność przekazania z Sądu Rejonowego w Krasnymstawie do Sądu Rejonowego w Zamościu,
- II Ko 1710/11 Oz 368/11 Sąd Rejonowy Zamość, V Ko 1052/11 Oz 136/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz, V Ko 1011/11 Oz 135/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz, V Ko 964/11 Oz 119/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz, V Ko 474/11 Oz 31/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz, II Kop 1/12 Sąd Rejonowy Krotoszyn, II Ko 5/12 Oz 8/12 Sąd Rejonowy Zawiercie, w których wystąpiła konieczność przekazania wniosku zgodnie z właściwością miejscową,
- V Ko 965/11 Oz 120/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz, w której wystąpiła konieczność przekazania wniosku zgodnie z właściwością miejscową, przekazane z Sądu Rejonowego Warszawa - Żoliborz do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe,

- II Ko 1/12 Sąd Rejonowy Ząbkowice Śląskie, w której przekazanie z Sądu Rejonowego w Kłodzku według właściwości miejscowej do Sądu Rejonowego Ząbkowice Śląskie,
- II Ko 216/2011 Sąd Rejonowy Skarżysko - Kamienna, w której konieczność przekazania wniosku zgodnie z właściwością miejscową, z Sądu Rejonowego Szydłowiec do Sądu Rejonowego Skarżysko - Kamienna,
- II Ko 415/11 Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle, w której powstał problem właściwości, błędnie przesłane najpierw do Strzelec Opolskich, przekazana według właściwości do Kędzierzyna - Koźle, zawiadomienie organu wydającego,
- IV Ko 2970/10 Oz 331/10 Sąd Rejonowy Łódź - Widzew, w której stwierdzono niewłaściwość sądu Łódź - Śródmieście i przekazanie do Sądu Łódź - Widzew,
- IV Ko 465/10 Oz 295/10 Sąd Rejonowy Łódź - Widzew, w której stwierdzono niewłaściwość sądu Łódź - Śródmieście i przekazanie do Sądu Łódź - Widzew,
- XIII Ko 9/11 Sąd Rejonowy Białystok, w której w dniu 09.12.11 r. stwierdzono niewłaściwość przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku, przekazanie do Sądu Rejonowego w Białymstoku.

Załącznik nr 14

Stawiennictwo na rozprawie, na której orzeczono kary o charakterze pieniężnym

- IX Ko 1930/11 Oz 653/11 sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Olsztyn,
- II Ko 430/11 Oz 83/12 sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Kościerzyna,
- II Ko 2329/10 sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Bartoszyce,
- II Ko 2368/10/3 Oz 65/10 sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Piła,
- II Ko 345/2011 sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Kędzierzyn - Koźle,
- II Ko 209/11 sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Koło,
- VIII Ko 77/11 (Oz 374/11) sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Bytom,
- II Ko 863/10 sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Chełm,
- II Ko 1690/11 II Ko 444/12 Oz 68/11 sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Białogard,
- VII Ko 1230/11 sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Białogard,
- II Ko 282/11 (Oz 3/11) sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Głogów.

Brak stawiennictwa na rozprawie, na której orzeczono kary o charakterze pieniężnym, ale pomimo tego istnienie oświadczenia o braku kwestionowania słuszności przedstawionych zarzutów

- II Ko 911/11 Attunda tingsratt Szwecja sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Suwałki,
- II Ko 1190/11 Oz 232/11 Centrale Verwerking O.M. (CVOM) Holandia sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Lubin,
- II Ko 1297/12 Politie Limburg-Zuid, Transactiemodule Holandia sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Kętrzyn,
- XIII Ko 2207/2011 Centrale Verwerking O.M. (CVOM) Holandia sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Kielce,
- XIII Ko 3793/11 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Gliwice,
- XI Ko 2420/10 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Warszawa - Śródmieście,

- XI Ko 1421/11 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Warszawa - Śródmieście,
- Oz 117/11 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Będzin.

Brak stawiennictwa na rozprawie, na której orzeczono kary o charakterze pieniężnym, oraz brak informacji, co do poinformowania o obowiązku stawiennictwa jak i oświadczenia przez osobę ukaraną, że nie kwestionuje słuszności zarzutów

- II Kop VI 2/12 Oz 21/12 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Kłodzko,
- II Ko 120/12 Oz 151/12 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Tomaszów Lubelski,
- II Ko 4/12 Polizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Suwałki,
- II Ko 1982/11 Polizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Łomża,
- Kop 2/12 Oz 54/12 Polizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Lubin,
- V Ko 1813/11 Oz 403/11 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Warszawa - Żoliborz,
- II Ko 564/12 Oz 17/12 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Ełk,
- S 173446/LI/11 Oz 542-75/12 Polizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Wejherowo,
- II Ko 736/2012 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Skarżysko - Kamienna,
- Ko 3/12, Oz 8/12 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Kędzierzyn - Koźle,
- Ko 4/12, Oz 8/12 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Kędzierzyn - Koźle,
- II Ko 1745/11 Oz 91/11 Politie Hollands Midden TM Holandia sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Złotów,

- III Ko 2299/11 Oz 193/11 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Favoriten Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Rybnik,
- II Ko 169/12 Oz 154/12 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Łódź - Widzew,
- Ko 213/11 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Łódź - Widzew,
- XIII Ko 737/12 Oz 36/12 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Brigittenau Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Gliwice,
- XIII Ko 1276/12 Oz 147/12 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Gliwice,
- II Ko 242/12 II Kop 2/12 Oz 2/12 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Favoriten Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Choszczno,
- XIII Kop 2/12 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Favoriten Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Białystok,
- XIII Kop 4/12 Enfield Magistrate Court Anglia & Walia sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Białystok,
- II Ko 2007/11 (Oz 140/11) Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Sanok,
- II Ko 224/12 (Oz 19/12) Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Margareten Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Sanok,
- Ko 1426/11 (Oz 101/11) Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Favoriten Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Jelenia Góra,
- VIII Ko 21/12 Rechtbank Zutphen Holandia sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Bytom,
- II Kop 1/12 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Krotoszyn,
- K 13/11 Amtsgericht Greifswald (sąd rejonowy) Niemcy sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe,
- VIII Ko 995/12 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Kalisz,
- II Kop 1/12 Oz 34/12 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Strzelce Opolskie,

- II Kop 5/12 Oz 121/12 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Strzelce Opolskie,
- II Kop 3/12 Oz 127/12 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Strzelce Opolskie,
- II Ko 1038/11 Oz 429/11 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Favoriten Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Strzelce Opolskie,
- II Ko 687/11 Oz 30/11 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Włodawa,
- VI Ko 8/12 Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Zawiercie.

Brak informacji, co do stawiennictwa osoby ukaranej na rozprawie podczas wydawania orzeczenia stanowiącego podstawę do wydania wniosku o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

- XI Ko 319/11 Oz 288 Polismyndigheten i Stockholmslan Szwecja sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Bydgoszcz,
- IX Ko 424/11 Oz 401/11 Centrale Verwerking O.M. (CVOM) Holandia sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Bydgoszcz,
- XI Ko 514/11 Oz 462/11 Koninklijke Marechaussee (Policja) Holandia sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Bydgoszcz,
- IX Ko 2792/11 Oz 816/11 Officier van Justitie van het parket van Leeuwarden Holandia sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Olsztyn,
- IX Ko 2407/11 Oz 547/11 Centrale Verwerking O.M. (CVOM) Holandia sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Olsztyn,
- IX Ko 2022/11 Oz 546/11 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Olsztyn,
- II Ko 1367/11 Oz 29/12 Aklagarmyndigheten Szwecja sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Ryki,
- II Ko 434/11 Oz 6/11 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Biłgoraj,
- IX Ko 1166/11 Oz 542-45/11 Polismyndigheten Szwecja sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Wejherowo,
- 11Cs 397/10 Oz 542-110/11 Amtsgericht Eberswalde (sąd rejonowy) Niemcy sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Wejherowo,

- K 12/11 Amtsgericht Oranienburg (sąd rejonowy) Niemcy sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe,
- II Ko 929/11 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Floridsdorf Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Drawsko Pomorskie,
- II Ko 1633/11 Aklagarmyndigheten Szwecja sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Drawsko Pomorskie,
- sprawa bez sygnatur Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Favoriten Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Katowice - Wschód,
- II Ko 276/12 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Döbling Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Krosno,
- II Ko 1847/11 Oz 22/11 Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Krasnystaw,
- II Ko 21.08/11 Oz 50/11 Rechtbank Utrecht Holandia sprawa przekazana do Sądu Rejonowego Słupsk.

Załącznik nr 15

Koszty tłumaczeń poniesione przez państwo wykonujące wniosek o uznanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym – lista przykładowych spraw

- IX Ko 424/11 Oz 401/11 Sąd Rejonowy Bydgoszcz - 141,52 PLN,
- II Ko 1808/10 Oz 49/10 Sąd Rejonowy Sandomierz - 40 PLN,
- II Ko 1839/10 Oz 52/10 Sąd Rejonowy Sandomierz - 40 PLN,
- II Ko 184/11 Oz 7/11 Sąd Rejonowy Sandomierz - 40 PLN,
- II Ko 356/11 Oz 13/11 Sąd Rejonowy Sandomierz - 40 PLN,
- II Ko 364/11 Oz 15/11 Sąd Rejonowy Sandomierz - 40 PLN,
- II Ko 386/11 Oz 16/11 Sąd Rejonowy Sandomierz - 40 PLN,
- II Ko 387/11 Oz 17/11 Sąd Rejonowy Sandomierz - 40 PLN,
- II Ko 424/11 Oz 19/11 Sąd Rejonowy Sandomierz - 40 PLN,
- II Ko 425/11 Oz 20/11 i II Ko 458/11 Oz 21/11 Sąd Rejonowy Sandomierz - 40 PLN,
- II Ko 476/11 Oz 22/11 Sąd Rejonowy Sandomierz - 40 PLN,
- II Ko 598/11 Oz 27/11 Sąd Rejonowy Sandomierz - 40 PLN,
- II Ko 653/11 Oz 30/11 Sąd Rejonowy Sandomierz - 40 PLN,
- II Kop VI 2/12 Oz 21/12 Sąd Rejonowy Kłodzko - 73,97 PLN,
- VI Ko 999/11 Oz 146/11 Sąd Rejonowy Kłodzko - 73,97 PLN,
- II Ko 661/11 Oz 96/11 Sąd Rejonowy Kłodzko -90 PLN,
- Oz 35/11 Sąd Rejonowy Kłodzko - 221,91 PLN,
- Oz 36/11 Sąd Rejonowy Kłodzko - 221,91 PLN,
- Oz 37/11 Sąd Rejonowy Kłodzko - 221,91 PLN,
- IX Ko 3182/11 Oz 230/11 Sąd Rejonowy Tarnów -36,99 PLN,
- IX Ko 2069/11 OZ 57/11 Sąd Rejonowy Tarnów - 36,98 PLN,
- IX Ko 2068/11 Sąd Rejonowy Tarnów -113,16 PLN,
- IX Ko 1312/11 Sąd Rejonowy Tarnów - 113,16 PLN,
- IX Ko 1392/11 Oz 32/11 Sąd Rejonowy Tarnów -113,16 PLN,
- IX Ko 1707/11 Sąd Rejonowy Tarnów -169,74 PLN,

- IX Ko 1796/11 Sąd Rejonowy Tarnów - 113,16 PLN,
- IX Ko 1797/11 Oz 41/11 Sąd Rejonowy Tarnów - 113,16 PLN,
- IX Ko 1798/11 Oz 39/11 Sąd Rejonowy Tarnów - 113,16 PLN,
- IX Ko 1976/11 Oz 46/11 Sąd Rejonowy Tarnów - 396,06 PLN,
- IX Ko 2067/11 Oz 58/11 Sąd Rejonowy Tarnów - 113,16 PLN,
- IX Ko 992/11 Oz 18/11 Sąd Rejonowy Tarnów - 113,16 PLN,
- IX Ko 689/11 Oz 1/11 Sąd Rejonowy Tarnów - 28,29 PLN,
- XI Ko 647/11 Oz 145/10 Sąd Rejonowy Tarnów - 113,16 PLN,
- XI Ko 646/11 Oz 8/11 Sąd Rejonowy Tarnów - 113,16 PLN,
- XI Ko 2289/10 Oz 57/10 Sąd Rejonowy Tarnów - 10,70 PLN,
- II Ko 52/11 Sąd Rejonowy Jaworzno - 92 PLN,
- II Ko 72/11 Sąd Rejonowy Jaworzno - 150,35 PLN,
- II Ko 117/11 Sąd Rejonowy Jaworzno - 150,35 PLN,
- II Ko 860/10 Sąd Rejonowy Sucha Beskidzka - 39,89 PLN,
- II Ko 862/10 Sąd Rejonowy Sucha Beskidzka - 39,89 PLN,
- II Ko 304/11 Sąd Rejonowy Sucha Beskidzka - 117,37 PLN,
- VIII Ko 1420/10 Oz 31/10 Sąd Rejonowy Ciechanów - 240,56 PLN,
- VIII Ko 4710/11 Oz 19/11 Sąd Rejonowy Ciechanów - 240,56 PLN,
- VIII Ko 541/11 Oz 20/11 Sąd Rejonowy Ciechanów - 126,29 PLN,
- VIII Ko 715/11 Oz 23/11 Sąd Rejonowy Ciechanów - 212,28 PLN,
- VIII Ko 1/12 Oz 8/12 Sąd Rejonowy Ciechanów - 72,16 PLN,
- VI Ko 2339/11 Sąd Rejonowy Rzeszów - 60 PLN,
- VI Ko 1752/11 Sąd Rejonowy Rzeszów - 30 PLN,
- VI Ko 332/10 Sąd Rejonowy Rzeszów - 90 PLN,
- II Ko 942/11 Oz 717/11 Sąd Rejonowy Świnoujście - 60,14 PLN,
- II Ko 1341/11 Oz 1033/11 Sąd Rejonowy Świnoujście - 30,07 PLN,
- II Ko 522/11 Sąd Rejonowy Suwałki - 60,14 PLN,
- II Ko 1/12 Sąd Rejonowy Suwałki - 112,77 PLN,
- II Ko 2/12 Sąd Rejonowy Suwałki - 37,59 PLN,
- II Ko 4/12 Sąd Rejonowy Suwałki - 63 PLN,
- II Ko 265/11 Oz 12/11 Sąd Rejonowy Giżycko - 75,18 PLN,
- II Ko 238/11 Oz 11/11 Sąd Rejonowy Giżycko - 75,18 PLN,
- II Ko 661/11 Oz 6/11 Sąd Rejonowy Mińsk Mazowiecki - 28,29 PLN,
- II Ko 588/11 Oz 5/11 Sąd Rejonowy Mińsk Mazowiecki - 28,29 PLN,

- V Ko 1813/11 Oz 403/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz - 60,14 PLN,
- V Ko 1211/11 Oz 172/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz - 60,14 PLN,
- V Ko 1052/ 11 Oz 136/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz - 60,14 PLN,
- V Ko 1011/11 Oz 135/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz - 60,14 PLN,
- V Ko 965/11 Oz 120/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz - 60,14 PLN,
- V Ko 964/11 Oz 119/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz - 60,14 PLN,
- V Ko 474/11 Oz 31/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz - 60,14 PLN,
- VIII Ko 52/11 Sąd Rejonowy Warszawa Toruń - 23 PLN.

Załącznik nr 16

Czas trwania postępowanie od dnia pierwszego posiedzenia do dnia uprawomocnienia się postanowienia o wykonaniu orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

- 1 dzień - XI Ko 479/11 Oz 444/11 Sąd Rejonowy Bydgoszcz; VIII Ko 1/12 Oz 8/12 Sąd Rejonowy Ciechanów;
- 2 dni - II Ko 239/11 Sąd Rejonowy Lwówek Śląski;
- 5 dni - II Ko 482/12/N Oz 38/12/N Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta;
- 6 dni - VIII Ko 41/11 Oz 238/11 Sąd Rejonowy Legnica; VIII Ko 36/11 Oz 226/11 Sąd Rejonowy Legnica;
- 8 dni - VIII Ko 541/11 Oz 20/11 Sąd Rejonowy Ciechanów; VIII Ko 5/11 Oz 422-2/11 Sąd Rejonowy Legnica; II Kop 2/12 Oz 5/12 Sąd Rejonowy Lipsko; II Ko 905/10 Oz 45/10 Sąd Rejonowy Radzyń Podlaski; II Ko 1165/11 Sąd Rejonowy Kętrzyn; II Ko 1297/12 Sąd Rejonowy Kętrzyn;
- 9 dni - II Ko 364/11 Oz 15/11 Sąd Rejonowy Sandomierz;
- 10 dni - IX Ko 424/11 Oz 401/11 Sąd Rejonowy Bydgoszcz; II Ko 115/11 Sąd Rejonowy Jaworzno; II Ko 1667/11/3 Oz 37/10 Sąd Rejonowy Piła; II Ko 2389/11 Oz 117/11 Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta; II Ko 2390/11 Oz 118/11 Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta; II Ko 4/11 Oz 153/11 Sąd Rejonowy Nysa; II Ko 718/11 Oz 175/11 Sąd Rejonowy Lubin; Ko 268/11 Oz 28/11 Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle;
- 11 dni - XI Ko 107/11 Oz 87/11 Sąd Rejonowy Bydgoszcz; IX Ko 2022/11 Oz 546/11 Sąd Rejonowy Olsztyn; XI Ko 2168/10 Sąd Rejonowy Tarnów; VIII Ko 32/11 Oz 223/11 Sąd Rejonowy Legnica; VIII Ko 31/11 Oz 224/11 Sąd Rejonowy Legnica; II Ko 1111/11 Sąd Rejonowy Świdnica; II Ko 720/11 Sąd Rejonowy Świdnica; Ko 212/11 Oz 126/11 Sąd Rejonowy Łódź - Widzew; Ko 211/11 Oz 124/11 Sąd Rejonowy Łódź - Widzew;
- 12 dni - IX Ko 1731/11 Oz 992/11 Sąd Rejonowy Olsztyn; IX Ko 1730/11 Oz 991/11 Sąd Rejonowy Olsztyn; Kop 2/12 Oz 54/12 Sąd Rejonowy Lubin; Ko 4/12, Oz 8/12 Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle; Ko 209/11 Oz 122/11 Sąd Rejonowy Łódź - Widzew; Ko 208/11 Oz 125/11 Sąd Rejonowy Łódź - Widzew; Ko 213/11 Sąd Rejonowy Łódź - Widzew;

- 13 dni - II Ko 862/10 Sąd Rejonowy Sucha Beskidzka; II Ko 163/11 Oz 6/11 Sąd Rejonowy Brzeziny; II Ko 477/11 Sąd Rejonowy Augustów; II Ko 747/11 Sąd Rejonowy Nysa; II Ko 738/11 Oz 35/11 Sąd Rejonowy Nysa; II Ko 697/11 Oz 33/11 Sąd Rejonowy Nysa; III Ko 35/2011 Oz 2-32/2011 Sąd Rejonowy Katowice - Wschód; II Ko 415/11 Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle; Dwa oznaczenia: Oz 17/11, Oz 084-7/11 Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle; Ko 2/12 Oz 202/12 Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle; Ko 269/11 Oz 31/11 Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle; Ko 267/11 Oz 30/11 Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle; Ko 398/11 Oz 19/11 Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle; Ko 399/11 Oz 20/11 Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle; Ko 589/11 (Oz 38/11) Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle; Ko 588/11 (Oz 37/11) Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle; Ko 550/11 (Oz 34/11) Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle; Ko 395/11 (Oz 9/11) Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle; Ko 396/11 (Oz 14/11) Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle;
- 14 dni - II Ko 653/11 Oz 30/11 Sąd Rejonowy Bydgoszcz; II Ko 15/11 Sąd Rejonowy Jaworzno; VIII Ko 1420/10 Oz 31/10 Sąd Rejonowy Ciechanów; VIII Ko 4710/11 Oz 19/11 Sąd Rejonowy Ciechanów; II Ko 1705/11 Sąd Rejonowy Wodzisław Śląski; II Ko 2369/10/3 Oz 64/10 Sąd Rejonowy Piła; II Ko 491/11 Oz 20/11 Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta; II Ko 1320/2011 Sąd Rejonowy Kraków - Podgórze; II Ko 3329/11 Sąd Rejonowy Wieluń;
- 15 dni - II Ko 424/11 Oz 19/11 Sąd Rejonowy Bydgoszcz; IX Ko 1797/11 Oz 41/11 Sąd Rejonowy Tarnów; IX Ko 1798/11 Oz 39/11 Sąd Rejonowy Tarnów; XI Ko 2048/10 Oz 61/10 Sąd Rejonowy Tarnów; II Ko 1703/11 Sąd Rejonowy Wodzisław Śląski; II Ko 1704/11 Sąd Rejonowy Wodzisław Śląski; II Ko 318/11 Oz 9/11 Sąd Rejonowy Nysa; Ko 270/11 Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle; Ko 266/11 Oz 25/11 Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle; Kop 3/12 Sąd Rejonowy Łódź - Widzew;
- 16 dni - XI Ko 403/11 Oz 387/11 Sąd Rejonowy Bydgoszcz; 19. II Ko 598/11 Oz 27/11 Sąd Rejonowy Bydgoszcz;. IX Ko 2184/11 Oz 73/11 Sąd Rejonowy Tarnów; IX Ko 2183/11 Sąd Rejonowy Tarnów; IX Ko 2182/11 Oz 76/11 Sąd Rejonowy Tarnów; II Ko 17/11 Sąd Rejonowy Jaworzno; V Ko 474/11 Oz 31/11 - Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz; VIII Ko 35/11 Oz 225/11 Sąd Rejonowy Legnica; VIII Ko 34/11 Oz 221/11 Sąd Rejonowy Legnica; VIII Ko

- 33/11 Oz 222/11 Sąd Rejonowy Legnica; II Ko 1865/2011 Sąd Rejonowy Kraków - Podgórze; II Ko 1738/11 Oz 457-23/11 Sąd Rejonowy Zgorzelec;
- 17 dni - II Ko 116/11 Sąd Rejonowy Jaworzno; II Ko 328/11 Oz 17/11 Sąd Rejonowy Brzeziny; II Ko 171/11 Sąd Rejonowy Augustów; Kop 2214/11 Oz 54/11 Sąd Rejonowy Lubin; II Ko 1412/2011 Oz 81/11 Sąd Rejonowy Kraków – Podgórze; Ko 249/10 Oz 525/11 Sąd Rejonowy Łódź - Widzew; XIII Ko 1974/11 Oz 150/11 Sąd Rejonowy Gliwice; XIII Ko 1970/11 Oz 105/11 Sąd Rejonowy Gliwice; XIII Ko 1276/12 Oz 147/12 Sąd Rejonowy Gliwice; XIII Ko 1975/12 Sąd Rejonowy Gliwice; XIII Ko 1968/11 Oz 231/11 Sąd Rejonowy Gliwice;
 - 18 dni - XIII Ko 3793/11 Sąd Rejonowy Gliwice;
 - 19 dni - IX Ko 2069/11 Oz 57/11 Sąd Rejonowy Tarnów; VIII Ko 1803/11 Oz 27/11 Sąd Rejonowy Zamość; II Ko 297/11 Sąd Rejonowy Świdnica; II Ko 2014/11 Oz 072/17/11 Sąd Rejonowy Zgorzelec;
 - 21 dni - IX Ko 1796/11 Sąd Rejonowy Tarnów;
 - 22 dni - IX Ko 1392/11 Oz 32/11 Sąd Rejonowy Tarnów; IX Ko 1707/11 Sąd Rejonowy Tarnów; XI Ko 647/11 Oz 145/10 Sąd Rejonowy Tarnów; XI Ko 646/11 Oz 8/11 Sąd Rejonowy Tarnów; II Ko 1343/11 Oz 1046/11 Oz 40/11 Sąd Rejonowy Świnoujście; II Ko 857/12/N Oz 37/12/N Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta; VIII Ko 1804/11 Oz 13/11 Sąd Rejonowy Zamość; XIII Ko 737/12 Oz 36/12 Sąd Rejonowy Gliwice;
 - 23 dni - IX Ko 2426/11 Oz 102/11 Sąd Rejonowy Tarnów; XI Ko 2872/10 Oz 86/10 Sąd Rejonowy Tarnów; II Ko 2316/11 Sąd Rejonowy Chojnice; II Ko 4500/11/N Oz 40/11/N Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta; II Ko 4501/11/N Oz 47/11/N Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta; Ko 908/11 Oz 525/11 Sąd Rejonowy Łódź - Widzew;
 - 24 dni - IX Ko 1976/11 Oz 46/11 Sąd Rejonowy Tarnów; II Ko 4498/11/N Oz 34/11/N Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta; II Ko 4499/11/N Oz 39/11/N Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta;
 - 25 dni - II Ko 4495/11 Oz 22/11/N Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta; II Ko 4502/11/N Oz 29/11/N Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta; II Ko 1190/11 Oz 232/11 Sąd Rejonowy Lubin;
 - 27 dni - IX Ko 992/11 Oz 18/11 Sąd Rejonowy Tarnów; II Ko 2255/11 Oz 113/11 Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta;

- 28 dni - II Ko 272/11 Oz 14/11 Sąd Rejonowy Brzeziny; II Ko 273/11 Oz 13/11 Sąd Rejonowy Brzeziny;
- 29 dni - IX Ko 1929/11 Oz 392/10 Sąd Rejonowy Olsztyn; IX Ko 1310/11 Oz 27/11 Sąd Rejonowy Tarnów; II Ko 611/11 Sąd Rejonowy Świdnica; II Ko 3811/2010 Oz 115/10 Sąd Rejonowy Kraków - Podgórze; II Ko 265/2011 Oz 24/11 Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle;
- 30 dni - II Ko 2368/10/3 Oz 65/10 Sąd Rejonowy Piła;
- 31 dni - II Ko 356/11 Oz 13/11 Sąd Rejonowy Sandomierz; II Ko 386/11 Oz 16/11 Sąd Rejonowy Sandomierz; II Ko 387/11 Oz 17/11 Sąd Rejonowy Sandomierz; II Ko 495/11 Oz 10/11 Sąd Rejonowy Rypin; Ko 214/11 Oz 119/11 Sąd Rejonowy Łódź - Widzew;
- 32 dni - II Ko 4497/11/N Oz 31/11/N Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta;
- 33 dni - II Ko 16/11 Sąd Rejonowy Jaworzno; VIII Ko 581/11 Oz 21/11 Sąd Rejonowy Ciechanów; II Ko 4057/11/N Oz 33/12/N Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta; II Ko 4054/11/N Oz 34/12/N Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta; II Ko 4055/11/N Oz 35/12/N Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta;
- 34 dni - Ko 1445/11 Oz 69/11 Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle;
- 36 dni - IX Ko 2070/11 Oz 56/11 Sąd Rejonowy Tarnów; II Ko 388/11 Oz 99/11 Sąd Rejonowy Lubin;
- 37 dni - II Ko 425/11 Oz 20/11 Sąd Rejonowy Sandomierz; II Ko 458/11 Oz 21/11 Sąd Rejonowy Sandomierz; IX Ko 3111/11 Oz 933/11 Sąd Rejonowy Olsztyn;
- 38 dni - IX Ko 689/11 Oz 1/11 Sąd Rejonowy Tarnów; II Ko 4492/11/N Oz 26/11/N Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta;
- 39 dni - II Kop VI 2/12 Oz 21/12 Sąd Rejonowy Kłodzko; IX Ko 2067/11 Oz 58/11 Sąd Rejonowy Tarnów;
- 40 dni - II Ko 220/11 Oz 10/11 Sąd Rejonowy Brzeziny; II Ko 4496/11/N Oz 30/11/N Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta;
- 41 dni - II Ko 1413/2011 Oz 80/11 - Sąd Rejonowy Kraków - Podgórze;
- 43 dni - 18. II Ko 476/11 Oz 22/11 Sąd Rejonowy Sandomierz;
- 44 dni - IX Ko 1311/11 Oz 25/11 Sąd Rejonowy Tarnów;
- 46 dni - II Ko 470/11 Oz 24/11 Sąd Rejonowy Brzeziny;
- 47 dni - IX Ko 3182/11 Oz 230/11 Sąd Rejonowy Tarnów; II Ko 345/2011 Sąd Rejonowy Kędzierzyn - Koźle;

- 48 dni - XI Ko 108/11 Oz 91/11 Sąd Rejonowy Bydgoszcz; II Ko 101/12 Sąd Rejonowy Lubań; II Ko 4056/11/N Oz 32/11/N Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta;
- 51 dni - XI Ko 2289/10 Oz 57/10 Sąd Rejonowy Tarnów; VIII Ko 715/11 Oz 23/11 Sąd Rejonowy Ciechanów;
- 54 dni - II Ko 52/11 Sąd Rejonowy Jaworzno;
- 55 dni - II Ko 850/11 Sąd Rejonowy Ząbkowice Śląskie;
- 56 dni - III Ko 7/2011 Oz 5/2011 Sąd Rejonowy Katowice - Wschód; II Ko 1415/2011 Sąd Rejonowy Kraków - Podgórze; II Ko 1414/2011 Oz 82/11 Sąd Rejonowy Kraków - Podgórze;
- 57 dni - VIII Ko 2416/11 Oz 36/11 Sąd Rejonowy Zamość;
- 59 dni - VIII Ko 3286/10 Oz 42/10 Sąd Rejonowy Zamość;
- 64 dni - II Ko 221/11 Sąd Rejonowy Lubań;
- 65 dni - 172. II Ko 4493/11 Oz 34/10/N Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta; II Ko 4491/11 Oz 40/10/N Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta; VIII Ko 4408/11 Oz 12/11 Sąd Rejonowy Zamość;
- 72 dni - VIII Ko 23/11 Oz 195/11 Sąd Rejonowy Legnica; II Ko 846/11 Oz 137/11 Sąd Rejonowy Głubczyce;
- 73 dni - II Ko 5253/10 Oz 94/10/N Sąd Rejonowy Kraków - Nowa Huta;
- 77 dni - II Ko 20/11 Sąd Rejonowy Toruń;
- 78 dni - II Ko 487/11 Oz 15/11 Sąd Rejonowy Pabianice;
- 79 dni - VI Ko 796/11 Oz 111/11 Sąd Rejonowy Kłodzko; II Ko 261/11 Oz 51/11 Sąd Rejonowy Głubczyce;
- 91 dni - V Ko 965/11 Oz 120/11 Sąd Rejonowy Warszawa – Żoliborz;
- 92 dni - VIII Ko 909/10 Oz 19/10 Sąd Rejonowy Ciechanów;
- 93 dni - II Ko 184/11 Oz 7/11 Sąd Rejonowy Sandomierz;
- 95 dni - II Ko 1710/11 Oz 368/11 Sąd Rejonowy Lubin;
- 99 dni - V Ko 964/11 Oz 119/11 Sąd Rejonowy Warszawa – Żoliborz; VIII Ko 52/11 Sąd Rejonowy Toruń;
- 102 dni - VIII Ko 2284/10 Oz 26/10 Sąd Rejonowy Zamość;
- 105 dni - II Ko 294/11 Oz 10/11 Sąd Rejonowy Wodzisław Śląski;
- 106 dni - XI Ko 319/11 Oz 288 Sąd Rejonowy Bydgoszcz;
- 113 dni - IX Ko 1312/11 Sąd Rejonowy Tarnów;
- 116 dni - II Ko 291/11 Oz 28/11 Sąd Rejonowy Wodzisław Śląski;

- 121 dni - II Ko 72/11 Sąd Rejonowy Jaworzno;
- 125 dni – II Ko 1808/10 Oz 49/10 Sąd Rejonowy Sandomierz;
- 127 dni - IX Ko 2068/11 Sąd Rejonowy Tarnów;
- 132 dni - IX Ko 2407/11 Oz 547/11 Sąd Rejonowy Olsztyn;
- 135 dni - II Ko 1839/10 Oz 52/10 Sąd Rejonowy Sandomierz;
- 146 dni - III Ko 80/2010 Oz 85/2010/2 Sąd Rejonowy Katowice - Wschód;
- 211 dni - 372 IV Ko 465/10 Oz 295/10 Sąd Rejonowy Łódź - Widzew.

Załącznik nr 17

Przedstawienie dowodu uiszczenia w całości albo w części kary o charakterze pieniężnym

- IX Ko 424/11 Oz 401/11
- XI Ko 514/11 Oz 462/11;
- II Ko 1341/11 Oz 1033/11;
- Kop 2214/11 Oz 54/11;
- II Ko 1190/11 Oz 232/11;
- II Ko 718/11 Oz 175/11;
- II Ko 388/11 Oz 99/11;
- VIII Ko 34/11 Oz 221/11;
- VIII Ko 33/11 Oz 222/11;
- VIII Ko 32/11 Oz 223/11;
- VIII Ko 31/11 Oz 224/11;
- VIII Ko 23/11 Oz 195/11;
- VIII Ko 5/11 Oz 422-2/11;
- VIII Ko 95/10 Oz 543/10;
- VIII Ko 542/10;
- VIII Ko 93/10 Oz 540/10;
- VIII Ko 92/10 Oz 541/10;
- II Ko 434/11 Oz 6/11;
- II Ko 695/11 Oz 8/11;
- II Ko 1233/11 Oz 24/11;
- II Ko 2032/11 Oz 39/11;
- II Ko 846/11 Oz 137/11;
- II Ko 1060/11 Oz 31/11;
- II Ko 1061/11 Oz 32/11;
- II Ko 350/12 Oz 11/12;
- IX Ko 1166/11 Oz 542-45/11;
- XIII Ko 4121/2011 Oz 144/11;
- XIII Ko 4651/2011 Oz 184/11;

- II Ko 1415/2011;
- II Ko 1414/2011 Oz 82/11;
- II Ko 1/2012 Oz 3/12;
- II Ko 218/11 Oz 120/11;
- Kop 3/12.

Załącznik nr 18

Kurs brany do ustalenia wysokości kary o charakterze pieniężnym

Tabela przedstawiająca błędną praktykę oznaczania dnia, z którego przyjęto kurs do ustalenia wysokości kary o charakterze pieniężnym

Sygnatura akt	Sąd rejonowy	Data orzeczenia	Data kursu
XI Ko 107/11 Oz 87/11	Bydgoszcz	18.11.09	08.08.08 data popełnienia czynu wódł informacji przekazanej z Niemiec
XI Ko 108/11 Oz 91/11	Bydgoszcz	26.01.10	20.08.09 data czynu z postanowienia sądu polskiego
XI Ko 403/11 Oz 387/11	Bydgoszcz	06.12.11	06.07.10
IX Ko 424/11 Oz 401/11	Bydgoszcz	16.03.11	29.11.11
II Ko 356/11 Oz 13/11	Sandomierz	27.07.09	„w walucie polskiej przy dokonaniu przeliczenia wg kursu NBP na dzień spełnienia świadczenia, tj. 308,10 PLN”
IX Ko 3111/11 Oz 933/11	Olsztyn	09.12.09	12.01.10
II Ko 72/11	Jaworzno	20.10.09	30.09.09 w innym miejscu postanowienia 20.09.09, dzień wydania orzeczenia w państwie obcym, nie wiadomo z którego dnia wzięto kurs
II Ko 862/10	Sucha Beskidzka	26.06.09	21.01.11
II Ko 865/10	Sucha Beskidzka	03.03.09	05.08.09
II Ko 692/10 Oz 51/10	Sucha Beskidzka	15.07.09	23.05.11
II Ko 237/11	Sucha Beskidzka	18.06.09	28.07.09
VIII Ko 1420/10 Oz 31/10	Ciechanów	25.09.09	27.01.09 dzień wydania orzeczenia
VIII Ko 4710/11 Oz 19/11	Ciechanów	25.09.09	27.01.09 dzień wydania orzeczenia
II Ko 430/11 Oz 83/12	Kościerzyna	12.04.10	28.03.12
II Ko 108/11	Łomża	20.11.09	16.05.11
II Ko 130/11	Łomża	22.09.09	16.05.11
II Ko 131/11	Łomża	13.01.09	16.05.11
II Ko 450/11 Oz 134/11	Łomża	10.01.11	21.12.11
II Ko 220/11 Oz 10/11	Brzeziny	28.05.09	04.05.11

Tabela przedstawiająca prawidłową praktykę oznaczania dnia, z którego przyjęto kurs do ustalenia wysokości kary o charakterze pieniężnym:

Sygnatura akt	Sąd rejonowy	Data orzeczenia	Data kursu
XI Ko 319/11 Oz 288	Bydgoszcz	04.03.10	04.03.10
XI Ko 479/11 Oz 444/11	Bydgoszcz	03.11.10	03.11.10
XI Ko 536/11 Oz 464/11	Bydgoszcz	18.02.11	18.02.11
II Ko 184/11 Oz 7/11	Sandomierz	21.07.09	„Oznaczenie kwot grzywny wg kursu wymiany obowiązującego w dniu wymierzenia kary wynoszącym 4,26 PLN na kwotę 426 PLN”
II Ko 364/11 Oz 15/11	Sandomierz	27.07.09	„wysokość kary grzywny w przeliczeniu na walutę polską wg kursy wymiany obowiązującym w dniu wymierzania kary wynoszącym 4,16 PLN na kwotę 291,20 PLN”
II Ko 386/11 Oz 16/11	Sandomierz	21.09.09	„w walucie polskiej przy przeliczeniu walut według kursy NBP na dzień spełnienia świadczenia tj. w kwocie 305,90 PLN”
II Ko 387/11 Oz 17/11	Sandomierz	21.09.09	„w walucie polskiej przy dokonaniu przeliczenia walut według kursy NBP na dzień spełnienia świadczenia tj. w kwocie 305,90 PLN”
II Ko 424/11 Oz 19/11	Sandomierz	08.10.09	„kurs wymiany obowiązujący w dniu wymierzania kary, czyli 4,25”
II Ko 425/11 Oz 20/11 i II Ko 458/11 Oz 21/11	Sandomierz	16.10.09, 27.11.09	„kurs wymiany obowiązujący w dniu wymierzania kary, czyli 4,1958 i 4,1341”
II Ko 476/11 Oz 22/11	Sandomierz	20.01.10	„kurs wymiany obowiązujący w dniu spełnienia świadczenia”
II Ko 598/11 Oz 27/11	Sandomierz	01.06.10	„kurs wymiany obowiązujący w dniu wymierzenia kary”
II Ko 653/11 Oz 30/11	Sandomierz	30.12.09	„kurs wymiany obowiązujący w dniu wymierzenia kary”
VI Ko 796/11 Oz 111/11	Kłodzko	02.02.11	02.02.11
II Ko 661/11 Oz 96/11	Kłodzko	29.10.10	29.10.10 dzień wydania orzeczenia
Oz 166/10	Kłodzko	04.02.10	04.02.10
Oz 35/11	Kłodzko	28.10.09	28.10.09
Oz 36/11	Kłodzko	28.10.09	28.10.09
Oz	Kłodzko	02.12.09	02.12.09
Oz	Kłodzko	02.12.09	02.12.09
Oz 38/11	Kłodzko	19.06.09	19.06.09 dzień ukarania
Oz 37/11	Kłodzko	24.06.09	24.06.09
Oz 28/11	Kłodzko	02.06.09	02.06.09
Oz 177/10	Kłodzko	05.03.09	05.03.09
IX Ko 2792/11 Oz 816/11	Olsztyn	17.01.11	dzień wydania orzeczenia
IX Ko 2407/11 Oz 547/11	Olsztyn	06.11.10	dzień wydania orzeczenia
IX Ko 2022/11 Oz 546/11	Olsztyn	18.02.10	18.02.10 - kurs ustalił sam ukarany - notatka w aktach
IX Ko 4448/11 Oz 155/11	Tarnów	09.04.11	09.04.11 dzień wydania nakazu karnego

IX Ko 4446/11 Oz 157/11	Tarnów	02.06.11	02.06.11 dzień wydania nakazu karnego
IX Ko 3810/11 Oz 134/11	Tarnów	16.06.09	16.06.09 dzień wydania nakazu
IX Ko 2426/11 Oz 102/11	Tarnów	01.02.11	01.02.11 dzień wydania nakazu
IX Ko 2184/11 Oz 73/11	Tarnów	13.11.09	13.11.09 dzień wydania nakazu
IX Ko 2183/11	Tarnów	22.10.09	22.10.09 dzień wydania nakazu
IX Ko 2182/11 Oz 76/11	Tarnów	16.12.10	16.12.10 dzień wydania nakazu
IX Ko 2070/11 Oz 56/11	Tarnów	10.08.10	10.08.10 dzień wydania nakazu
IX Ko 2069/11 OZ 57/11	Tarnów	16.11.10	16.11.10 dzień wydania nakazu
IX Ko 2068/11	Tarnów	11.08.09	11.08.09 dzień wydania nakazu
IX Ko 1311/11 Oz 25/11	Tarnów	06.03.09	06.03.09 dzień wydania nakazu
IX Ko 1312/11	Tarnów	28.02.09	28.02.09 dzień wydania nakazu
IX Ko 1392/11 Oz 32/11	Tarnów	25.06.09	25.06.09 dzień wydania nakazu
IX Ko 1707/11	Tarnów	09.12.09	09.12.09 dzień wydania nakazu
IX Ko 1796/11	Tarnów	24.06.09	24.06.09 dzień wydania nakazu
IX Ko 1797/11 Oz 41/11	Tarnów	28.07.09	28.07.09 dzień wydania nakazu
IX Ko 1798/11 Oz 39/11	Tarnów	25.06.09	25.06.09 dzień wydania nakazu
IX Ko 1976/11 Oz 46/11	Tarnów	03.11.10	03.11.10 dzień wydania nakazu
IX Ko 2067/11 Oz 58/11	Tarnów	11.01.11	11.01.11 dzień wydania nakazu
IX Ko 1310/11 Oz 27/11	Tarnów	25.06.09	25.06.09 dzień wydania nakazu
IX Ko 992/11 Oz 18/11	Tarnów	20.07.09	20.07.09 dzień wydania nakazu
IX Ko 689/11 Oz 1/11	Tarnów	24.07.09	24.07.09 dzień wydania nakazu
XI Ko 2872/10 Oz 86/10	Tarnów	14.09.09	14.08.09 dzień wydania nakazu
XI Ko 2289/10 Oz 57/10	Tarnów	25.01.10	25.01.10 dzień wydania nakazu
XI Ko 2168/10	Tarnów	27.08.09	27.08.09 dzień wydania nakazu
XI Ko 2048/10 Oz 61/10	Tarnów	12.06.09	12.06.09 dzień wydania nakazu
II Ko 15/11	Jaworzno	25.06.09	25.06.09 dzień wydania orzeczenia w państwie obcym
II Ko 16/11	Jaworzno	26.06.09	26.06.09 dzień wydania orzeczenia w państwie obcym
II Ko 17/11	Jaworzno	25.06.09	25.06.09 dzień wydania orzeczenia w państwie obcym
II Ko 22/11	Jaworzno	27.07.09	27.07.09 dzień wydania orzeczenia w państwie obcym
II Ko 23/11	Jaworzno	18.03.09	18.03.09 dzień wydania orzeczenia w państwie obcym
II Ko 115/11	Jaworzno	18.08.09	18.08.09 dzień wydania orzeczenia w państwie obcym
II Ko 116/11	Jaworzno	09.03.10	09.03.09 dzień wydania orzeczenia w państwie obcym
II Ko 117/11	Jaworzno	09.03.10	09.03.10 dzień wydania orzeczenia w państwie obcym
II Ko 860 /10	Sucha Beskidzka	27.02.09	27.02.09

II Ko 304/11	Sucha Beskidzka	28.07.09	28.07.09
XIII Ko 59/10 Oz 59/10	Częstochowa	05.03.09	05.03.09 dzień wydania orzeczenia
VIII Ko 541/11 Oz 20/11	Ciechanów	23.09.09	23.09.09 dzień wydania orzeczenia
VIII Ko 715/11 Oz 23/11	Ciechanów	09.10.09	09.10.09 dzień wydania orzeczenia
VIII Ko 581/11 Oz 21/11	Ciechanów	28.10.09	28.10.09 dzień wydania orzeczenia
II Ko 120/12 Oz 151/12	Tomaszów Lubelski	11.05.10	11.05.10
VI Ko 2339/11	Rzeszów	13.01.10	13.01.10 dzień wydania orzeczenia w państwie obcym
VI Ko 332/10	Rzeszów	15.04.09	15.04.09 dzień wydania orzeczenia w państwie obcym
II Ko 1343/11 Oz 1046/11 Oz 40/11	Świnoujście	06.01.11	dzień wydania orzeczenia w państwie obcym
II Ko 265/11 Oz 12/11	Giżycko	26.06.09	26.06.09 dzień wydania orzeczenia
II Ko 238/11 Oz 11/11	Giżycko	15.04.09	15.04.09 dzień wydania orzeczenia
II Ko 1927/11	Łomża	06.03.09	dzień wydania orzeczenia
II Ko 1982/11	Łomża	11.05.10	dzień wydania orzeczenia
II Ko 730/11 Oz 49/11	Łomża	20.02.10	Ze względu na fakt, iż brak jest średniego kursu z dnia 20.02.10 i 21.02.10, sąd przyjął średni kurs z dnia 22.02.10
II Ko 588/11 Oz 5/11	Mińsk Mazowiecki	27.11.09	27.11.09
II Ko 163/11 Oz 6/11	Brzeziny	28.02.09	data wydania orzeczenia
II Ko 328/11 Oz 17/11	Brzeziny	13.01.10	13.01.10
II Ko 470/11 Oz 24/11	Brzeziny	10.01.09	dzień wydania orzeczenia przez właściwy sąd państwa członkowskie UE
II Ko 1703/11	Wodzisław Śląski	10.12.09	dzień wydania orzeczenia w państwie obcym
II Ko 1704/11	Wodzisław Śląski	04.03.09	dzień wydania orzeczenia w państwie obcym
II Ko 1705/11	Wodzisław Śląski	16.12.10	dzień wydania orzeczenia w państwie obcym
II Ko 290/11 Oz 15/11	Wodzisław Śląski	20.10.09	dzień wydania orzeczenia w państwie obcym
II Ko 291/11 Oz 28/11	Wodzisław Śląski	06.03.09	dzień wydania orzeczenia w państwie obcym
II Ko 292/11 Oz 9/11	Wodzisław Śląski	02.03.09	dzień wydania orzeczenia w państwie obcym
II Ko 294/11 Oz 10/11	Wodzisław Śląski	17.08.09	dzień wydania orzeczenia w państwie obcym
II Ko 495/11 Oz 10/11	Rypin	28.10.10	28.10.10 dzień wydania orzeczenia w państwie obcym
II Ko 2329/10	Bartoszyce	09.04.10	09.04.10
II Kop 1/12	Łańcut	09.12.09	kurs z dnia wymierzenia kary
II Ko 2368/10/3 Oz 65/10	Piła	19.02.10	19.02.10
II Ko 2369/10/3 Oz 64/10	Piła	27.11.09	27.11.09
II Ko 558/12/3 Oz 58/10	Piła	27.11.09	27.11.09
II Ko 1667/11/3 Oz 37/10	Piła	06.07.10	06.07.10

Tabela przedstawiająca przypadki, w których brak było albo daty orzeczenia o karze o charakterze pieniężnym, albo też daty kursu, po którym przeliczono karę o charakterze pieniężnym:

Sygnatura akt	Sąd rejonowy	Data orzeczenia	Data kursu
II Ko 1808/10 Oz 49/10	Sandomierz	05.03.09	brak danych
II Ko 1839/10 Oz 52/10	Sandomierz	05.03.09	brak danych
II Kop VI 2/12 Oz 21/12	Kłodzko	18.10.10	brak danych
VI Ko 999/11 Oz 146/11	Kłodzko	12.12.09	brak danych
II Ko 896/11 Oz 125/11	Kłodzko	28.08.09	brak danych
II Ko 569/11 Oz 64//11	Kłodzko	16.10.09	brak danych
IX Ko 1731/11 Oz 992/11	Olsztyn	09.10.08	brak danych
IX Ko 1730/11 Oz 991/11	Olsztyn	16.11.08	brak danych
IX Ko 1929/11 Oz 392/10	Olsztyn	brak danych	27.01.09 dzień wydania orzeczenia
IX Ko 3182/11 Oz 230/11	Tarnów	27.12.10	brak danych
XI Ko 647/11 Oz 145/10	Tarnów	28.02.09	brak danych
XI Ko 646/11 Oz 8/11	Tarnów	28.02.09	brak danych
VIII Ko 909/10 Oz 19/10	Ciechanów	brak danych	27.01.09 dzień wydania orzeczenia
II Ko 1716/12 Oz 101/11	Tomaszów Lubelski	29.07.09	brak danych
II Ko 942/11 Oz 717/11	Świnoujście	16.12.10	brak danych
II Ko 1341/11 Oz 1033/11	Świnoujście	11.02.11	brak danych
II Ko 522/11	Suwałki	26.05.10	brak danych
II Ko 911/11	Suwałki	13.04.10	brak danych
II Ko 1/12	Suwałki	17.12.10	brak danych
II Ko 2/12	Suwałki	17.06.11	brak danych
II Ko 4/12	Suwałki	13.09.12	brak danych
II Ko 709/11 Oz 14/11	Gryfice	07.12.10	brak danych
II Ko 661/11 Oz 6/11	Mińsk Mazowiecki	10.08.10	brak danych
II Ko 272/11 Oz 14/11	Brzeziny	26.02.09	brak danych
II Ko 273/11 Oz 13/11	Brzeziny	26.02.09	brak danych
II Ko 381/10	Wodzisław Śląski	08.04.09	brak danych

Tabela przedstawiająca przypadki, w których brak było w postanowieniu kursu, po którym należało dokonać przeliczenia kary o charakterze pieniężnym:

Sygnatura akt	Sąd rejonowy	Data orzeczenia	Data kursu
II Ko 491/11 Oz 20/11	Nysa	15.04.09	brak kursu w postanowieniu
II Ko 2389/11 Oz 117/11	Nysa	30.08.11	brak kursu w postanowieniu
II Ko 2390/11 Oz	Nysa	02.07.11	brak kursu w postanowieniu

118/11			
II Ko 2255/11 Oz 113/11	Nysa	21.07.09	brak kursu w postanowieniu
II Ko 747/11	Nysa	27.07.09	brak kursu w postanowieniu
II Ko 738/11 Oz 35/11	Nysa	24.07.09	brak kursu w postanowieniu
II Ko 697/11 Oz 33/11	Nysa	06.03.09	brak kursu w postanowieniu
II Ko 318/11 Oz 9/11	Nysa	21.07.09	brak kursu w postanowieniu
II Ko 4/11 Oz 153/11	Nysa	17.09.10	brak kursu w postanowieniu

Załącznik nr 19

Egzekucja przymusowa

- IX Ko 1731/11 Oz 992/11 Sąd Rejonowy Olsztyn,
- IX Ko 1730/11 Oz 991/11 Sąd Rejonowy Olsztyn,
- IX Ko 3182/11 Oz 230/11 Sąd Rejonowy Tarnów,
- II Ko 23/11 Sąd Rejonowy Jaworzno,
- II Ko 72/11 Sąd Rejonowy Jaworzno,
- II Ko 692/10 Oz 51/10 Sąd Rejonowy Sucha Beskidzka,
- VIII Ko 715/11 Oz 23/11 Sąd Rejonowy Ciechanów,
- VIII Ko 1/12 Oz 8/12 Sąd Rejonowy Ciechanów,
- II Ko 522/11 Sąd Rejonowy Suwałki,
- II Ko 1927/11 Sąd Rejonowy Łomża,
- II Ko 294/11 Oz 10/11 Sąd Rejonowy Wodzisław Śląski,
- II Ko 2369/10/3 Oz 64/10 Sąd Rejonowy Piła,
- II Ko 558/12/3 Oz 58/10 Sąd Rejonowy Piła,
- II Ko 2255/11 Oz 113/11 Sąd Rejonowy Nysa,
- V Ko 1052/11 Oz 136/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz,
- V Ko 964/11 Oz 119/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz,
- II Ko 500/10 Oz 19/10 Sąd Rejonowy Ełk,
- II Ko 423/11 Oz 23/11 Sąd Rejonowy Ełk,
- II Ko 1484/10 Oz 61/10 Sąd Rejonowy Radzyń Podlaski,
- II Ko 1061/11 Oz 32/11 Sąd Rejonowy Radzyń Podlaski,
- XIII Ko 2207/2011 Sąd Rejonowy Kielce,
- XIII Ko 2255/2011 Sąd Rejonowy Kielce,
- XIII Ko 2287/2011 Oz 36/11 Sąd Rejonowy Kielce,
- XIII Ko 2365/2011 Oz 39/11 Sąd Rejonowy Kielce,
- XIII Ko 2366/2011 Oz 40/11 Sąd Rejonowy Kielce,
- XIII Ko 4651/2011 Oz 184/11 Sąd Rejonowy Kielce,
- II 1660/2011 Sąd Rejonowy Skarżysko - Kamienna,
- II Ko 782/2011 Oz 91/11 Sąd Rejonowy Brzeg,
- II Ko 239/11 Sąd Rejonowy Lwówek Śląski,

- II Ko 557/10 Sąd Rejonowy Puławy,
- II Ko 645/11 Sąd Rejonowy Wałcz.

Wydanie zlecenia egzekucyjnego skierowanego do komornika zgodnie z art. 611fh § 3 k.p.k. miało miejsce w poniższych sprawach:

- XI Ko 107/11 Oz 87/11 Sąd Rejonowy Bydgoszcz,
- XI Ko 108/11 Oz 91/11 Sąd Rejonowy Bydgoszcz,
- XI Ko 536/11 Oz 464/11 Sąd Rejonowy Bydgoszcz,
- IX Ko 2792/11 Oz 816/11 Sąd Rejonowy Olsztyn,
- II Ko 23/11 Sąd Rejonowy Jaworzno,
- II Ko 692/10 Oz 51/10 Sąd Rejonowy Sucha Beskidzka,
- VIII Ko 715/11 Oz 23/11 Sąd Rejonowy Ciechanów,
- II Ko 522/11 Sąd Rejonowy Suwałki,
- II Ko 1927/11 Sąd Rejonowy Łomża,
- II Ko 1982/11 Sąd Rejonowy Łomża,
- II Ko 294/11 Oz 10/11 Sąd Rejonowy Wodzisław Śląski,
- II Ko 2369/10/3 Oz 64/10 Sąd Rejonowy Piła,
- II Ko 558/12/3 Oz 58/10 Sąd Rejonowy Piła,
- II Ko 4/11 Oz 153/11 Sąd Rejonowy Nysa,
- VIII Ko 4408/11 Oz 12/11 Sąd Rejonowy Zamość,
- V Ko 964/11 Oz 119/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz
- II Ko 500/10 Oz 19/10 Sąd Rejonowy Ełk,
- II Ko 423/11 Oz 23/11 Sąd Rejonowy Ełk,
- II Kop 1/10 Oz 252/10 Sąd Rejonowy Bielsk Podlaski,
- XIII Ko 2207/2011 Sąd Rejonowy Kielce,
- XIII Ko 2365/2011 Oz 39/11 Sąd Rejonowy Kielce,
- XIII Ko 2366/2011 Oz 40/11 Sąd Rejonowy Kielce,
- XIII Ko 4651/2011 Oz 184/11 Sąd Rejonowy Kielce,
- III Ko 370/10 Oz 90/10 Sąd Rejonowy Rybnik,
- II Ko 557/10 Sąd Rejonowy Puławy.

Załącznik nr 20

Wymiar dopuszczalnej zastępczej kary pozbawienia wolności określony przez państwo wydania orzeczenia

- 1 dzień pozbawienia wolności - IX Ko 1731/11 Oz 992/11 – Rechtbank Roermond Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Olsztyn; IX Ko 1730/11 Oz 991/11 – Rechtbank Roermond Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Olsztyn; II Ko 381/10 - Rechtbank Utrecht Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Wodzisław Śląski; II Ko 1300/10 - Rechtbank Rotterdam Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Luban; II Ko 645/11 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy - przekazany do Sądu Rejonowego Wałcz; II Ko 1214/10 Oz 584/10 - Rechtbank Arnhem Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Strzelce Opolskie; II Ko 1214/10 Oz 584/10 - Rechtbank Arnhem Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Strzelce Opolskie; II Ko 1053/10 – Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy - przekazany do Sądu Rejonowego Drawsko Pomorskie; II Ko 639/10 – Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria - przekazany do Sądu Rejonowego Zabrze; III Ko 573/11 (Oz 91/11) – Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy - przekazany do Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto; VII Ko 4/11 - Rechtbank Amsterdam Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Biała Podlaska; VII Ko 6/11 – Rechtbank Utrecht Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Biała Podlaska; VII Ko 7/11 – Rechtbank Utrecht Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Biała Podlaska; VII Ko 8/11 – Rechtbank Utrecht Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Biała Podlaska;
- 2 dni pozbawienia wolności - II Ko 2368/10/3 Oz 65/10 – Rechtbank Haarlem Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Piła; II Ko 345/2011 - Rechtbank Arnhem Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Kędzierzyn - Koźle; 1304/10 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Floridsdorf Austria - przekazany do Sądu Rejonowego Wałbrzych; II Ko 1063/10 (Oz 93/10) – Amtsgericht Strausberg (sąd rejonowy) - przekazany do Sądu Rejonowego Trzebnica; II Ko 1062/10 (Oz 92/10) – Rechtbank Amsterdam Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Trzebnica;

- 3 dni pozbawienia wolności - XIII Ko 59/10 Oz 59/10 - Rechtbank's-Hertogenbosch Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Częstochowa; VIII Ko 2284/10 Oz 26/10 - Rechtbank Rotterdam Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Zamość; Oz 54/10 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Liesing Austria - przekazany do Sądu Rejonowego Grodzisk Wielkopolski; Oz 56/10 – Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria - przekazany do Sądu Rejonowego Grodzisk Wielkopolski; Ko 2539/11 (Oz 178/11) - Pol. R'dam-Rijnmond, CVE TM Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Jelenia Góra; II 1 Ko 267/11 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy - przekazany do Sądu Rejonowego Międzyrzecz; II Ko 1649/10 Oz 767/10 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Favoriten Austria - przekazany do Sądu Rejonowego Strzelce Opolskie;
- 4 dni pozbawienia wolności - II Kop 1/10 Oz 252/10 - Rechtbank Arnhem Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Bielsk Podlaski; II Ko 863/10 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Favoriten Austria - przekazany do Sądu Rejonowego Chełm; II Ko 382/11 (Oz 128/10) - Politie Hollands Midden TM Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Słupsk;
- 5 dni pozbawienia wolności - IX Ko 1930/11 Oz 653/11 - Rechtbank Roermond Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Olsztyn; II Ko 558/12/3 Oz 58/10 - Rechtbank's-Hertogenbosch Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Piła; II Ko 1298/11 - Rechtbank Roermond Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Kętrzyn; II Ko 1150/10 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria - przekazany do Sądu Rejonowego Lubliniec; Ko 2202/10 (Oz 228/10) – Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Floridsdorf Austria - przekazany do Sądu Rejonowego Jelenia Góra; VIII Ko 77/11 (Oz 374/11) - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria - przekazany do Sądu Rejonowego Bytom; II Ko 1531/10 - Rechtbank Roermond Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Drawsko Pomorskie; II Ko 770/10 (Oz 3/10) - Rechtbank Roermond Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Głogów;
- 6 dni pozbawienia wolności - II Ko 210/11 Oz 31/11 – Rechtbank Boermond Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Lębork; II Ko 1484/10 Oz 61/10 -

- Rechtbank Dordrecht Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Radzyń Podlaski; II Ko 186/11 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Favoriten Austria - przekazany do Sądu Rejonowego Krosno; 504/11 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria - przekazany do Sądu Rejonowego Wałbrzych; II Ko 1320/10 Oz 48/10 - Hauptzollamt Landshut (Główny Urząd Celny) Niemcy - przekazany do Sądu Rejonowego Kołobrzeg;
- 7 dób (1 doba aresztu jest równa 260 LTL) - II Ko 2329/10 - Sąd Okręgowy w Kownie Litwa - przekazany do Sądu Rejonowego Bartoszyce;
 - 8 dni pozbawienia wolności - II Ko 1667/11/3 Oz 37/10 - Rechtbank's-Hertogenbosch Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Piła; VIII Ko 5/11 Oz 422-2/11 - Rechtbank Breda Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Legnica;
 - 10 dni pozbawienia wolności - II Ko 2140/10 - Rechtbank's-Hertogenbosch Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Żywiec; II Ko 1408/10 - Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Brigittenau Austria - przekazany do Sądu Rejonowego Wyszaków;
 - 12 dni pozbawienia wolności - II Ko 1927/11 - Rechtbank Alkmaar Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Łomża;
 - 13 dni pozbawienia wolności - II Ko 4/11 (Oz 1/11) – Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Donaustadt Austria - przekazany do Sądu Rejonowego Głogów;
 - 15 dni pozbawienia wolności - II Ko 500/10 Oz 19/10 - Rechtbank Breda Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Ełk; II 1 Ko 509/10 - Amtsgericht Görlitz (sąd rejonowy) Niemcy - przekazany do Sądu Rejonowego Międzyrzecz; II Ko 224/11 – Rechtbank's-Hertogenbosch Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Koło; VII Ko 1230/11 - Amtsgericht Oranienburg (sąd rejonowy) Niemcy - przekazany do Sądu Rejonowego Białogard;
 - 18 dni pozbawienia wolności - Ko 252/11 – Bundespolizeidirektion Wien, Polizeikommissariat Margareten Austria - przekazany do Sądu Rejonowego Działdowo;
 - 40 dni pozbawienia wolności - II Ko 386/10 - Rechtbank Zutphen Holandia - przekazany do Sądu Rejonowego Świdnica.

Załącznik nr 21

Poinformowanie o treści postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

- IX Ko 424/11 Oz 401/11 Sąd Rejonowy Bydgoszcz;
- II Ko 1808/10 Oz 49/10 Sąd Rejonowy Sandomierz;
- II Ko 1839/10 Oz 52/10 Sąd Rejonowy Sandomierz;
- II Ko 184/11 Oz 7/11 Sąd Rejonowy Sandomierz;
- II Ko 356/11 Oz 13/11 Sąd Rejonowy Sandomierz;
- II Ko 364/11 Oz 15/11 Sąd Rejonowy Sandomierz;
- II Ko 386/11 Oz 16/11 Sąd Rejonowy Sandomierz;
- II Ko 387/11 Oz 17/11 Sąd Rejonowy Sandomierz;
- II Ko 424/11 Oz 19/11 Sąd Rejonowy Sandomierz;
- II Ko 425/11 Oz 20/11 i II Ko 458/11 Oz 21/11 Sąd Rejonowy Sandomierz;
- II Ko 476/11 Oz 22/11 Sąd Rejonowy Sandomierz;
- II Ko 598/11 Oz 27/11 Sąd Rejonowy Sandomierz;
- II Ko 653/11 Oz 30/11 Sąd Rejonowy Sandomierz;
- II Kop VI 2/12 Oz 21/12 Sąd Rejonowy Kłodzko;
- VI Ko 999/11 Oz 146/11 Sąd Rejonowy Kłodzko;
- II Ko 661/11 Oz 96/11 Sąd Rejonowy Kłodzko;
- Oz 35/11 Sąd Rejonowy Kłodzko;
- Oz 36/11 Sąd Rejonowy Kłodzko;
- Oz 37/11 Sąd Rejonowy Kłodzko;
- IX Ko 3182/11 Oz 230/11 Sąd Rejonowy Tarnów;
- IX Ko 2069/11 Oz 57/11 Sąd Rejonowy Tarnów;
- IX Ko 2068/11 Sąd Rejonowy Tarnów;
- IX Ko 1312/11 Sąd Rejonowy Tarnów;
- IX Ko 1392/11 Oz 32/11 Sąd Rejonowy Tarnów;
- IX Ko 1707/11 Sąd Rejonowy Tarnów;
- IX Ko 1796/11 Sąd Rejonowy Tarnów;
- IX Ko 1797/11 Oz 41/11 Sąd Rejonowy Tarnów;
- IX Ko 1798/11 Oz 39/11 Sąd Rejonowy Tarnów;

- IX Ko 1976/11 Oz 46/11 Sąd Rejonowy Tarnów;
- IX Ko 2067/11 Oz 58/11 Sąd Rejonowy Tarnów;
- IX Ko 992/11 Oz 18/11 Sąd Rejonowy Tarnów;
- X Ko 689/11 Oz 1/11 Sąd Rejonowy Tarnów;
- XI Ko 647/11 Oz 145/10 Sąd Rejonowy Tarnów;
- XI Ko 646/11 Oz 8/11 Sąd Rejonowy Tarnów;
- XI Ko 2289/10 Oz 57/10 Sąd Rejonowy Tarnów;
- II Ko 52/11 Sąd Rejonowy Jaworzno;
- II Ko 72/11 Sąd Rejonowy Jaworzno;
- II Ko 117/11 Sąd Rejonowy Jaworzno;
- II Ko 860/10 Sąd Rejonowy Sucha Beskidzka;
- II Ko 862/10 Sąd Rejonowy Sucha Beskidzka;
- II Ko 304/11 Sąd Rejonowy Sucha Beskidzka;
- VIII Ko 1420/10 Oz 31/10 Sąd Rejonowy Ciechanów;
- VIII Ko 4710/11 Oz 19/11 Sąd Rejonowy Ciechanów;
- VIII Ko 541/11 Oz 20/11 Sąd Rejonowy Ciechanów;
- VIII Ko 715/11 Oz 23/11 Sąd Rejonowy Ciechanów;
- VIII Ko 1/12 Oz 8/12 Sąd Rejonowy Ciechanów;
- VI Ko 2339/11 Sąd Rejonowy Rzeszów;
- VI Ko 1752/11 Sąd Rejonowy Rzeszów;
- VI Ko 332/10 Sąd Rejonowy Rzeszów;
- II Ko 942/11 Oz 717/11 Sąd Rejonowy Świnoujście;
- II Ko 1341/11 Oz 1033/11 Sąd Rejonowy Świnoujście;
- II Ko 522/11 Sąd Rejonowy Suwałki;
- II Ko 1/12 Sąd Rejonowy Suwałki;
- II Ko 2/12 Sąd Rejonowy Suwałki;
- II Ko 4/12 Sąd Rejonowy Suwałki;
- II Ko 265/11 Oz 12/11 Sąd Rejonowy Giżycko;
- II Ko 238/11 Oz 11/11 Sąd Rejonowy Giżycko;
- II Ko 661/11 Oz 6/11 Sąd Rejonowy Mińsk Mazowiecki;
- II Ko 588/11 Oz 5/11 Sąd Rejonowy Mińsk Mazowiecki;
- V Ko 1813/11 Oz 403/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz;
- V Ko 1211/11 Oz 172/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz;
- V Ko 1052/11 Oz 136/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz;

- V Ko 1011/11 Oz 135/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz;
- V Ko 965/11 Oz 120/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz;
- V Ko 964/11 Oz 119/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz;
- V Ko 474/11 Oz 31/11 Sąd Rejonowy Warszawa - Żoliborz;
- VIII Ko 52/11 Sąd Rejonowy Toruń.